POLIROM

Allison DuBois

CEI DE LÂNGĂ NOI NU MOR NICIODATĂ

POVESTEA LUI ALLISON DUBOIS A INSPIRAT CELEBRUL SERIAL *MEDIUMUL*

Allison DuBois

CEI DE LÂNGĂ NOI NU MOR NICIODATĂ

Traducere de Laura Ciochină

POLIROM
2015

Allison DuBois, *Don’t Kiss Them Good-bye*

www.polirom.ro
Editura POLIROM
Iaşi, B-dul Carol I nr. 4; P.O. BOX 266, 700506
Bucureşti, Splaiul Unirii nr. 6, bl. B3A, sc. 1, et. 1;
sector 4, 040031, O.P. 53

ISBN ePub: 978-973-46-5432-1
ISBN PDF: 978-973-46-5433-8
ISBN print: 978-973-46-5320-1

Coperta: Carmen Parii
Foto copertă: 🅭 🄯 by Instill Moments

elefant

ALLISON DUBOIS (n. 1972) este licenţiată a Universităţii Arizona, cu specializarea ştiinţe politice – istorie. A urmat un stagiu de pregătire în cadrul secţiei de criminalistică a unui birou de procuratură. Unul dintre susţinătorii ei este profesorul Gary Schwartz de la Universitatea Arizona; acesta a supus-o unor teste de evaluare a capacităţilor mediumnice la care Allison DuBois a obţinut scoruri extrem de ridicate în privinţa acurateţei şi preciziei informaţiilor furnizate. Această confirmare a capacităţilor sale a determinat-o să renunţe la intenţia de a deveni procuror. Astfel a devenit medium profesionist; în această calitate a colaborat cu diverse instituţii de urmărire penală. A realizat mai bine de 1.200 de citiri individuale, ajutându-şi clienţii să depăşească durerea provocată de moartea unor persoane dragi. Continuă să susţină folosirea metodelor ştiinţifice în studierea vieţii de după moarte, participând în ultimii ani la diverse cercetări realizate în cadrul Universităţii Arizona. De aceeaşi autoare: *We Are Their Heaven: Why the Dead Never Leave Us* (2006), *Secrets of the Monarch: How the Dead Can Teach Us About Living a Better Life* (2007) şi *Talk to Me – What the Dead Whisper in Your Ear* (2011).

Această carte este dedicată taţilor. Mi-am dat seama de curând cât de importanţi pot fi aceştia în viaţa noastră. În 2002, patru bărbaţi extraordinari, pe care am avut norocul să îi cunosc, au plecat dintre noi:

Tatăl meu, Mike Gomez, pe care l-am adorat şi de care îmi va fi dor până la moarte. Nu a fost un tată obişnuit. Când aveam nouă ani, a început să îmi facă masaje faciale, astfel încât mai târziu să nu am riduri.

Bună încercare, tată! Nu aveai cum să nu-l iubeşti. A trăit până la 67 de ani, dar în adâncul sufletului a fost doar un copil perseverent. Ştiu că va dansa mereu printre stele cu toate doamnele frumoase. Nimeni nu a râs şi nu a trăit aşa cum a făcut-o tatăl meu.

Bunul meu prieten Randy a murit la şapte săptămâni după tatăl meu. Îi plăceau enorm de mult fructele de mare şi era scepticul meu preferat. Randy transforma orice ocazie într-un eveniment de care să se bucure toţi cei din jurul lui. Ca şi tatăl meu, a murit în urma unui atac de cord, doar că avea numai 49 de ani. A lăsat în urmă trei copii minunaţi şi o soţie care i-a împărtăşit spiritul energic.

Unchiul meu de-al doilea, Don, cu umorul său sarcastic, fost şerif şi pilot în al Doilea Război Mondial. A trăit până la 80 de ani, când, în luna ianuarie a acelui an, a plecat în ultimul său zbor.

Russ Serzen, un fost yankeu din New York şi un tată minunat din toate punctele de vedere. L-am cunoscut puţin. A plecat dintre noi pe neaşteptate, răpus de boala Creutzfeldt-Jakob (o afecţiune incurabilă a creierului). Russ Serzen a lăsat o impresie puternică asupra mea. A fost un om admirabil.

Toţi patru şi-au trăit viaţa la intensitate maximă şi nu şi-au cerut scuze pentru felul lor de a fi. I-au inspirat pe cei din jurul lor şi au fost cu toţii taţi.

Mulţumiri

Lui Joe: Eşti omul care m-a ţinut de mână în nopţi agitate. Te voi iubi mereu. Îţi mulţumesc pentru că mă înţelegi.

Fetelor mele: M-aţi ajutat să înţeleg de ce părinţii nu îşi pot reveni din durere atunci când pierd un copil. Voi fi mereu alături de voi.

Mamei mele: Îţi mulţumesc pentru unele dintre cele mai frumoase amintiri pe care le am din copilărie. Te iubesc.

Tatălui meu: Te iubesc. Îţi mulţumesc pentru că m-ai învăţat să zâmbesc în faţa necazurilor.

Bunicului Joe: Chiar dacă eşti pe celălalt tărâm, suntem… conectaţi. Eşti unul dintre cei mai nobili oameni pe care i-am cunoscut vreodată.

Unchiului Joe şi mătuşii Linda: Vă mulţumesc pentru că m-aţi făcut mereu să simt că sunt parte din viaţa voastră.

Bunicii Jenee: Îţi mulţumesc pentru că mi-ai împărtăşit harul şi m-ai ajutat să devin ceea ce sunt. Te iubesc.

Lui Mary Frances: Îmi aduci alinare. Îţi mulţumesc pentru că îmi înfrumuseţezi viaţa.

Lui Jim: Îţi mulţumesc pentru sfaturile tale şi pentru că ne eşti alături.

Lui Wendy: Îţi mulţumesc pentru că eşti sfătuitoarea mea. Eşti o prietenă bună.

Lui Stacey: Îţi mulţumesc pentru prietenia ta şi pentru că m-ai făcut să râd de atâtea ori. Când m-am simţit pierdută, mi-ai dat din forţa ta. Faci parte din familie.

Christinei: Eşti unică şi vei rămâne prietena mea pentru toată viaţa. Îţi mulţumesc pentru că m-ai cunoscut ca „Allison” şi pentru toate clipele amuzante pe care le-am trăit împreună.

Lui Christy Orders, prietena care m-a ajutat la scrierea acestei cărţi: Îmi reaminteşti cât de puţină atenţie am acordat orelor de engleză din facultate. Contribuţia ta este nepreţuită. Îţi mulţumesc! Eşti o femeie extraordinară.

Lui Trevor: Te-am iubit încă dinainte de a te naşte.

Lui Kelsey: Nu am întâlnit niciodată o persoană atât de prezentabilă. Mă puneai în umbră când stăteai lângă mine. Eşti un om extraordinar, cu multe talente minunate.

Lui Susy: Eşti o profesoară excepţională. Mergi alături de mine mereu.

Micuţului Michael: Nu uita că vei fi mereu o parte din noi. Te iubesc!

Fratelui meu, Michael: Însemni totul pentru mine.

Lui Shari: Ai contribuit la creşterea mea. Îţi mulţumesc. Noroc!

Lui Domini: Mi-e dor de tine. Nu uita să mă vizitezi cu regularitate.

Lui Laurie Campbell: Mediumul pe care îl consultă alte mediumuri. Îţi mulţumesc pentru că ai ridicat standardele şi pentru că eşti prietena mea. Tatăl tău este foarte mândru!

Lui Charlie şi lui Susie Shaughnessy: Vă mulţumesc pentru preţioasele voastre vorbe înţelepte. Sunteţi doi oameni deosebiţi. Dacă vreodată vă voi putea fi de ajutor, este de ajuns să îmi spuneţi.

Lui Jerry Conser: Nu numai că m-ai ajutat la scrierea acestei cărţi, dar ai fost singurul care a ştiut că am fost un copil diferit de ceilalţi. Eşti o persoană deosebită şi îţi mulţumesc.

Lui Glenn Gordon Caron: Nimeni nu este mai bun decât tine în ceea ce faci. Mi-ar fi imposibil să îţi rezum talentul într-un singur cuvânt, până într-acolo merge profesionalismul tău. Nu îţi voi putea mulţumi vreodată îndeajuns pentru că m-ai imortalizat pe micul ecran.

Lui Gary Hart: Îţi mulţumesc pentru că îţi aduci aminte de mine. Îmi voi aminti de tine mereu.

Patriciei: Eşti o engimă! Îţi mulţumesc pentru că eşti mereu tu însăţi.

„Şefului”: Te voi admira mereu. Un geniu juridic şi chipeş pe deasupra – cum ai reuşit asta?

Lui Patty: Eşti modelul meu de femeie. Te pricepi atât de bine să îi trimiţi la închisoare pe cei răi. Eşti una dintre prietenele mele cele mai bune. Îţi mulţumesc pentru că eşti atât de nonconformistă.

Lui Connie: Eşti cea mai bună, nu poţi fi niciodată subestimată. Îţi mulţumesc pentru sfaturile tale.

Doctoriţei Julie Beischel: Eşti un om de ştiinţă extraodinar, deschis oricăror provocări. Îţi mulţumesc.

Lui Bert Sass: Îţi mulţumesc pentru că mă iei în serios.

Lui Jim Manley: Continuă să-ţi depăşeşti propriile limite!

Copiilor dispăruţi: Nu vom înceta niciodată să vă căutăm… niciodată.

Lui Maggie, Carol, Susan, Sylvia, Maddy, Rami, Suzy, Barb: Sunteţi cu toţii speciali.

Studiourilor Grammnet: Mulţumesc pentru munca depusă.

Lui Steve Stark: Admiraţia mea pentru tine este o picătură într-un ocean.

Lui Chris Maul: Vei deveni cel mai bun în domeniul tău.

Lui Julie Mondimore: Să îţi trăiască băieţelul! Este o binecuvântare să aibă o mamă ca tine.

Companiei Paramount: Mulţumesc pentru că sunteţi cei mai buni!

Lui Jennifer Solari: Tatăl tău este cu adevărat mândru de fetiţa lui.

Companiei de televiziune NBC: Sunteţi televiziunea la care mi-am dorit cel mai mult să ajung. Mulţumesc tuturor pentru că sunteţi de nota zece.

Lui Cathryn Boxberger: Eşti o femeie polivalentă. Îţi mulţumesc pentru că eşti excepţională.

Lui Jeff Zucker: Sunt mândră că te cunosc şi îţi admir talentul.

Lui Kevin Riley: Îţi mulţumesc pentru că mă apreciezi şi pentru că eşti un om cu viziune.

Lui Chris Conti: Să conduci cu atenţie! Îţi mulţumesc pentru că mă iei aşa cum sunt. Te port mereu în gând.

Editurii Simon & Schuster: Vă sunt recunoscătoare pentru întreaga atenţie pe care mi-aţi acordat-o.

Lui Nancy Hancock: Nu numai că eşti o femeie nemaipomenită, dar eşti şi cea care m-a descoperit.

Lui Ellen Silberman: Eşti un adevărat geniu! Îţi mulţumesc pentru că faci minuni.

Mulţumiri speciale *tuturor celor pe care i-am amintit în această carte*. Mă ajutaţi să mă dezvolt.

Călăuzelor mele: Vă mulţumesc pentru că nu m-aţi îndrumat niciodată pe căi greşite şi pentru că mi-aţi împărtăşit umorul sarcastic.

Prefaţă

Dr. Linda G. Russek
Heart Science Foundation Laboratory
and Center for Family Love and Health
Tucson, Arizona[1]

Allison DuBois este un medium extraordinar. Se conectează la lumea de dincolo cu grijă, stăpânire de sine, calm şi dragoste. În această carte dragostea este o prezenţă reală. Dragostea lui Allison pentru familie şi prieteni, dragostea pentru soţul ei, dragostea şi sprijinul acestuia, precum şi dragostea necondiţionată pentru copiii ei desăvârşesc un cerc energetic ce potenţează concentrarea lui Allison, ajutând-o să funcţioneze la capacitatea[2] ei maximă. Citirile[3] pe care le prezintă în carte evidenţiază puterea ei înnăscută de a oferi informaţii clare în legătură cu cei dragi pe care persoanele cărora li se face citirea i-au pierdut. Allison DuBois dovedeşte, cu luciditate şi sensibilitate, că cei vii sunt continuu conectaţi cu cei din lumea de dincolo.

Numeroasele povestiri descrise acoperă o parte din citirile pe care Allison le-a făcut pentru prieteni dragi şi clienţi, însă acestea sunt mai mult decât nişte simple povestiri despre harul lui Allison. În ele găsim mărturii asupra relaţiilor energetice speciale care s-au construit, în timpul citirilor, între Allison şi clienţii ei. Mediumurile oferă o dovadă sinceră a continuităţii dragostei, văzută ca o punte de legătură între aici şi acolo, între acolo şi aici. Când se întâmplă acest lucru, există şansa să se producă o vindecare profundă. Harul lui Allison este tămăduitor pentru clienţii ei prin faptul că îi asigură că persoanele dragi decedate sunt încă prezente lângă ei. Făcându-le mesajul auzit, Allison le dă spiritelor posibilitatea de a vindeca. Este un medium care se distinge de celelalte prin forma în care îşi comunică mesajul. Allison face parte din acea categorie rară de mediumuri care sunt, în mod instinctiv, conştiente de faptul că mesajele pe care le transmit pot fi copleşitoare din punct de vedere emoţional şi că harul lor implică responsabilitate şi compasiune. Ştiu că din acest motiv Allison este motivată să

realizeze citiri gratuite pentru cauze nobile, precum grupul de sprijin Parents of Murdered Children (Părinţi ai căror copii au fost ucişi), situaţie în care, de exemplu, a realizat patruzeci de citiri în două ore şi jumătate, aducându-le părinţilor alinare. Când la sesiunea de autografe ce a avut loc în Tucson (Arizona) cu ocazia lansării cărţii lui Allison nenumăraţi oameni s-au apropiat de ea, ţinând în mână fotografii ale celor dragi pe care i-au pierdut, a devenit extrem de clar de ce Allison îşi urmează vocaţia şi emană o energie atât de intensă în citirile pe care le realizează. Allison crede că, vindecându-i pe ceilalţi, se vindecă pe sine.

Allison a dedicat cartea *Cei de lângă noi nu mor niciodată* taţilor. Când tatăl meu a murit, în 1990, nu m-am gândit că avea să mi se alăture în urmărirea obiectivelor de cercetare de care mă ocup astăzi. Poate ştiinţa să dovedească existenţa unei conştiinţe individuale care supravieţuieşte după moarte, continuând să trăiască, să iubească şi să evolueze în mod conştient? Era tata în continuare lângă noi, acolo? Eram sceptică, dar convingerile nu îmi erau de nezdruncinat. După moartea tatălui meu am avut experienţe pe care nu aş putea să le explic. Toată familia a avut astfel de experienţe. Eu eram psihologul. Am încercat să îmi pun diverse diagnostice, însă niciunul nu a fost potrivit. Atenţia îmi era fixată asupra neîntreruptei mantre „Ce-ar fi dacă?”. Eram hotărâtă să găsesc răspunsul ştiinţific la această întrebare şi la altele; să sperăm că vom ajunge să ne bucurăm în timpul vieţii de cel puţin câteva dintre aceste răspunsuri.

În calitate de cofondator şi codirector al Human Energy Systems Laboratory (1996-2001) şi, recent, de preşedinte şi director al Heart Science Foundation Laboratory, sunt mândră că Allison şi alţii ca ea continuă să ne însoţească în explorarea zonei de avangardă în care se întâlnesc ştiinţa câmpului biologic, vindecarea prin energie, mediumurile, psihologia, spiritualitatea, fizica modernă şi cardiologia. Ca medium înzestrat, orientat spre cercetare, Allison şi-a dedicat deja patru ani din viaţă experimentelor de laborator desfă[urate pentru a-i studia capacităţile, sperând ca astfel să clarifice într-o oarecare măsură arta şi ştiinţa mediumnităţii, precum şi rezultatele pe care cercetarea vieţii de după moarte ni le poate furniza pentru a înţelege cine suntem cu adevărat şi în ce direcţie pot fi orientate capacităţile noastre ca fiinţe dotate cu conştiinţă. Să sperăm că într-o bună zi contribuţia lui Allison va ajuta viitoarele generaţii de mediumuri să fie mai bine înţelese şi acceptate.

Eu şi Allison împărtăşim nevoia de a înţelege mai profund viaţa de după moarte, precum şi nevoia de a oferi o serie de date relevante pe care cei indecişi să le poată lua în calcul. Numeroasele experimente realizate până acum, conceperea altora din ce în ce mai riguroase, rezultatele semnificative obţinute, toate au reprezentat o călătorie uimitoare care ne ajută să înţelegem mai bine ce este cu adevărat posibil şi ce putem realiza atunci când prejudecăţile sunt suspendate şi explorăm necunoscutul fără vanitate şi fără teamă. Allison DuBois şi alte mediumuri bine-cunoscute pe care le-am

studiat în laborator au dovedit curaj şi tărie de caracter şi au ales să meargă, mai întâi singuri, apoi cu noi, pe drumul cel mai puţin cunoscut. Dragostea lor pentru adevăr, capacităţile lor deosebite şi generozitatea caracteristică sunt o binecuvântare pentru noi toţi.

1. Linda G. Russek este psiholog clinician independent, specializat în psihoterapia centrată pe inimă şi medicină energetică. Îşi desfăşoară activitatea în Tucson (Arizona). Este cofondator şi codirector al Human Energy Systems Laboratory şi colider în domeniul medicinei energetice în cadrul programului de medicină integrativă condus de dr. Andrew Weil la Universitatea din Arizona. În prezent este preşedinte şi director al Heart Science Foundation. Conduce, de asemenea, Center for Family Love and Health, care aparţine aceleiaşi fundaţii. Este totodată asistent universitar în cadrul departamentului de medicină al Universităţii Arizona. A luat masteratul la Columbia University şi doctoratul la United

2. States International University în 1978. Timp de douăzeci de ani, la Harvard University, a condus studiul longitudinal privind controlul stresului (The Harvard Mastery of Stress Follow-up Study). Studiile sale de cercetare transpersonală, realizate în domeniul încă neexplorat al posibilităţii supravieţuirii conştiinţei după moarte şi al existenţei unor amintiri universale ce continuă să fie vii, au dus la realizarea a două documentare de televiziune, *Life After Life* (*Viaţa de după viaţă*) şi *Life Beyond Death* (*Viaţa de dincolo de moarte*) şi la publicarea a două cărţi de pionierat. Este coautoarea cărţii *The Living Energy Universe* (*Universul energiei vii*), iar colaborarea ei la cercetările făcute pe mediumuri este prezentată în cartea *Afterlife Experiments* (*Experimente din viaţa de apoi*).

3. Prin citire (*reading* în engleză) se înţelege punerea în legătură a unei persoane în viaţă (clientul) cu una decedată. Citirea se face persoanei în viaţă (n.t.).

Introducere

Cei familiarizaţi cu celebrul serial de televiziune *Mediumul* probabil ştiu deja că acesta se bazează pe experienţe reale din viaţa mea. Pe cei care nu cunosc serialul îi încurajez să-l urmărească şi să exploreze viaţa de după moarte. În cartea *Cei de lângă noi nu mor niciodată* este descrisă pe larg viaţa mea, mai puţin munca deosebită realizată ulterior de scenarişti. Prin intermediul acestei cărţi doresc să vă împărtăşesc modul în care a fi medium mă influenţează în viaţa de zi cu zi. Poate că sunteţi intrigat de capacitatea mea de a vedea şi a simţi întâmplări pe care nu toţi oamenii reuşesc să le perceapă. Poate că atunci când veţi afla despre mediumuri vă veţi pune întrebări despre propria dumneavoastră viaţă. Poate că sunteţi unul dintre cei mulţi care ştiu că persoanele dragi pe care le-au pierdut le sunt în continuare alături şi îşi doresc ca legătura cu ele să devină mai puternică. Vă invit să mă însoţiţi în această călătorie prin viaţa mea, astfel încât să puteţi înţelege mai bine modul în care evenimentele pe care le-am trăit mi-au modelat existenţa. Vă voi oferi o imagine concisă asupra vieţii de după moarte. Vă voi spune de asemenea cum să păstraţi legătura cu persoanele care contează cel mai mult pentru dumneavoastră. Fie ca această carte să vă inspire, aşa cum multe cărţi m-au inspirat pe mine.

În *Cei de lângă noi nu mor niciodată* îmi împărtăşesc propriile experienţe din copilărie pentru a servi drept model mediumurilor mai tinere care au întrebări şi îndoieli asupra harului lor. Sper ca experienţele mele să evidenţieze modul în care un copil înzestrat cu acest har poate să simtă sau să vadă lucruri. Sper, de asemenea, ca aceste experienţe să arate cum noi, ca oameni care iubesc tinerii înzestraţi, îi putem ajuta să-şi înţeleagă şi să-şi accepte capacităţile. A ne da seama de talentele pe care le avem face parte din călătoria ce ne poartă spre transformarea noastră în fiinţe umane luminate. Îmi doresc ca dumneavoastră, cititorul acestei cărţi, să înţelegeţi cu adevărat viaţa unei persoane cu capacităţi speciale. Îmi doresc să înţelegeţi mai bine existenţa mediumurilor, precum şi tipurile de puteri pe care le avem. Atunci când reuşeşti să înţelegi necunoscutul sau să te gândeşti la acesta, drumul către extinderea

convingerilor spirituale este pe jumătate făcut. Şansa de a experimenta personal necunoscutul va completa cealaltă jumătate.

Despre mine

Sunt medium. Fac de asemenea profiluri umane. Aceasta înseamnă că pot prezice evenimente viitoare, pot pătrunde în mintea oamenilor, pot detecta probleme de sănătate şi pot intra în legătură cu morţii. Da, îi văd pe cei morţi.

Adeseori mi-am dorit să propună cineva un cuvânt mai potrivit decât cel de „spiritist” pentru a descrie persoanele de felul meu. Reprezentări sociale precum cea de şarlatani sau imagini stereotipe precum cea de ţigani sau vrăjitoare au pângărit cuvântul pentru totdeauna. Numiţi-l cum doriţi; eu am ceea ce numesc har.

M-am născut pe 24 ianuarie 1972, în Phoenix (Arizona). Sunt destul de în vârstă pentru a-mi cunoaşte bine meseria şi destul de tânără pentru a accepta noi provocări. Am un frate mai mare, Michael, care, în copilărie, obişnuia să mă tachineze. Părinţii mei au divorţat când eram foarte mică, dar am crescut ştiind că amândoi mă iubeau.

Chiar de mică mi-am dat seama că nu eram un copil obişnuit. În afară de întâlnirea cu străbunicul meu, după înmormântarea acestuia (întâlnire despre care voi vorbi în capitolul „Prima întâlnire a unei fetiţe cu lumea de dincolo”), au existat multe alte semne relevante privind viitoarele mele capacităţi.

Mă identificam cu personaje care aveau un har aparte. Fie că era vorba de Tabitha din serialul *Bewitched*[1] sau de Tia din filmul *Escape to Witch Mountain*[2], ştiam că şi ele sunt diferite, asemenea mie. Eram sigură că îşi puteau da seama cum este să te simţi un copil ciudat, neînţeles de cei mari. Pentru că şi eu aveam grijă ce anume spun celorlalţi, înţelegeam de ce personajele din filmele la care mă uitam îşi ascundeau capacităţile.

Identificarea mea cu aceste personaje a reprezentat mai mult decât rodul imaginaţiei unui copil şi dorinţa de a fi Wonder Woman sau Superman. Când aveam în jur de zece ani, mi s-a spus în mod repetat (de către cei care aveau să devină călăuzele mele) că sunt unică. Mi-au spus că atunci când voi creşte îi voi influenţa profund pe ceilalţi. La momentul acela mi-a fost greu să-mi imaginez că într-o bună zi aş putea realiza ceva atât de important.

În copilărie şi în adolescenţă călăuzele mă vizitau din când în când. Nu ştiam sigur ale cui erau acele voci, dar ştiam că sursa lor este bună şi că veneau de undeva de sus. Simţeam energia vizitatorului şi, cu toate că nu eram speriată, îmi era teamă că nu mă voi ridica la înălţimea aşteptărilor pe care le avea de la mine.

Nu puteam să nu mă gândesc: „De ce eu? Am o înfăţişare comună, iar părinţii mei sunt divorţaţi”. Biserica mi se părea plictisitoare. Mama mă obliga să merg cu ea în fiecare duminică, lucru pe care îl detestam. Preferam să mă adresez cerului personal,

atunci când eram singură. Mă simţeam conectată la o forţă superioară şi eram sensibilă la modul în care ceilalţi se raportau la ea. Dar se pare că în biserică toţi adulţii proslăveau una, iar apoi făceau alta. Nu îi puteam înţelege, dar dacă vorbeam despre aşa ceva eram certată.

Mi-am umplut camera cu animale de pluş şi cu păpuşi, dar în cazul meu rolul lor era acela de a mă proteja. Le-am aranjat pe rafturi, pe jos, peste tot, pentru a umple spaţiul şi a forma o barieră între mine şi necunoscut. Deoarece simţeam multe variaţii de energie în jurul meu, iar uneori aveam vedenii, animalele mele de pluş umpleau golul fizic în care ştiam că există energie. Jucăriile m-au ajutat de asemenea să mă calmez. Îmi creasem în minte o explicaţie pentru energia pe care o simţeam. Nu mă mai uitam la spaţiul gol şi nu mă mai simţeam de parcă o energie necunoscută l-ar fi ocupat. Jucăriile mele umpleau acum spaţiul. Copiii, asemenea adulţilor, învaţă să facă faţă situaţiilor dificile într-un mod care le creează confort.

Mi-am petrecut adolescenţa încercând să mă conving că sunt un om normal. La începutul anilor 1980 am participat timp de câţiva ani la competiţii de patinaj pe rotile. Am crescut pe muzica celor de la Journey, REO Speedwagon şi The Go-Go's. Patinatorii pe rotile erau şi ei memorabili, cu părul făcut permanent, purtând jambiere şi având luminiţe pe rotile. Stăteam ore întregi şi îi priveam cum patinează, de jur-împrejur, din ce în ce mai repede, până când începeau să se estompeze în cercuri de lumină. Îi priveam cu cea mai mare atenţie, de parcă aşteptam ca ceva din interiorul fiecăruia să devină vizibil.

Îmi plăceau mizele de tipul totul sau nimic pe care le presupunea câştigarea unei competiţii. Elemente obligatorii şi la alegere, dans – le-am făcut pe toate. Îmi plăceau în special acele ocazii rare când băieţilor şi fetelor li se permitea să concureze unii împotriva celorlalţi. Cel mai mult îmi plăcea să câştig împotriva băieţilor.

Patinajul reprezenta şi o formă de a scăpa de certurile de acasă, dintre mama şi tatăl meu vitreg. Când aveam doisprezece ani, mama şi cel pe care îl numisem timp de zece ani tată au divorţat. Un an mai târziu l-am văzut împreună cu noua lui familie. El nu m-a văzut, iar de atunci nu l-am mai întâlnit niciodată.

Mama s-a recăsătorit câţiva ani mai târziu, însă eu nu m-am integrat în noua familie. Cu o lună înainte de a împlini şaisprezece ani, eram deja pe cont propriu. Locuiam într-un apartament cu o prietenă din liceu, Domini. Îmi amintesc cum mă relaxam uneori cu o bere, gândindu-mă cât de ridicol era faptul că îi spusesem cândva profesoarei mele din clasa a VI-a că îmi doream să merg la Universitatea Harvard. Pur şi simplu ridicol, îmi spuneam. La cum mergeau lucrurile, nu aş fi intrat nici măcar la un colegiu comunitar!

Anii adolescenţei mele au fost ani de tristeţe şi singurătate. Eram înconjurată de oameni, dar mă simţeam extrem de singură. Uneori aveam senzaţia că atrag persoane

încărcate cu energie negativă. Întotdeauna îmi fac griji pentru tinerii care se disting în mulţimi, pentru că aceştia au o lumină interioară ce străluceşte în exterior. Când eram tânără auzeam adesea vorbindu-se despre acest lucru, iar acum înţeleg la ce se referă. Entităţile întunecate sunt în mod natural atrase de lumină şi vor încerca să o manipuleze. O entitate întunecată poate vedea de la o poştă o entitate luminoasă. Din păcate, entităţilor luminoase le este de regulă mai greu să le localizeze pe cele întunecate, dar pot învăţa prin experienţă să le recunoască şi să le evite.

V-aţi uitat vreodată la o poză recentă a unei persoane apropiate, pentru ca apoi să o comparaţi cu o poză mai veche? În ochii unui tânăr străluceşte o lumină care adesea se stinge odată cu înaintarea în vârstă. Secretul este să te asiguri că lumina ta rămâne puternică şi strălucitoare. Ea este o reflecţie a sufletului tău. Nu o lăsaţi să se stingă niciodată. Am întâlnit persoane de şaptezeci de ani care au spiritul unor tineri care abia au împlinit douăzeci de ani. Sunt hotărâtă să rămân mereu aceeaşi tânără rebelă.

Soţul meu poate jura că în noaptea când ne-am întâlnit pentru prima oară o lumină strălucea deasupra mea. Joe spune că nu a putut rezista dorinţei de a mă cunoaşte. M-am gândit că e doar un tip agasant ce are pregătită o replică pentru agăţat.

Joe m-a ajutat să devin o persoană mai bună. M-a învăţat multe lucruri pe care nu aş fi avut răbdare să le aud spuse de altcineva. Cel mai important lucru pe care l-am învăţat de la el este că există oameni pe care te poţi baza, oameni care vor fi mereu alături de tine. Joe m-a învăţat să am încredere.

M-a învăţat de asemenea matematică şi mi-a arătat că nu e prea târziu pentru a-mi urma visul şi a merge la facultate. În pofida tuturor aşteptărilor, am terminat facultatea. Mi-am obţinut diploma de licenţă la Arizona State University, prima specializare fiind ştiinţele politice, iar a doua, istoria. Chiar dacă am crescut înconjurată de tot felul de oameni fără aspiraţii, o parte din mine a ştiut mereu că, mai devreme sau mai târziu, aveam să urmez o facultate. Cred că fac parte dintre acei oameni pentru care lucrurile se aranjează mereu. Mă simt neîncetat îndreptată pe drumul cel bun de o forţă superioară. Sunt recunoscătoare pentru acest lucru.

La facultate, când în general îmi plângeam de milă, am cunoscut o fată în scaun cu rotile. Era oarbă şi avea un câine pentru nevăzători, dar nu am auzit-o plângându-se nici măcar o dată! Am încetat imediat să mă mai lamentez. Viaţa este un şir de lecţii importante. Trebuie să fii atent şi să înveţi. Amintirea acelei fete mă ajută să nu uit că întotdeauna, undeva, există cineva care suferă mai mult decât mine.

În general, primii douăzeci de ani din viaţa mea au fost bogaţi în experienţe şi palpitanţi. Am făcut greşeli, l-am întâlnit pe Joe, am terminat facultatea, am văzut pe propria-mi piele ce înseamnă să fii mamă, am făcut un stagiu de pregătire în cadrul unei secţii de criminalistică, am realizat un filmuleţ despre măsuri de siguranţă personală şi m-am pregătit pentru a o lua de la capăt cu o nouă poveste. Nu ştiu cum de

am reuşit să am o viaţă atât de captivantă şi de neobişnuită, dar sunt recunoscătoare pentru tot ce am realizat şi pentru tot ce am.

Acum, că îmi cunoaşteţi trecutul şi ştiţi cu ce mă ocup, vă încurajez să folosiţi cele ce vor fi descrise în continuare în această carte pentru a medita la propriile dumneavoastră experienţe.

Nu uitaţi că mediumurile se pun atât în slujba celor vii, cât şi a celor morţi. Ele sunt puntea de legătură. Dacă v-aţi pus vreodată întrebări cu privire la existenţa vieţii de după moarte, sper ca această carte să vă ajute să înţelegeţi că dincolo există o întreagă lume.

1. Serial de televiziune american (realizat în perioada 1964-1972, preluat şi de Televiziunea Română sub titlul *Ce vrăji a mai făcut nevasta mea*) despre o vrăjitoare a cărei fetiţă este înzestrată cu puteri speciale (n.t.).
2. Film american (realizat în anul 1975) despre doi copii orfani înzestraţi cu puteri speciale (n.t.).

Capitolul 1

Un cântec premonitoriu

Am privit pe fereastra care dădea spre grădina casei. M-am uitat la stelele de pe cer şi apoi la jucăriile din cameră.

— Tată, unde eşti?

Am cercetat cu privirea întreaga grădină.

— Îi văd pe toţi; de ce nu te văd şi pe tine? Nu ştiu cum arăţi acum! *Vreau* să te văd.

Am plâns atât de tare ca şi cum, prin lacrimi, durerea ar fi putut ieşi din corp. Dar, oricât de mult aş fi plâns, suferinţa chinuitoare nu voia să dispară.

M-am prăbuşit pe canapea şi m-am uitat la casa în care mă mutasem în urmă cu mai puţin de patru luni. Casa în care mă mutasem pentru a fi mai aproape de tatăl meu. Dar tata nu avea să mai intre niciodată pe uşă, pentru că murise brusc în urmă cu mai puţin de douăzeci şi patru de ore.

Cu două zile înainte vorbisem cu vecina mea, Alison, pe care o cunoscusem de curând atunci când ne-am mutat. Tatăl ei fusese diagnosticat, pe neaşteptate, cu o afecţiune a creierului, în stare avansată, iar previziunile erau sumbre. A fost un om minunat şi am avut privilegiul să-l întâlnesc o singură dată.

Îi spusesem lui Alison:

— Ştiu că e greu să vezi vreun aspect pozitiv în suferinţa tatălui tău, însă lasă-mă să-ţi arăt unul singur. Cunosc mulţi oameni care suferă enorm pentru că nu au apucat să-şi ia rămas-bun de la cei dragi şi încerc să îi ajut. Tu ai şansa de a-ţi putea ţine tatăl în braţe, de a sta alături de el şi de a-ţi lua la revedere atunci când va veni timpul. Spune şi fă tot ceea îţi doreşti acum pentru a putea accepta cu seninătate ultimele clipe din viaţa tatălui tău. Un lucru pe care nu îl pot face ca medium este acela de a-i ţine pe morţi în braţe. Îi pot atinge într-o oarecare măsură, dar nu îi pot ţine în braţe. Nu este acelaşi lucru. Acum vezi darul pe care l-ai primit?

Mai târziu, eu şi Alison aveam să fim conştiente de importanţa prieteniei dintre noi.

Tatăl meu a murit la sfârşitul unui weekend plin de veselie. Pe 20 septembrie 2002 am mers în California la nunta verişoarei mele Vanessa. Eram bucuroasă că mă aflu acolo cu soţul meu, Joe. Aveam amândoi nevoie de o mică vacanţă. În timpul ceremoniei am simţit nişte vibraţii neobişnuite. Am râs uşor şi l-am strâns pe Joe de mână.

Ştiam că sora tatălui meu, mătuşa Olivia, care murise în urmă cu şase ani, îşi făcea simţită prezenţa. Nu avusesem nicio îndoială că va fi acolo; mă întrebasem doar în ce mod avea să apară. După nuntă, logodnica vărului meu Mark ne-a condus spre locul unde urma să aibă loc petrecerea. Am luat-o pe un drum greşit şi de aceea am întârziat puţin, dar când am ajuns eram pregătiţi să petrecem.

Momentul în care am sosit acolo avea să se dovedească mai târziu foarte important. Am intrat în sala de dans şi am auzit un cântec cunoscut. Nu voi uita niciodată acea clipă. Mariachii cântau *My Way*. În primul rând, nu am auzit niciodată acest cântec la o nuntă, pentru că în el nu este vorba în niciun caz despre comuniunea dintre doi oameni. În al doilea rând, mariachii nu obişnuiesc să cânte acest cântec pentru că este în engleză. Am început să mă mişc în ritmul muzicii, apoi m-am uitat la Joe şi la vărul meu Mark.

O, Doamne! E atât de ciudat – ăsta e cântecul pe care, cândva, îl voi pune la înmormântarea tatălui meu!

My Way este un cântec care i se potriveşte perfect tatălui meu, nu doar pentru că a fost un spirit tânăr, ci şi pentru că avea ceva din calmul celor din grupul Rat Pack[6]. A fost dansator profesionist timp de câteva decenii şi obişnuiam să ascultăm împreună Frank Sinatra. Purta un inel cu un diamant mare şi roz, iar la şaptesprezece ani am început să port şi eu unul, în ideea stabilirii unei legături cu el. Tot ceea ce a făcut, a făcut cu stil.

Cu doi ani în urmă prevestisem ceva. Într-o zi, după ce luasem prânzul cu tata, am ajuns acasă şi i-am spus lui Joe că aveam o presimţire puternică legată de faptul că tatăl meu urma să moară la vârsta de şaizeci şi şapte de ani în urma unui atac de cord. Din acel moment am pornit o adevărată cruciadă pentru a împiedica aşa ceva. Le-am spus previziunea mea câtorva prieteni şi rude. Cumpărasem deja, împreună cu prietena mea Stacey, un CD cu Frank Sinatra, care includea şi piesa *My Way*. I-am spus lui Stacey că aveam nevoie de acea piesă pentru înmormântarea tatălui meu. Îi pregăteam înmormântarea şi, în acelaşi timp, încercam să o împiedic. Tata promisese că se va duce să-şi facă un control la inimă, ceea ce a şi făcut de câteva ori; doctorii au spus că totul e în regulă.

M-am îndreptat repede spre recepţie şi, spre sfârşitul cântecului, mi-a venit rău de la stomac.

„Nu te mai gândi la asta. Tata e bine”, mi-am spus, rugându-mă să fie chiar aşa. Îl

trimisesem la toate clinicile de cardiologie din zona unde locuiam. Făcea mişcare în mod regulat şi mânca sănătos. M-a ascultat. Am intervenit când trebuia, nu?

Era într-o vineri şi tocmai vorbisem cu tata cu o seară în urmă. Intenţionam să îl sun duminică, când aveam să ajung acasă. Trebuia să vină la noi, la prânz, sâmbăta următoare. Îmi era dor de tata tot timpul când eram plecată. Mă mutasem din Gilbert (Arizona) în Phoenix, pentru a putea petrece mai mult timp cu el. Eram nerăbdătoare să îl văd mai des. Mă mutasem în Phoenix de trei săptămâni şi încă mai aveam lucruri de despachetat.

Duminică dimineaţă aşteptam împreună cu vărul Mark şi prietena mea Laurie să treacă cele câteva ore pe care le mai aveam până la zbor. A sunat telefonul şi a răspuns Joe. După ce a ascultat câteva clipe, m-a privit şi mi-a spus:

— Allison, tatăl tău a murit.

Am simţit că nu mai am aer.

— Vrei să spui bunica? Nu poate fi vorba de tata!

Am citit în privirea lui Joe că tata murise. Am simţit pe loc o durere cumplită. Nu puteam gândi limpede.

Eram atât de furioasă pe Dumnezeu: „Nu mi-l poţi lua pe tata! Accept ironia şi îndoielile celorlalţi şi, cu toate acestea, fac ceea ce mi se spune. Am făcut, fără nicio ezitare, tot ceea ce mi-ai cerut, cu o singură condiţie, să nu mi-l iei pe tata!”.

Aveam doar treizeci de ani şi rămăsesem fără tată. Fiicele mele urmau să nu aibă bunic; două dintre ele erau prea mici pentru a-şi mai aminti de el. Îi sfătuiam pe ceilalţi cum să facă faţă durerii, iar eu nu-mi găseam liniştea sufletească. M-am simţit dintr-odată pustiită. Nu mai aveam *nimic* de dăruit.

În timpul zborului spre casă, priveam cum cei din jur continuă să trăiască. Îmi venea să le spun: „Opriţi-vă! Tatăl meu a murit şi totul trebuie să se oprească!”.

Dar lucrurile nu funcţionează aşa. Ştiu asta. Mă purtam anormal, dar nu aveam ce face. În timp ce mă luptam cu durerea, mi-am dat seama că eram ruda cea mai apropiată a tatălui meu şi trebuia să mă ocup de înmormântarea lui.

Moartea este ciudată prin faptul că scoate din oameni ce e mai bun, dar şi ce e mai rău. Moartea iluminează adevărul şi face ca viaţa să devină orbitor de clară. Realitatea începea să-şi reintre în drepturi. Am adunat hainele pe care le purtase tata şi mi-am strecurat pe deget inelul lui roz, lângă propriul meu inel roz, acolo unde va sta mereu. Pierdusem noţiunea timpului, uitasem de foame şi de orice altă rutină a vieţii de zi cu zi. Totul în jur se contopise într-un haos respingător. I-am spus soţului meu că nu vreau să dorm, pentru că orice noapte de somn înseamnă încă o zi trecută de la moartea tatălui. Nu voiam ca tata să devină o amintire îndepărtată. Nu ştiam cum să merg mai departe şi eram dezamăgită pentru că nu îl puteam simţi pe tata aşa cum îi simt pe alţii care au murit.

La înmormântare l-am văzut pe vărul Mike, tizul tatălui meu, şi ne-am îmbrăţişat. Mike mi-a dat o fotografie minunată, cu tatăl meu şi tatăl lui Mike ţinându-se de după umeri la nunta lui Mike, în urmă cu douăzeci de ani. Erau nespus de surâzători şi se vedea că se simţeau foarte bine. Tatăl lui Mike murise în urmă cu zece ani. I-am fost foarte recunoscătoare pentru poză. Am întins mâna spre Mike şi i-am strecurat în palmă ceasul de aur al tatălui meu. Fusese preferatul lui; pe spate era gravat „Mike" şi îl purta în fiecare zi.

— Tata ar fi vrut ca tu să ai acest ceas, i-am spus.

Mike a zâmbit:

— Allison, tata a gravat ceasul ăsta pentru tatăl tău. Îi recunosc stilul de lucru.

Cred că taţii noştri ne-au călăuzit pe mine şi pe Mike, astfel încât am adus cu noi câte un simbol al dragostei lor părinteşti. Ceasul i-a dăruit lui Mike nu doar dragoste din partea tatălui meu, ci a reprezentat şi un semn de la tatăl lui. La rândul ei, fotografia mi-a adus un sentiment de fericire pe care crezusem că nu îl voi mai trăi vreodată şi, în acelaşi timp, mi-a dăruit o imagine, imaginea tatălui meu aşa cum arată pe lumea cealaltă. Încă nu reuşeam să ajung la tata, dar el ajunsese la mine.

Apoi, dintr-odată, am simţit furie. „Mă aflu la înmormântarea tatălui meu!"

Am privit spre vitraliul din cupola bisericii şi l-am certat pe Dumnezeu din nou: „Cum de ai putut să mi-l iei? De ce ar trebui să te mai ascult vreodată?".

Am auzit o voce blândă de femeie: „Ai avut *doi ani* pentru a-ţi lua rămas-bun".

Vocea avea dreptate. Avusesem doi ani! Chiar dacă nu am fost alături de tata în ultimele lui clipe de viaţă, mi-am luat rămas-bun de la el de fiecare dată când ne întâlneam sau când vorbeam cu el. Mi-am luat rămas-bun cu fiecare cuvânt spus şi cu fiecare gest făcut, eram conştientă de lucrul acesta. Ştiam că zilele tatălui meu erau numărate de când mi se comunicaseră vârsta la care va muri şi cauza morţii.

A fost o binecuvântare şi un blestem în acelaşi timp. M-am gândit la ultima conversaţie telefonică avută cu tata. Îi spusesem:

— Rezistă, tată, te voi ajuta când mă întorc. Să nu cumva să mă părăseşti; încă am nevoie de tine.

Nu mi-a răspuns, aşa că i-am spus că îl iubesc şi am închis telefonul. Mă surprinde faptul că nu am reuşit să separ în mine mediumul de fiică. Prin cuvintele mele din acea conversaţie recunoscusem că urma să îl pierd pe tata, dar nu am vrut să accept aşa ceva, de această dată nu doream decât să mă fi înşelat în previziunea mea.

Mi-am dat brusc seama că, dacă mi-ar fi stat în putere, niciodată nu l-aş fi lăsat să plece. Însă Dumnezeu hotărăşte când vine vremea ca sufletele noastre să părăsească această viaţă. Nimeni dintre noi nu va renunţa pur şi simplu la cei dragi sau la el însuşi, spunând: „Bine, Doamne, ia-i la tine! La revedere!". Nu, nu cred că se va întâmpla vreodată aşa ceva.

La început nu am reuşit să intru în legătură cu tata pentru că eram prizonieră în propria-mi suferinţă, dar în cele din urmă m-a găsit el. În săptămâna de după moartea tatălui meu m-au sunat doi elevi de-ai lui. Niciunul dintre ei nu ştia de telefonul dat de celălalt şi nici că sunt medium. Ştiu că tata nu le-a zis. Răspunsul lui, atunci când a aflat că am astfel de capacităţi, fusese:

— Bine, nu spune nimănui!

Cei doi studenţi mi-au povestit că l-au văzut pe tata în vis. Mi-au spus că arăta bine şi că era fericit. I-a rugat să mă sune şi să îmi spună că este bine. Amândoi au ezitat să o facă de teamă să nu cred că sunt nebuni. Ciudat, nu-i aşa?

Când cei dragi par să nu reuşească să ajungă la tine, vor încerca până când, în cele din urmă, vor găsi o soluţie. Îmi aduce multă alinare gândul că tata a reuşit să-mi trimită, prin alţii, energie care să mă liniştească. Ar trebui să fim cu toţii recunoscători pentru astfel de semne şi mesaje; sunt nepreţuite.

Am angajat mariachi la înmormântarea tatălui meu şi, bineînţeles, i-am rugat să cânte *My Way*. Pe lângă aceasta, au venit şi din partea Marinei Militare pentru ceremonia de înălţare a drapelului, iar unul dintre ei a cântat *Taps*[7]. Tata fusese foarte mândru că-şi servise ţara. I-am pregătit înmormântarea pe care şi-ar fi dorit-o şi un priveghi care i s-ar fi părut amuzant, cu multe fotografii, poveşti şi prieteni buni. Ştiam că tata avea să fie acolo la înmormântarea lui şi la priveghi; am vrut să-i dăruiesc o petrecere de rămas-bun pe care să o savureze. Am făcut acest lucru, iar acum încerc să nu regret nimic. Singurul lucru care mi s-a părut straniu a fost că nu l-am văzut pe tata clar, aşa cum de obicei îl văd pe „oaspetele de onoare” la o înmormântare.

Pentru a suporta durerea, facem ceea ce credem de cuviinţă, iar eu am suferit în felul meu. Dacă mai auzeam încă o dată „Fii puternică!”, mi-aş fi ieşit din minţi. Nu voiam să fiu puternică şi, mai mult decât atât, nu voiam să mă gândesc mereu la ce spun sau ce fac. Dacă nu te poţi prăbuşi de durere după ce îţi pierzi tatăl, atunci ce altceva poţi face? Moartea înseamnă prăbuşire. Trebuie să te prăbuşeşti pentru ca apoi să te reconstruieşti. Tatăl meu a murit, iar de atunci eu nu mai sunt aceeaşi persoană. Nu voi mai fi niciodată aceeaşi, dar moartea lui m-a învăţat lucruri noi şi a contribuit la dezvoltarea mea ca medium.

Încerc să observ punctele forte ale celor care au murit şi să le încorporez în propria mea fiinţă. Unul dintre punctele forte ale tatălui meu a fost râsul. Se simţea bine mereu, iar starea lui se transmitea şi celor din jur. Oamenii îl iubeau pentru că îi făcea să se simtă bine cu ei înşişi. În prezent încerc să depun un efort în plus pentru a fi sociabilă, pentru a-mi face timp să mă relaxez alături de prietenii mei. Cel mai frumos compliment pe care îl poţi face celor pe care i-ai iubit şi i-ai pierdut este să păstrezi vie în tine o parte din ei şi să nu uiţi cât de mult au însemnat în viaţa ta.

La şapte săptămâni după moartea tatălui meu, a murit şi prietenul meu Randy, în

urma unui atac de cord, la patruzeci şi nouă de ani. În timp ce suferеam alături de familia lui Randy, mi-am dat seama că cei trei copii ai săi nu numai că erau mândri de tatăl lor, dar erau şi conştienţi de faptul că acesta avusese o viaţă minunată. Erau îndureraţi, dar din când în când în spusele lor aminteau de ceva ce Randy făcuse sau îi învăţase.

Fiica lui, Erica, o tânără deosebită în vârstă de nouăsprezece ani, mi-a zis: „Tata nu o să mă conducă la altar. Nu îşi va vedea niciodată nepoţii".

Ce i-aş fi putut spune? Avea dreptate. Cât de nedreaptă e viaţa! Mi-am dat seama ce noroc am avut că tatăl meu mi-a fost alături timp de treizeci de ani. Alţii au mai puţin timp sau chiar deloc pentru a fi împreună.

Dar Erica nu a aşteptat răspunsul meu; a continuat să povestească o altă întâmplare frumoasă din numeroasele lor vacanţe de vară petrecute lângă lac. De acolo de sus, Randy este cu siguranţă mândru de copiii lui extraordinari.

My Way a fost cântat şi la înmormântarea lui Randy. Am plâns, retrăind durerea resimţită atunci când l-am condus pe tata pe ultimul drum. Cântecul mi s-a părut, din nou, extrem de potrivit.

Unul dintre motivele pentru care am scris acest capitol este faptul că atât de mulţi oameni se simt vinovaţi de moartea celor dragi. Sunt persoane care se gândesc că, dacă şi-ar fi dus mama la doctor sau dacă ar fi ştiut mai din timp că ceva nu este în regulă, ar fi putut împiedica moartea celor dragi lor.

Le-aş putea servi drept exemplu tuturor. Am ştiut că tata va muri, am ştiut şi din ce cauză. Credeţi-mă, am făcut *totul* pentru a împiedica acest lucru, dar am înţeles că aşa ceva nu depindea de mine; nu a depins de mine niciodată. Când primesc mesaje din lumea de dincolo, mesaje ce pot veni în ajutorul unui client sau pot chiar să salveze o viaţă, eu rămân în continuare un simplu intermediar. Într-un fel sau altul, mesajul respectiv va ajunge la persoana în cauză; se întâmplă ca eu să fiu canalul de comunicare. Însă când cuiva îi vine ceasul, nimic nu mai poate fi schimbat. Speranţa mea este să îi ajut pe cei care au suferit o astfel de pierdere, astfel încât să nu se simtă vinovaţi pentru că nu au văzut semnele prin care ar fi putut împiedica moartea persoanei dragi. Povestea despre tatăl meu ar trebui să le reamintească tuturor că uneori, pur şi simplu, astfel de întâmplări nu depind de noi.

Prietena mea Alison vede în moartea minunaţilor noştri taţi şi reversul medaliei: există o parte bună în moartea rapidă şi neaşteptată a tatălui meu, precum şi în moartea lentă şi prelungită a tatălui ei. Aproape toate experienţele negative au o parte bună; trebuie doar să priveşti cu atenţie. Uneori lacrimile te împiedică să recunoşti această parte bună, dar în cele din urmă o vei vedea.

În prezent, viaţa tatălui meu este pentru mine un motiv de sărbătoare. De când a murit, am învăţat să-l cunosc şi să-l iubesc chiar mai mult. Căutând printre lucrurile lui,

din dorinţa de a recupera o părticică din el, l-am redescoperit din ce în ce mai mult. L-am găsit în numeroasele cecuri pe care le semnase pentru organizaţia Feed the Children şi pentru alte asemenea organizaţii caritabile. L-am găsit în cutia cu trofeele primite la concursurile de dans, datând de la începuturile anilor 1960. L-am găsit în felicitările pe care i le-am trimis de-a lungul anilor şi în desenele pe care i le-am făcut în copilărie. L-am găsit în trăsăturile copiilor mei din fotografiile la care m-am uitat cu inima strânsă. Păstrând lucrurile la care a ţinut, mi-am dat seama că îl pot păstra şi pe el, căci, de fapt, nu a plecat niciodată de lângă mine.

— Pe curând, tată! Te iubesc, dar ştii deja asta.

Tatăl meu avea o vorbă cu care îşi încheia conversaţiile: „Cha cha cha, que sera, sera”. A ştiut întotdeauna că ce va fi, va fi.

1. Grup de actori concentraţi iniţial în jurul lui Humphrey Bogart (n.t.).
2. Piesă muzicală cu caracter solemn intonată la funeralii în special în cadrul Armatei Statelor Unite (n.t.).

Capitolul 2

Prima întâlnire a unei fetiţe cu lumea de dincolo

În 1978, la frumoasa vârstă de şase ani, am avut prima mea întâlnire cu lumea de dincolo (cel puţin prima de care îmi aduc aminte). Străbunicul meu Johnson murise după o lungă luptă cu un cancer intestinal. Mi-o amintesc pe mama plângând pentru că bunicul ei trecea prin dureri chinuitoare. Fusese întotdeauna foarte bun cu ea. Moartea lui a fost lentă şi prelungită.

Am mers la înmormântarea lui, dar nu înţelegeam cu adevărat ce se petrece. Îmi amintesc că sicriul era aşezat atât de sus, încât nu am reuşit să-mi iau rămas-bun de la el. Mama a trebuit să mă ridice în braţe ca să-l pot privi pentru ultima oară.

Străbunicul Johnson purta adesea o pălărie de cowboy. Era un bărbat înalt, prietenos şi îi erau dragi copiii. Avea să-mi fie dor să mă joc cu el. I-am spus la revedere în şoaptă, apoi m-am ascuns în spatele mamei, încercând să fug de acolo.

Am vrut să înţeleg ce se petrece. De ce plângeau cu toţii? Am încercat să stau cât mai departe, însă fratele meu, Michael, se încăpăţâna să mă forţeze să ating mâna rece a străbunicului nostru. Lucrul ăsta m-a îngrozit. A fost o zi lungă şi tristă.

În noaptea aceea am fost trezită din somn de o prezenţă. Camera era inundată de o lumină suavă. Nu m-am speriat, dar eram neliniştită.

Străbunicul Johnson stătea la capătul patului. Mi-a spus: „Sunt bine, sunt încă aici. Spune-i mamei tale că durerea a trecut”.

Am vrut s-o strig pe mama, dar eram împietrită şi năucită. Voiam ca ea să-l vadă şi să ştie că nu se mai simţea rău. Voiam ca ea să vadă că străbunicul s-a întors sau, cel puţin, aşa credeam eu. După ce mi-a transmis mesajul, a mai stat o clipă, apoi a dispărut.

Ce se întâmpla? De ce a plecat? De ce nu a vrut să mai rămână?

M-am ridicat din pat şi m-am dus în camera mamei. Ştiam că ceea ce se întâmplase era ceva neobişnuit. Mama nu-mi povestise niciodată că i-ar fi revăzut pe cei care au

fost cândva înmormântaţi. Îmi era teamă să nu creadă că am inventat totul, caz în care m-ar fi certat. Dar i-am spus totuşi. Experienţa fusese prea ieşită din comun pentru a nu i-o împărtăşi. Străbunicul îmi ceruse asta.

Mama s-a comportat aşa cum ar face majoritatea părinţilor. A zâmbit şi mi-a spus:

— Sigur că te cred – apoi s-a culcat la loc.

Ştiam însă că nu m-a crezut. M-am simţit foarte neînţeleasă. Reacţia ei, deşi una normală, a declanşat în mine un amestec de îndoială şi confuzie. Logica mea de copil a început să se agite. Dacă doar îmi imaginasem că l-am văzut pe străbunicul, atunci însemna că de fapt el nu mă vizitase.

Mi s-a spus mereu că am o imaginaţie bogată, aşa încât am hotărât să nu mai povestesc nimănui despre ceea ce vedeam sau auzeam. După ce întâmplarea legată de apariţia străbunicului meu a fost dată uitării, am ignorat orice prezenţă paranormală şi orice mesaje venite din lumea de dincolo. Uneori mi se părea că am halucinaţii. Vedeam contururi umane estompate stând alături de oameni. Tot felul de informaţii despre persoane necunoscute apăreau în mintea mea şi se derulau asemenea unui film. Încercam să mă conving că eu cream acele viziuni, de plictiseală. Însă aglomerarea de imagini vizuale la care eram supusă mă obosea. Lumea de dincolo mă suprasolicita şi nici măcar nu eram conştientă de lucrul ăsta.

Fiind un copil cu astfel de capacităţi, aveam nevoie de încurajări, dar cum ar fi putut şti mama ce să-mi spună? În general, în societatea noastră nu se cunoaşte modul prin care mediumurile tinere pot fi ajutate să-şi dezvolte harul. Unul dintre motivele pentru care am scris această carte a fost acela de a-i ajuta pe părinţi şi pe copiii lor înzestraţi cu astfel de capacităţi să evite neînţelegerile şi confuziile. Vreau să-i ajut pe tineri să nu renunţe la harul lor şi să-l accepte de timpuriu în viaţa lor.

Capitolul 3

Îngerul meu păzitor

Eram un copil ciudat în vârstă de unsprezece ani. Aveam picioarele lungi, cu genunchi noduroşi, asemenea unui mânz. Eram roşcată, cu părul lung şi cârlionţat. Obrajii îmi erau acoperiţi de pistrui, lucru pe care îl uram. Însă, pentru cine nu mă cunoştea, eram ca orice altă fetiţă americană care nu are nicio grijă. Aşa cum se întâmplă cu majoritatea copiilor ocrotiţi, eram puţin naivă.

Într-o după-amiază, mă întorceam acasă cu bicicleta de la o prietenă de joacă din cartier şi mă gândeam la mâncarea cu care mă aştepta mama. După colţul străzii am intrat pe o alee cu garduri din lemn de o parte şi de alta. Exact atunci a oprit lângă mine o maşină în care se aflau doi bărbaţi tineri.

Cel de lângă şofer s-a aplecat peste geam, spre mine. Cu părul lui lung, semăna puţin cu fratele meu, Michael. M-am gândit că poate era unul dintre prietenii lui. Locuiam într-un fundac, aşa că majoritatea tinerilor care veneau în acea direcţie se opreau să-l viziteze pe Michael.

Clipele care au urmat îmi vor rămâne vii în minte pentru totdeauna.

Tânărul a zâmbit şi mi-a spus:

— Vrei să te ducem acasă cu maşina?

— Nu, mulţumesc, am răspuns. Mama mă învăţase că este important să fii politicos. Locuiesc exact după colţ. Aproape că am ajuns.

Atunci tânărul a insistat:

— Haide, o să ne distrăm! Hai să facem o tură cu maşina.

Am privit în jur. Nu era nimeni în curţile din faţa caselor, niciun şofer pe stradă, absolut nimeni. Mi-a venit rău de la stomac. Ceva nu era în ordine, dar nu mă puteam mişca.

Am auzit o voce spunându-mi: *Pleacă! Fugi!* Imediat, imagini cu casa în care locuiam au început să mi se perinde prin faţa ochilor, iar şi iar. Vocea m-a scos din

starea de teamă care mă paralizase şi am pornit repede cu bicicleta spre casă. Maşina cu cei doi tineri a luat-o în direcţia opusă, îndepărtându-se în viteză. Mă durea în piept pentru că îmi ţinusem respiraţia de frică. Am pedalat spre casă cât de repede am putut şi i-am povestit mamei ce mi se întâmplase.

A făcut ceea ce fac majoritatea părinţilor când se confruntă cu astfel de situaţii. A ales să nu sune la poliţie. După ani de zile în care am militat pentru siguranţa copiilor, ştiu că, din nefericire, majoritatea tentativelor de răpire nu sunt reclamate de părinţi.

În acelaşi an, un băiat care aducea ziare abonaţilor a fost răpit şi agresat sexual la mine în cartier. În adâncul sufletului meu ştiu că, dacă aş mai fi stat atunci câteva secunde, tânărul acela m-ar fi tras pe geamul maşinii şi aş fi fost victima unei crime violente. Ştiu de asemenea că sunt aici, împărtăşindu-le cititorilor povestea vieţii mele, numai datorită acelei voci puternice şi autoritare căreia i-am dat ascultare în acea după-amiază fierbinte din anul 1983. Am făcut ce mi s-a spus şi am supravieţuit. Ascultaţi de călăuzele voastre, fie că simţiţi că sunt îngeri, rude din lumea de dincolo sau simpli protectori. Toţi încearcă să vă ghideze prin viaţă, pentru binele şi siguranţa voastră, aşa încât acordaţi-le atenţie. Nu-i ignoraţi. Nu vă întrebaţi dacă sunt cu adevărat acolo, căci sunt.

Îmi amintesc că, în acelaşi an, am văzut la televizor un film intitulat *Adam*. Era povestea lui Adam Walsh, un băieţel de şase ani care fusese răpit, ucis şi decapitat. Uitându-mă la acel film, mi-am dat seama ce le pot face răpitorii copiilor. Eram atât de protejată, încât nici prin minte nu-mi trecea că se pot întâmpla astfel de lucruri îngrozitoare. Mi-am dat seama ce mi-ar fi putut face cei doi bărbaţi dacă aş mai fi stat puţin.

Nu înţelegeam de ce oamenii le fac rău copiilor, dar ştiam că e ceva greşit. Ştiam că astfel de fapte rele puteau fi cumva oprite de alţi adulţi. Mi-am jurat că atunci când voi creşte mare voi face ceva pentru a-i apăra pe copii de aceşti agresori. Probabil aveam să apelez la politicieni şi la justiţie. Încă nu eram suficient de importantă, dar urma să fiu într-o bună zi.

Îmi amintesc cum teama de răpire s-a transformat în furie, apoi într-un plan. Timp de un an am scris o lucrare pentru şcoală, în care am vorbit despre viitoarea mea profesie. Aveam să fiu procuror, iar apoi judecător pentru a-i pedepsi aspru pe cei care maltratau copiii. Drumul meu în viaţă era deja trasat. Chemarea mea era să schimb soarta copiilor, protejându-i de potenţialii lor agresori.

Aproape două decenii mai târziu, în noiembrie 2000, scopul meu în viaţă a prins din nou forţă în urma unui caz de dispariţie petrecut în Texas, ceea ce m-a determinat să ajut la stabilirea, în Arizona, a unui sistem de alertă împotriva răpirii copiilor. Despre aceasta voi vorbi în capitolul următor.

Dacă reuşesc să furnizez poliţiei informaţii utile despre autorii unor crime, atunci

pot spune că am contribuit la lupta împotriva acestora. Restabilirea echilibrului reprezintă motivul pentru care fac ceea ce fac. Dacă agresorul unui copil este tras la răspundere, atunci societatea, în ansamblul ei, e în siguranţă. Dacă reuşesc să alin durerea rudelor unei victime, atunci dificultăţile inerente muncii mele sunt compensate.

Acum ştiu că, atunci când am pedalat spre casă, în acea înspăimântătoare zi din viaţa mea de copil de unsprezece ani, un înger a stat pe umărul meu, călăuzindu-mă spre calea pe care aveam s-o urmez ca adult.

Capitolul 4

Dispăruţi

La nouăsprezece ani, în anul I de facultate, am asistat la primul meu curs de ştiinţe politice. În timp ce îl ascultam pe profesor ţinându-şi prelegerea, prezentând cronologic detalii din diverse războaie, am devenit tot mai interesată de modul în care un strateg politic poate aborda cu diplomaţie o situaţie periculoasă. Mi-am dat seama că astfel de oameni trebuie să aibă nu doar cunoştinţe de istorie pe care să-şi bazeze deciziile, ci şi un simţ special pentru dezamorsarea potenţialelor crize. Strategii politici au jucat un rol esenţial în culisele securităţii Statelor Unite.

Oscilam acum între dorinţa de a fi avocat şi cea de a fi strateg politic. Aveam această capacitate specială de a şti dinainte ce urmau să facă cei din jurul meu şi, adeseori, în timp ce mă uitam la ştiri despre cazuri nerezolvate, îmi apărea în minte imaginea criminalului. Însă eram prea tânără şi neexperimentată pentru a-mi da seama de amploarea capacităţilor mele. Nu voiam să mă consider diferită de ceilalţi. A fost nevoie de mai mult timp şi de un întreg lanţ de evenimente complicate până am devenit tot mai conştientă de harul meu şi l-am acceptat.

Până în prezent am lucrat la numeroase cazuri de persoane dispărute. Alcătuiesc pentru poliţie profiluri ale criminalilor şi ajut prietenii şi familiile celor ucişi. Pot intra atât în mintea criminalului, cât şi în mintea victimei. Sunt mai eficientă atunci când accesez mintea criminalului, pentru că acesta tinde să aibă un nivel mai ridicat de adrenalină, pe care o procesează mai curând în creier decât în inimă sau în suflet. Îmi este mai uşor să pătrund în mintea cuiva decât să-mi dau seama de ceea ce simte. Obiectivul meu este să obţin cât mai multe informaţii coerente într-un timp cât mai scurt, iar în acest caz, cu cât receptez mai puţine emoţii de la cei pe care îi caut, cu atât mai bine. Din păcate, cele mai multe cazuri de răpire nu au finalul fericit pe care ni l-am dori cu toţii.

Majoritatea oamenilor nu-şi dau seama că există foarte multe persoane competente

care alcătuiesc profiluri (deşi partea care ţine de capacităţile mediumnice nu le este întotdeauna recunoscută) şi ajută poliţia în fiecare zi. Trebuie să înţelegeţi că adesea munca noastră nu poate fi recunoscută oficial, pentru că nu este legală din punct de vedere juridic. Apărarea ar profita de ocazie pentru a evidenţia acest neajuns, iar noi nu vrem să discredităm acuzarea sau să compromitem rezolvarea favorabilă a cazului.

Din cauza controverselor din jurul mediumurilor, poliţia ezită şi ea să ne recunoască rolul, atitudine pe care o înţeleg, cu atât mai mult cu cât am rude care lucrează în poliţie şi eu însămi am lucrat în acest domeniu.

Atunci când lucrează la cazuri de persoane dispărute, mediumurile sunt solicitate fizic şi emoţional. Este nevoie de multă energie pentru a accesa atât criminalii, cât şi victimele. O astfel de muncă aduce cu sine experienţe pe care majoritatea oamenilor nu le trăiesc niciodată. De aceea, unele mediumuri preferă să evite asemenea cazuri.

În afară de faptul că te epuizează, această muncă nu este întotdeauna apreciată de ceilalţi. Mediumurile care aleg acest drum vor să schimbe ceva în bine. Mi-a fost dată capacitatea de a vedea ce se întâmplă în mintea criminalilor şi nu vreau să-mi irosesc acest har. În acelaşi timp, mă ocup doar de un număr limitat de cazuri pe an, prin urmare nu mă extenuez. (Ţin să amintesc că nu am cerut şi nu am acceptat niciodată bani pentru o astfel de muncă.)

Dacă nu pot oferi detalii concrete şi utile, atunci nu accept cazul respectiv. Prefer să nu colaborez direct cu familia victimei, ci mai curând cu poliţia, cu prieteni de-ai rudelor şi alte persoane. Realizez aceste profiluri pentru a-i ajuta pe oameni, nu pentru a-i face să sufere.

Când lucram ca susţinător al cauzei copiilor, într-un context în care nu îmi foloseam capacităţile de medium, am putut vorbi cu câţiva părinţi ai căror copii erau daţi dispăruţi şi care apelaseră la mediumuri. Am fost uimită să aflu ce anume le spuneau aceşti oportunişti lipsiţi de suflet. Le ofereau detalii dureroase, traumatizante, legate de răpire, însă nu îi ajutau în niciun fel să-şi găsească copiii sau să-i identifice pe făptaşi. Şi le cereau şi bani pentru durerea pe care le-o provocau.

Nu pot spune cât de mult mă supără şi mă înfurie acest lucru, deoarece eu îmi dedic viaţa harului meu, încercând să-i dau credibilitate în ochii celorlalţi.

Sper ca sfaturile mele să-i împiedice pe tinerii înzestraţi cu asemenea capacităţi să devină mediumuri care cauzează suferinţă clienţilor şi compromit munca noastră. Nimic nu este mai dureros decât moartea unei persoane dragi, mai ales a unui copil. Dacă detalii precum „A avut dureri înfiorătoare" sau „A ţipat după mama ei" sunt relevante (ceea ce este puţin probabil), atunci oferiţi-le poliţiei, nu familiei. Cei care pun sare pe o rană deja dureroasă sunt lipsiţi nu doar de etică, ci şi de milă şi conştiinţă.

Căutând prin Texas

În august 2000 am avut ocazia să colaborez cu poliţia din Texas la primul meu caz oficial de persoane dispărute. Acest caz va avea întotdeauna o semnificaţie specială pentru mine; a condus la rezultate de care voi fi mereu mândră.

Detaliile concrete pe care le oferisem poliţiei în privinţa autorului faptei – răpirea şi uciderea unei fetiţe – nu au fost făcute publice. Poliţiştii au fost atât de surprinşi de informaţiile furnizate de mine, încât au dorit să mă cunoască personal.

În drum spre Virginia, unde urma să dau un interviu, m-am oprit în Dallas. La aeroport am fost întâmpinată de un grup de poliţişti cu o înfăţişare impunătoare. Erau înalţi, politicoşi şi gata să intre în acţiune. Unul dintre preferaţii mei era sergentul. Avea un aer foarte texan – şi o spun ca pe un compliment. Ne-am simpatizat reciproc.

În maşină, s-a întors spre mine şi mi-a zis:

— Spune-mi ceva despre mine.

A spus-o pe un ton prietenos, aşa că nu m-am supărat.

„Aha, un test! Ca şi cum nu am parte de asta în fiecare zi.” Am făcut o pauză, am zâmbit şi i-am spus:

— Aveţi probleme serioase cu inima; trebuie să aveţi grijă de sănătatea dumneavoastră.

Sergentul şi poliţista binedispusă care mergea cu noi au izbucnit în râs:

— De ce râdeţi?

— Am trecut de curând printr-o dublă operaţie de bypass, a răspuns sergentul.

L-am sfătuit să respecte programul zilnic pe care i-l recomandase doctorul. (Din nefericire, câteva luni mai târziu m-a sunat să-mi spună că a făcut un alt infarct.)

Am mers cu maşina câteva ore şi am investigat numeroasele zone în care criminalul pretindea că a dus-o pe fetiţă. Cum acesta era un mincinos compulsiv, din lista dată poliţiei am eliminat zonele în care de fapt nu fusese. (Multor criminali în serie le place să ţină secret locul în care se află victima lor; ştiu că acest lucru le conferă putere asupra poliţiei şi asupra opiniei publice.) În treacăt fie spus, poliţia deja eliminase câteva dintre acele zone; au vrut doar să mă testeze. Am mers cu dificultate prin regiuni împădurite, am călcat pe leşuri şi schelete de animale şi alte asemenea lucruri. Aş fi vrut să am arma la mine; totul părea ca într-un film de groază. Fiind obişnuiţi cu astfel de zone, poliţiştii aveau un avantaj net şi mi-au promis că nu vor lăsa tarantulele să se urce pe mine.

Am văzut gardul din sârmă ghimpată pe care îl descrisesem, iar zona în care mă aflam era situată lângă un indiciu fizic important pe care îl arătasem pe o hartă înainte de a merge în Texas. Informaţiile pe care le furnizasem poliţiei coincideau cu cele oferite de complicii criminalului şi, astfel, am aflat că descrisesem corect maşina cu care fusese răpită fetiţa; de asemenea, avusesem dreptate când am spus că făptaşul schimbase maşinile în timpul răpirii. Întotdeauna ai o senzaţie stranie atunci când

viziunile îţi sunt confirmate de realitate.

Pentru că s-a înnoptat, nu am reuşit să investigăm şi restul zonei. Aveam avionul în dimineaţa următoare, aşa că a trebuit să plec fără să continui căutarea. Eu şi ghetele mele de excursie trebuia să revenim cu altă ocazie. Eram nemulţumită. Căutasem dovezi ale morţii copilului şi toate eforturile mele păreau să fi fost în van. Printr-o coincidenţă bizară, furtuna tropicală Allison s-a abătut asupra zonei şi a inundat-o la puţin timp după investigaţiile noastre.

Poliţiştii cu care lucrasem erau oameni curajoşi şi cinstiţi, profund impresionaţi de povestea acelui copil. Am plecat dezamăgită şi mi-am întrebat călăuzele:

— De ce? De ce m-aţi trimis acolo dacă oricum nu aveam s-o găsesc?

Răspunsul la întrebare a venit după trei luni. Când m-am întors în Phoenix, mi-am amintit că sergentul texan îmi vorbise de sistemul Amber Alert, numit aşa după Amber Hagerman, o fetiţă răpită şi ucisă în 1996. Este vorba despre un sistem de alertă folosit pentru a informa publicul, imediat ce poliţia stabileşte că a avut loc o răpire. Staţiile locale de radio şi televiziune îşi întrerup transmisiunea pentru a oferi informaţii privind suspectul, maşina acestuia şi copilul răpit, dând astfel conducătorilor auto şi locuitorilor din zonă posibilitatea de a anunţa poliţia şi de a salva viaţa copilului respectiv.

M-am hotărât să le scriu politicienilor locali pentru a vedea dacă nu era posibilă implementarea sistemului Amber Alert în Phoenix. Am cerut sprijinul organizaţiilor responsabile cu situaţia persoanelor dispărute, dar degeaba. Aşa că am luat totul pe cont propriu. Dintre numeroşii destinatari cărora le scrisesem, un singur politician mi-a răspuns, însă nu aveam nevoie de mai mult. Mi s-a cerut să colaborez la conceperea sistemului de alertă, ceea ce pentru mine a fost o onoare.

Am preferat să-mi păstrez anonimatul până când sistemul de alertă avea să fie făcut public şi dat în folosinţă, întrucât nu am vrut în niciun fel să-i diminuez credibilitatea. (Acest lucru m-a întristat, însă eram pur şi simplu realistă.) Între timp, a trecut un an şi sistemul de alertă încă nu fusese prezentat publicului. Începeam să nu mai am răbdare. În martie, exact la trei ani de la răpirea fetiţei din Texas, sistemul de alertă a fost în mod neaşteptat inaugurat în Maricopa. Dacă nu ar fi fost cazul fetiţei din Texas, nu aş fi aflat de sistemul Amber şi cred că nici nu aş fi primit atât de mult ajutor pentru promovarea lui în Arizona.

A fost nevoie de un întreg lanţ de evenimente pentru a dinamiza sistemul de alertă din oraşul meu natal. În prezent, copiii din Arizona au şansa să supravieţuiască unei răpiri, şansă pe care fetiţa din Texas nu a avut-o. Cred că nu este nicio coincidenţă în faptul că sistemul de alertă a fost inaugurat în Phoenix exact în ziua în care, în urmă cu ceva vreme, fetiţa fusese răpită. Într-adevăr, nimic nu este întâmplător.

La două luni de la inaugurarea sa, sistemul de alertă a localizat o fetiţă răpită de

propriul ei tată necustodian. Acesta făcuse o serie de afirmaţii dubioase care puteau fi interpretate ca ameninţări fizice. Un şofer de camion i-a detectat plăcuţa de înmatriculare şi, astfel, fetiţa a fost găsită trei ore mai târziu.

Am fost întrebată de un post de ştiri local dacă activarea sistemului de alertă în cazul unei răpiri parentale este o greşeală. Răspunsul meu a fost că acest tip de răpire nu ar trebui să constituie o excepţie dacă este ameninţată siguranţa unui copil. Este o decizie pe care poliţia trebuie să o ia de la caz la caz şi cred că în situaţia respectivă au luat decizia corectă. Fetiţa a fost adusă în siguranţă acasă şi în acea săptămână, de Ziua Recunoştinţei, a luat cina alături de mama ei.

Sistemul din Maricopa s-a activat din nou, după numai două luni, salvând un bebeluş care se afla pe locul din spate al unei maşini furate. Numeroşi copii au fost salvaţi graţie acestui sistem inteligent.

Rămăşiţele fetiţei din Texas au fost recuperate în ianuarie 2004, când a fost în sfârşit adusă acasă la familia ei. Am putut astfel să confirm informaţiile corecte pe care le furnizasem poliţiei, dar şi să învăţ din datele (indicii fizice şi locuri) pe care le interpretasem greşit.

De exemplu, vedeam mereu în minte avioane mici (nu comerciale), iar mai târziu mi-am reproşat faptul că nu am fost mai atentă: ar fi trebuit să restrâng căutarea fetiţei la zone aflate lângă aeroporturi, baze ale Forţelor Aeriene şi aşa mai departe. Corpul a fost găsit la o milă distanţă de o bază aeriană. Spusesem mereu că fetiţa se află în apropiere de un teren guvernamental, cu parcuri întinse şi garduri din sârmă ghimpată. Vedeam mereu în minte cuvântul „pueblo" şi, aşa cum s-a dovedit, Pueblo Trail se afla lângă zona în care au fost găsite rămăşiţele. Vedeam de asemenea cuvântul „Timber", iar Timber Wolf Lane era în apropierea zonei respective.

Acest tip de investigaţie nu este o ştiinţă exactă şi nu toate informaţiile pot fi confirmate. Dar, dacă sunt folosite corect, multe dintre indiciile pe care le primesc pot fi utile. Aş fi putut restrânge căutarea la o distanţă de o milă pătrată. Poate părea o arie extrem de vastă, însă, când poliţia caută un copil în Texas, restrângerea căutării la o milă este un lucru excelent. Uneori, nu le este dat celor care alcătuiesc profiluri pentru poliţie să găsească victima unei crime. Uneori, vieţile altor oameni ajung să fie afectate de găsirea unui corp neînsufleţit – de pildă, unui excursionist îi poate fi dat să găsească din întâmplare rămăşiţele unei victime.

Nu uitaţi că doar confruntându-se cu viaţa adevărată mediumurile continuă să înveţe şi să devină mai eficiente. În cei patru ani în care am lucrat la acest caz, capacităţile mele au evoluat foarte mult, însă niciodată nu o voi uita pe acea fetiţă din Texas care, cu şoaptele ei, mi-a schimbat viaţa pentru totdeauna.

Elizabeth Smart

Toţi cei cu care m-am întâlnit în 2002 au vrut să afle opinia mea în privinţa răpirii lui Elizabeth Smart. Întrucât rezolvarea cazului ei a fost nu doar fericită, ci şi miraculoasă, voi oferi câteva detalii pertinente. Înainte ca ea să fie găsită, am împărtăşit aceste informaţii unei echipe de căutare-salvare trimise în Utah.

În iunie 2002, Elizabeth Smart a fost răpită de acasă. Povestea ei emoţionantă a fost transmisă de principalele programe de ştiri din Statele Unite. Întreaga ţară a putut vedea cum familia Smart îşi căuta cu disperare fiica. Am fost cu toţii martorii celui mai urât coşmar pe care îl poate avea un părinte.

Am văzut, ca toţi ceilalţi, poza lui Elizabeth la televizor şi mi-am dorit să pot da o mână de ajutor. Însă nu obişnuiesc să ofer informaţii asupra unui caz decât dacă mi se cere acest lucru. La puţin timp după răpire, prietena mea Catherine m-a rugat să furnizez echipei de căutare-salvare din Utah un profil al infractorului. Toate informaţiile pe care le-am oferit sunt înregistrate şi pot fi verificate.

În profilul pe care l-am alcătuit am afirmat că numele Brian era legat de persoana răpitorului. Am spus de asemenea că lucrase pentru familia Smart, ca îngrijitor sau ajutor în gospodărie. Nu lucra mult timp în acelaşi loc, dar reuşea să se descurce în societate. Îşi schimba des înfăţişarea, iar eu simţeam că are o puternică legătură cu California, aşa încât era posibil să fi fugit acolo sau să fi fost de acolo. Avea tendinţe spre pedofilie, cu posibile antecedente. Am descris de asemenea un loc situat în afara oraşului, în care Elizabeth fusese răpită, loc în care infractorul fie locuia, fie îşi petrecea mult timp. În orice caz, era un loc important pentru el. Ştiam şi că o dusese pe Elizabeth într-o zonă împădurită în care se găseau pini.

După cum au aflat mai târziu autorităţile, bărbatul arestat pentru răpirea lui Elizabeth Smart se numea Brian David Mitchell. Lucrase o scurtă perioadă pentru familia Smart, ca îngrijitor sau ajutor în gospodărie. Era un om fără căpătâi, care în urmă cu zece ani avusese o familie. După ce a răpit-o pe Elizabeth, a ţinut-o sechestrată într-o zonă de camping împădurită; apoi a dus-o în San Diego (California). Fosta soţie a lui Brian susţinea că acesta este pedofil.

Din păcate, observaţiile mele nu au fost luate în considerare atunci când le-am furnizat. S-au dovedit a fi corecte abia după ce Elizabeth a fost identificată pe stradă de un necunoscut, care a anunţat autorităţile.

Dacă detaliile oferite de mine ar fi fost folosite, cazul ar fi fost rezolvat mult mai devreme. Nu aş fi alcătuit profilul răpitorului dacă informaţiile furnizate nu ar fi putut înlesni identificarea infractorului şi găsirea victimei. Numelui făptaşului şi asocierea lui cu victima constituie elemente-cheie, dar această informaţie este utilă doar dacă este folosită. Sper că într-o bună zi sistemul va recunoaşte legitimitatea persoanelor aflate în

situaţia mea, astfel încât să le putem împărtăşi autorităţilor viziunile noastre imediat ce are loc o răpire. Altfel, la ce bun acest har?

Repet, ştiinţa noastră nu este perfectă. Cei care alcătuiesc profiluri sunt şi ei oameni supuşi greşelii, ca oricare altul. Însă fără îndoială că profilurile pot ajuta victimele. Este o capacitate ce trebuie recunoscută, pentru că miza este foarte importantă: viaţa oamenilor.

Pierduţi în deşert

Într-o zi, am primit un telefon de la mentorul meu, Catherine, şi ea medium; am ţinut împreună multe şedinţe de grup. Una dintre participantele la o astfel de şedinţă avea o soră ai cărei prieteni dispăruseră. Timp de câteva zile urmărisem la ştiri evoluţia situaţiei, care era puternic mediatizată local.

Se presupunea că cele trei persoane dispărute fuseseră sechestrate în propria lor maşină şi apoi omorâte. Era vorba de Steve Cerqua, de soţia lui, Kathy, şi de mama acesteia. Se ştia că cei trei au scos bani de la un bancomat şi că au fost la cumpărături într-un centru comercial local, dar de atunci nu se mai auzise nimic de ei. La cererea lui Catherine, am acceptat să dau o mână de ajutor, iar a doua zi după dispariţia celor trei am primit un telefon de la rudele lor.

Am început prin a-i întreba cine conducea Toyota Camry. Ştiam de la ştiri că soţii Cerqua şi Sally Rosenwinkel nu se aflau într-o astfel de maşină, dar trebuia să-mi confirm că făcusem legătura corectă. Mi s-a spus că fiica familiei Cerqua conducea un Camry pe care îl parca pe aleea din faţa casei.

Ce bine! Găsisem persoana care mă putea conduce la Steve Cerqua. Le-am spus rudelor că cei trei erau în viaţă şi că nu trebuiau să-şi facă griji. Am adăugat că urmau să fie găsiţi la cinci zile de la dispariţia lor şi că se vor întoarce acasă sănătoşi.

Rudele au vrut să ştie de ce Steve nu le-a sunat.

— Nu poate folosi telefonul acolo unde se află. Nu funcţionează, le-am spus.

Au vrut, fireşte, să ştie de ce dispăruseră rudele lor.

Le-am spus că maşina condusă de cei doi soţi nu a putut ajunge la destinaţia dorită de Steve. Se împotmolise în noroi. De asemenea, Steve, prea sigur pe el ca şofer, a greşit drumul.

Fiica a vrut să ştie dacă tatăl le-a lăsat singure pe mama şi pe bunica ei pentru a merge să ceară ajutor. I-am spus că da. Auzind asta, prietenii şi rudele celor dispăruţi au fost puţin descumpăniţi. Le venea greu să creadă că Steve şi-ar lăsa vreodată soţia singură într-o asemenea situaţie. Le-am spus că nu a avut de ales; a făcut-o pentru a le salva. Apoi le-am indicat locul unde se aflau cei dispăruţi, spunându-le că erau mult mai departe decât s-ar fi crezut. Am descris un lac şi o zonă de picnic din apropiere.

Fiica şi-a putut păstra speranţa că părinţii ei erau într-adevăr în viaţă. Catherine a insistat să-l sun pe detectivul care se ocupa de caz şi să-i furnizez informaţiile pe care le aveam, ceea ce am şi făcut. Din păcate, poliţia nu a părut să creadă în validitatea informaţiilor mele şi mi-a refuzat ajutorul.

Cele trei persoane deshidratate au fost găsite la patru zile după dispariţie. Steve a încercat să meargă pe o scurtătură, iar maşina i s-a împotmolit în noroi. Pentru că locul era înconjurat de munţi, nu şi-a putut folosi telefonul. În cele din urmă, în a patra zi le-a lăsat singure pe Kathy şi pe soacra lui pentru a încerca să urce pe un munte din apropiere, în vârful căruia spera să aibă semnal. A fost plecat multe ore, dar a reuşit să sune şi să ceară ajutor. Elicopterul unui ziar local a sosit pentru a le oferi asistenţă.

În săptămâna aceea, Steve şi Kathy şi-au aniversat nunta de argint în Hawaii. Când s-au întors, au dat o petrecere în cinstea tuturor celor care i-au ajutat pe toată perioada cât au fost daţi dispăruţi. Eu nu am putut merge la petrecere, dar Catherine a mers şi mi-a mărturisit că a petrecut o seară minunată. Membrii familiei au pregătit un album cu ştiri din ziare despre dispariţia lor, inclusiv o pagină dedicată mediumurilor care au lucrat la cazul lor. Este tot ce ne-am putea dori!

Povestea familiei Cerqua îmi va aminti mereu că persoanele dispărute pot fi în viaţă şi sănătoase. Cazuri ca acesta mă umplu de bucurie! Chiar dacă, în realitate, informaţiile oferite de mine nu i-au ajutat pe cei trei, au fost o consolare pentru rudele lor pe toată perioada cât a durat căutarea. Povestesc despre acest caz ori de câte ori vreau să-mi reamintesc un final fericit.

Interceptarea gândurilor

Alcătuirea profilurilor nu vizează doar mistere şi crime. Uneori presupune a intra în minţile unor persoane care nu trec prin situaţii de viaţă şi de moarte. Odată am ajutat o clientă să localizeze o moştenire de milioane de dolari. Am făcut acest lucru fără să primesc nicio informaţie de la ea: am intrat în contact cu tatăl ei decedat, care mi-a spus că fiica lui a primit o moştenire în bani şi mi-a indicat locul în care se aflau aceştia. I-am comunicat clientei ţara în care se aflau banii şi numele persoanei pe care trebuia să o contacteze pentru a i se confirma existenţa banilor. Clienta a găsit moştenirea şi persoana în cauză.

Primesc, de asemenea, multe telefoane de la oameni care încearcă să obţină informaţii despre ceea ce pun la cale cei apropiaţi lor. Este greu, după ce am intrat în mintea unei persoane, să-i spun clientului că o văd pe soţia sa lângă un bar, într-o parcare, întâlnindu-se cu un alt bărbat. Aproape întotdeauna primesc un răspuns de la client. Invariabil, acesta mă sună, confirmându-mi spusele şi adăugând că nu este prima oară când partenerul de viaţă calcă strâmb.

Uneori un soţ poate crede că soţia lui a fost răpită când, de fapt, aceasta a fugit de acasă. E destul de deranjant când, după ce iau în considerare un asemenea strigăt de ajutor, aflu că soţia nu este victima unei răpiri, că soţul a ştiut că ea ar putea fi în oraş, chefuind pe undeva. Prefer să nu fiu implicată în situaţii de acest gen.

Dacă intru în mintea unei persoane aflate sub influenţa alcoolului sau a drogurilor, eu însămi simt amorţeala şi apatia specifice stării în care se află persoana respectivă. Simt de asemenea emoţiile persoanei în cauză. Conectarea la mintea celuilalt este un fenomen interesant, pentru că îmi permite să intru într-adevăr în gândurile persoanei respective. Totuşi, în general, nu pot avea acces la copiii care au fost traumatizaţi în mod brutal. Trebuie să-mi procur informaţiile din mintea agresorului, nu a copilului. De regulă, în momentul traumei, copilul este prea confuz pentru a-şi da seama ce se întâmplă, aşa încât gândurile lui sunt mai greu de citit.

Mi se solicită, de asemenea, să colaborez la selectarea juraţilor în cazuri de viol sau omucidere, în vederea obţinerii sentinţei vizate de acuzare. Lucrez doar cu procurori pe care îi cunosc deja. Totodată, lucrez doar la cazurile în privinţa cărora nu există nicio îndoială că inculpatul a comis crima respectivă. Cer ca informaţiile pe care le primesc mental să fie susţinute de teste ADN. Îmi iau munca în serios.

Am fost întrebată dacă în felul acesta apărarea nu este cumva sabotată. Mai întâi de toate, sper să fie. În al doilea rând, eu aleg dintr-un grup de potenţiali juraţi selectaţi deja de sistemul nostru de justiţie. În fine, trebuie să spun că avocaţii vor încerca oricum să-i discrediteze pe cei din breasla mea. Dacă eu nu sunt în stare să fac ceea ce spun că pot face, dacă ei au dreptate când afirmă că informaţiile mele nu prezintă încredere, atunci nu au de ce să-şi facă griji. În plus, până la urmă, procurorii vor lua propriile lor decizii.

Nu există decât un singur drum

Un caz în care m-am implicat mai mult decât de obicei a fost moartea unui martor care urma să fie audiat a doua zi. Era vorba despre o mamă ucisă cu sânge-rece atunci când copiii ei se aflau în casă.

Fiind la rândul meu mamă, am făcut tot posibilul pentru a rezolva acest caz; m-a consumat. Acuzatul nu avea nicio remuşcare. Ceea ce majoritatea oamenilor prezenţi în sala de tribunal nu au văzut este faptul că victima însăşi a fost acolo, în fiecare zi a procesului. În ziua dedicată pledoariilor finale, am intrat în sala de judecată, cotrobăind prin geanta mult prea mare, în căutarea rujului. Chiar atunci am auzit o voce suavă de femeie: „Acela este băiatul meu!”.

M-am întors spre stânga şi am văzut că victima crimei stătea lângă mine, zâmbind. Mi-am ridicat privirea şi am zărit ceafa unui tânăr. Chiar în momentul acela procurorul

s-a apropiat de mine, prezentându-mi-l pe tânărul de lângă el ca fiind fiul victimei, Neil. Ne-am strâns mâna.

Tânărul era o altă victimă a asasinatului, dar avea să devină un bărbat puternic şi important, în pofida criminalului care îi omorâse mama. Am auzit o voce în mintea mea, spunându-mi: „Eşti aici pentru el! Luptă pentru el!".

În acea zi l-am condus pe Neil acasă. Şi-a deschis portofelul pentru a-mi arăta o poză cu mama lui, una dintre multele poze de familie pe care le avea la el. Cuvintele erau de prisos.

I-am dat numărul meu de telefon şi i-am spus să mă sune oricând va avea nevoie de ceva. Mi-a mulţumit şi ne-am despărţit. Nu a aflat niciodată adevărata natură a muncii mele. Nici nu era necesar. Tot ce trebuia să ştie era că mă ocupam de selecţia juraţilor şi că mă interesa foarte mult cazul mamei lui.

Între timp, procurorul-şef, o femeie, era tot mai preocupată de faptul că juraţii trebuiau să fie recuzaţi şi înlocuiţi în ultimul moment. Sâmbătă am mers la o petrecere, acasă la procuror. Se simţea extenuată şi voia să ştie când anume urma juriul să dea sentinţa şi care avea să fie aceasta.

„Uau, dar ştiu că n-au deloc pretenţii", mi-am spus cu ironie. I-am răspuns:

— Marţi, la ora 15.00, juriul se va pronunţa în favoarea acuzării, solicitând pedeapsa cu moartea.

Procurorul a zâmbit şi mi-a spus că se simte puţin mai bine, dar că încă mai are un nod în stomac. La urma urmelor, multe depindeau de competenţa ei în domeniu.

Cazul începuse să-mi afecteze sănătatea, iar în weekendul acela am răcit. Mi-am mai revenit, îndopându-mă cu medicamente. A venit şi dimineaţa de marţi, iar ochii mei istoviţi s-au deschis şi s-au uitat la ceas. Era ora 9.30; juriul tocmai delibera. Îmi era rău la stomac, dar nu din cauza răcelii. Simţeam pe umerii mei povara responsabilităţii deciziei luate de acuzare, precum şi a responsabilităţii faţă de victimă şi de copiii ei. Voiam să le fac dreptate, voiam ca acei copii să ştie că mama lor a contat.

Voiam de asemenea să mă asigur că ucigaşul va fi închis pe viaţă pentru a nu mai putea omorî din nou, ceea ce ar fi făcut, după cum indicau numeroasele dovezi existente în acest sens. Toată dimineaţa mi-am simţit capul ca prins într-o menghină. În sfârşit, s-a făcut ora 15.00. Am luat telefonul pentru a-l suna pe procuror, sperând că ştie deja verdictul.

A răspuns imediat:

— Tocmai ne-au chemat în sală! Juriul va anunţa sentinţa! Trebuie să plec; te sun când se termină totul. Şi, Allison, doar ca să ştii – juriul a revenit în sala de judecată la 14.57.

Am închis telefonul şi am ascultat ticăitul ceasului. Am mers cu maşina până la un centru comercial pentru a cumpăra ceva. Inima îmi bătea cu putere şi aveam

permanent un nod în gât.

După jumătate de oră a sunat telefonul. Am tresărit.

— Alo?

— Allison, eşti bună.

— Am obţinut pedeapsa cu moartea?

— Da.

Trebuia să aflu ceva:

— Ce a făcut inculpatul când i s-a citit sentinţa?

— A râs.

Un final fericit. Însă vreau să evidenţiez faptul că nu am obţinut singură aceste rezultate. A fost nevoie de asemenea de excelenta muncă a poliţiei, de o echipă juridică potrivită şi talentată, precum şi de curajul unor copii prin care mama lor continuă să trăiască.

După încheierea unui caz îmi zic: „Aceasta este viaţa mea”. Unii îmi spun că nu ar face niciodată ceea ce fac eu, chiar dacă ar avea capacităţile necesare. Îi înţeleg. E o sarcină dificilă; dar, dintr-un oarecare motiv, pe care nici eu nu-l ştiu, nu pot face altceva.

Capitolul 5

Copii-medium

Într-o zi, fiica mea Ariel, în vârstă de şase ani, a venit de la şcoală supărată deoarece colegii ei spuneau că nu îl văd pe bărbatul care apăruse pe hol şi stătea în faţa clasei lor. Ariel l-a descris colegilor, iar aceştia au râs de ea. Când s-a întors să vadă dacă mai era acolo, bărbatul dispăruse.

Mai târziu am aflat că Erin, prietena lui Ariel, s-a aplecat spre ea şi i-a şoptit:

— Şi eu îl văd, Ariel.

Sunt bucuroasă că Ariel are o prietenă de vârsta ei cu acelaşi har, pentru că astfel nu se mai simte atât de diferită de ceilalţi. Ariel şi Erin vorbesc între ele despre capacităţile lor şi despre ceea ce fac eu. Amândouă ştiu că nu toată lumea poate vedea lucrurile pe care ele le văd, dar că aceasta nu constituie o problemă. Le place să aibă „puteri" speciale.

Voi descrie câteva exerciţii pe care le fac împreună cu fetele mele pentru a le ajuta să nu se închidă în ele însele pe măsură ce cresc. Am observat că atunci când copiii-medium îşi dau seama că ceilalţi colegi îi consideră ciudaţi sau diferiţi, tind să ignore sau să-şi blocheze capacitatea de comunicare cu lumea de dincolo. Ultimul lucru pe care şi-l doresc şcolarii este să iasă în evidenţă şi să fie tachinaţi de colegi.

Când fetele mele vor creşte mari, vor decide singure dacă vor să păstreze legătura cu lumea de dincolo. Până atunci însă vreau ca ele să fie deschise tuturor posibilităţilor ce li se oferă.

Când eram mică, îmi inhibam capacităţile din cauza confuziei provocate de ceea ce vedeam şi auzeam, precum şi din cauza ambivalenţei mamei mele, ceea ce mă făcea să-mi fie teamă să n-o dezamăgesc. Sper ca acest capitol să-i ajute pe părinţi să-şi dea seama dacă au un copil înzestrat cu capacităţi mediumnice şi să le dea totodată o serie de sugestii legate de ceea ce trebuie să facă în cazul în care sunt siguri că au un astfel de copil.

Să presupunem că fiul sau fiica ta vine la tine şi îţi spune: „Mamă, văd o femeie acolo”. Te uiţi, dar nu vezi nimic. Ce-ar trebui să faci? Ar trebui să-i spui copilului tău: „Într-adevăr? Cum arată? Cum o cheamă? Vrea să ne spună ceva?”.

Mulţi copii au prieteni imaginari şi le place să inventeze poveşti. Dacă acesta este şi cazul copilului tău, nu e nimic rău în a-l asculta şi a intra în jocul lui. Iar dacă este vorba de ceva mult mai însemnat, atunci trebuie să-l asiguri că totul este în regulă.

Este posibil să afli că un prieten sau o rudă din lumea de dincolo stă în preajma copilului tău, încercând să comunice cu tine prin el. Acesta e un exerciţiu foarte bun care îl poate ajuta pe copil să se simtă în siguranţă atunci când îţi povesteşte detalii din întâlnirile lui spirituale. De asemenea, un astfel de exerciţiu îl poate încuraja pe copil să pună întrebări şi să exploreze posibilitatea de comunicare cu ceva ce ceilalţi nu văd. Trebuie să înlături orice urmă de stranietate care poate apărea într-o astfel de situaţie. Părinţii sunt primii spre care se îndreaptă copiii atunci când au nevoie de alinare, aprobare şi sfaturi. Tu eşti cel care influenţează modul în care copilul tău îşi va dezvolta harul.

Spiritele se apropie mai uşor de copii decât de adulţi. Adulţii au probleme şi bariere emoţionale care fac dificilă apropierea spiritelor de ei. Se întâmplă adesea ca un spirit să şoptească mesaje sau să încerce să li se arate celor dragi, dar să fie ignorat.

Să ştiu că fetele mele sunt protejate în acest fel îmi dă un sentiment de bine şi de siguranţă. Cineva poate spune: „Eu şi mătuşa Emma nu am fost atât de apropiaţi – atunci de ce este alături de mine?”. Este posibil ca persoana din lumea de dincolo să fi murit în perioada când te-ai născut tu sau să se fi simţit legată de unul dintre părinţii tăi, iar acum alege să stea în preajma ta. Astfel de lucruri sunt singurele care contează. Ca fiinţe umane, trebuie să înţelegem că, uneori, hotărârile sunt luate de ceva mai presus de noi. Simţiţi-vă iubiţi, conectaţi unii cu ceilalţi şi încercaţi să nu vă împotmoliţi în prea multe întrebări, pentru că, în cele din urmă, răspunsurile nu vor întârzia să apară.

Un mic test

Un exerciţiu pe care îl fac cu fiica mea cea mare constă în a o provoca să găsească obiecte pierdute prin casă.

De câteva zile, soţul meu, Joe, nu îşi găsea aparatul de ras electric şi a trebuit să folosească unul cu lame. Să spunem că eram îngrijorată că voi deveni văduvă. Eram sigură că, folosind un aparat de ras obişnuit, Joe se va tăia şi va muri. Am ajuns la concluzia că fiica noastră de un an, Marie, luase aparatul şi îl lăsase pe undeva abandonat.

Stăteam în pat, răcită, aşa că am chemat-o pe Ariel şi i-am spus că vreau să o rog ceva. Recunosc că la început am procedat ca orice mamă şi timp de două zile am

încercat să o mituiesc cu bani pentru a-mi spune unde era aparatul de ras. Oricine o cunoaşte pe Ariel ştie că pentru ea nimic nu se compară cu mersul la cumpărături; are o foarte clară noţiune a banului. Cu toate acestea, a fost inutil; mi-a spus că nu ştie unde e aparatul de ras.

După câteva zile, am abordat problema altfel. Într-o dimineaţă, când Ariel stătea lângă patul meu, i-am spus:

— Închide ochii, inspiră adânc şi expiră cu putere, astfel încât să te pot auzi. Simţi că mintea ta e o pânză albă? Eşti relaxată? Acum spune-mi, unde este aparatul de ras al lui tati? Care este primul lucru care îţi trece prin minte?

— Cred că e într-un sertar, în camera lui Marie.

Am mers în camera lui Marie şi m-am uitat în dulapul ei; nu era acolo, însă din moment ce Ariel vedea aparatul într-un sertar, m-am îndepărtat câţiva paşi de dulap, am ieşit din cameră şi am căutat în primul sertar de pe hol. Bingo! Aparatul de ras al lui Joe era acolo. I-am spus lui Ariel că, deşi nu-l găsisem în camera lui Marie, fusese pe aproape şi se descurcase foarte bine, ţinând cont de mărimea casei noastre cu două etaje.

A nu fi exact, ci doar pe aproape este o experienţă obişnuită. Uneori un medium are succes, însă unul indirect. Luând în considerare vârsta lui Ariel şi lipsa ei de experienţă, informaţia ei a fost impresionantă, lucru pe care i l-am şi spus. Încurajând-o pe Ariel, i-am trezit interesul pentru jocurile paranormale, ceea ce este esenţial pentru a evita ca un copil să respingă harul cu care a fost înzestrat.

Încurajaţi-vă copiii să aibă încredere în primele lor instincte şi în informaţiile primite iniţial. Nu trebuie să modifice aceste informaţii, amestecându-le cu idei preconcepute. Exerciţiul pe care l-am făcut cu fiica mea a fost foarte util; Ariel l-a privit ca pe o provocare şi i-a plăcut. În acelaşi timp, i-a dezvoltat capacităţile mediumnice, abilitatea de a localiza obiecte fiind unul dintre cele mai utile instrumente paranormale. Ariel învaţă să aibă încredere în informaţiile pe care le primeşte şi să vorbească în voie cu mine despre harul ei.

O sfătuiesc pe fiica mea să nu vorbească prea mult cu ceilalţi despre capacităţile ei, deoarece nu toţi oamenii înţeleg ceea ce nu pot vedea. Îi spun de asemenea să aprecieze şi să respecte harul pe care îl are, pentru că este special. Încurajaţi-vă copiii, dar nu le impuneţi nimic. Dacă nu se simt în largul lor când fac astfel de exerciţii, atunci nu insistaţi.

Dacă fiul sau fiica dumneavoastră vrea să vă vorbească, fiţi deschis să discutaţi liber despre orice. Acest subiect trebuie abordat doar în cazul în care copilul pare confuz în legătură cu o situaţie aparţinând sferei paranormale sau dacă are premoniţii şi întrebări despre lumea de dincolo. Trebuie să evităm să tulburăm copiii care, de fapt, nu au capacităţi paranormale.

Dacă observaţi la copilul dumneavoastră astfel de semne, atât de evidente încât nu le puteţi ignora, povestiţi-i despre un membru al familiei cu acelaşi har (cred că al şaselea simţ este în cele mai multe cazuri moştenit genetic). Vorbiţi-i copilului despre îngeri sau despre bunici care se află deja în cer. Copilul se va simţi mai în largul lui dacă dumneavoastră înşivă sunteţi deschis cu el.

Nu-l obosiţi pe copil cu discuţii interminabile, în special dacă observaţi că nu pare receptiv. Strecuraţi în discuţie tema dorită, vedeţi dacă primiţi un feedback pozitiv, apoi avansaţi în conversaţie cu grijă. În cazul în care copilul nu se arată interesat, abandonaţi tema. Când şi dacă el va dori să vorbească, puteţi continua discuţia.

Dacă harul cu care este înzestrat copilul dumneavoastră reprezintă o sursă de teamă pentru el, este important să abordaţi această problemă cu atenţie. Le cer călăuzelor mele să monitorizeze energia din jurul copiilor mei şi să înlăture orice energie negativă sau dăunătoare. Ajutaţi-i pe copii să conştientizeze faptul că au puterea de a spune energiei să plece, dacă aceasta nu este bine-venită. Această tehnică este eficientă în cazul tuturor, adulţi sau copii. Este important pentru copii să ştie că spiritele nu le pot face rău.

Uneori, fiica mea cea mare vine la mine şi îmi spune că se simte ca într-o aglomeraţie. Ştiu că prin aceasta se referă la o intensă activitate spirituală şi la faptul că simte oameni pe care uneori nu îi vede. Din fericire, eu văd ceea ce Ariel nu poate vedea, pentru că am mai multă experienţă şi, dacă vreau, pot accesa imaginea vizuală a unui spirit.

O sfătuiesc să-i pună prezenţei respective nişte întrebări simple, precum „Cine eşti?” şi „Ce vrei?”. Dacă, după ce i se răspunde, continuă să se simtă neliniştită, îi spun spiritului că o sperie pe fiica mea şi că trebuie să plece. De asemenea, o sfătuiesc pe Ariel ca, atunci când îi este teamă, să se imagineze înfăşurată într-o frumoasă şi puternică mantie de lumină albă. Cum ei îi plac hainele, în acest exerciţiu captez o parte din personalitatea ei, ceea ce o face să se simtă bine şi în siguranţă. Îi spun că mantia de lumină o va proteja de lucrurile care o sperie.

Ariel se referă la călăuzele ei ca la nişte „îngeri” (un termen care îi place mai mult). Aceştia o ocrotesc şi o fac să se simtă în siguranţă, ceea ce îmi provoacă şi mie multă bucurie. Liniştea şi siguranţa unui copil trebuie să aibă întotdeauna prioritate.

Un alt motiv pentru care fiica mea nu se simte în largul ei este faptul că absoarbe prea multă energie dintr-odată. Prin aceasta vreau să spun că persoanele sensibile (cele care sunt extrem de empatice sau simt energia altor oameni din jurul lor) sunt uneori bombardate de prea multe energii în acelaşi timp. Aceasta se poate întâmpla oricui. Deseori staţi lângă cineva şi, fără să ştiţi exact de ce, simţiţi o repulsie faţă de persoana respectivă – nu din cauza înfăţişării ei, ci din pricina senzaţiilor pe care vi le transmite.

La fel de des, oamenii se simt atraşi de cei care par să aibă o energie accesibilă sau

similară cu a lor. Fiecare are propria lui energie şi, asemenea personalităţilor, energiile variază. Ceea ce unei persoane i se pare atrăgător, alteia i se poate părea respingător. Cu cât sunt mai multe persoane în jurul tău, cu atât mai numeroase sunt variaţiile de energie pe care le primeşti.

Dacă sunteţi sensibil din naştere, veţi trăi totul din jur cu mai multă intensitate. Imaginaţi-vă că o persoană arogantă şi egocentrică vă apare în faţă. Apoi adăugaţi la această imagine o persoană enervantă, maliţioasă şi care râde prosteşte; în continuare, aşezaţi lângă cele două persoane una care vorbeşte mult şi zgomotos. Vă simţiţi deja rău? Aşa se poate simţi un medium atunci când intră în contact cu energiile altora.

Dacă simţurile dumneavoastră sunt ascuţite, nici nu trebuie ca alte persoane să vi se afle în faţă pentru a le simţi prezenţa. De aceea, trebuie să vă stabiliţi nişte limite şi să încercaţi să vă menţineţi într-o atmosferă pe care o consideraţi plăcută. Pe unii nu îi deranjează dacă spaţiul lor personal este invadat. Cred că, în general, aceştia sunt exact cei care au tendinţa să invadeze spaţiul celorlalţi.

Personal, încerc să evit aglomeraţiile, cum ar fi concertele sau zilele în care mulţi oameni merg la cumpărături. Este prea multă încărcătură senzorială. Îmi plac locurile mai mici şi mai liniştite. Soţul meu este inginer aerospaţial. Întâlnirile cu colegii lui Joe sunt plăcute pentru că, în general, domeniul lor de activitate atrage oameni destul de calmi. Pot face faţă unei asemenea întâlniri. Pe de altă parte, o partidă de fotbal dintre două echipe de liceu este prea mult pentru mine. Nu mă înţelegeţi greşit, îmi plac tinerii, doar că sunt prea sensibilă pentru a rezista pe un stadion plin cu energie adolescentină, electrizantă şi hormonală.

Odată, într-un parc de distracţii, Ariel s-a simţit supraîncărcată cu energie, aşa încât am găsit un loc liniştit şi m-am aşezat lângă ea pentru a o calma. Am vorbit despre starea ei şi ne-am simţit bine împreună. Am înţeles cu adevărat ceea ce simţea. Pentru că stătusem în parcul de distracţii destul de mult, i-am propus să ne întoarcem la hotel şi să ne odihnim.

Ariel a instat ca, înainte de a pleca, să vizităm o casă din parc veche de o sută de ani. Părea nerăbdătoare, aşa încât am fost de acord. S-a dus într-un capăt al casei, iar eu în celălalt. Dintr-odată, Ariel a apărut de după un colţ, zâmbind:

— Mamă! Vino în partea asta a casei! Are cea mai multă energie!

Eu şi Ariel suntem îndrăgostite de casele vechi. Ne place să vedem spiritele care locuiesc în aceste clădiri şi să ne facem o idee asupra timpului în care au trăit. Este normal pentru cei din familia mea să-şi petreacă timpul astfel; nu ne plictisim niciodată. Sunt mândră şi onorată să împărtăşesc acest har cu fiicele mele şi să le ajut în călătoriile lor prin viaţă.

În cazul în care încercaţi să vă daţi seama dacă fiul sau fiica dumneavoastră este medium sau a intrat în legătură cu lumea de dincolo, notaţi-vă câteva semne pe care eu

le-am căutat la copiii mei. Ştiu din experienţă ce cuvinte poate folosi o persoană înzestrată cu acest har, precum şi ce întrebări pot pune mediumurile neexperimentate sau tinere. La urma urmelor, am fost şi eu un astfel de copil.

Criteriile pe care le folosesc pentru a stabili capacităţile mediumnice ale unui copil sunt următoarele:

1. Copilul dumneavoastră a spus vreodată că o cameră este aglomerată, chiar dacă, fizic, nu este plină de oameni sau că se simte agitat în anumite locuri?

Copiii sensibili pot simţi energia prezentă în jurul lor fără a o putea însă vedea. Uneori mediumul nu vede nimic, ceea ce poate fi confuz pentru el dacă aude, simte şi chiar miroase sau are senzaţii gustative a căror origine se află în lumea de dincolo. Este un aspect comun printre mediumurile tinere ale căror abilităţi încă nu s-au dezvoltat.

2. Copilul dumneavoastră evită să fie înconjurat de mulţi oameni pentru că experienţa ar fi pentru el covârşitoare?

Ca şi adulţii, copiii sensibili absorb energie de la toţi oamenii, iar prea multă energie îi poate copleşi.

3. Copilul dumneavoastră vă spune că vede persoane care apar dintr-odată? Vă spune că „vede lucruri”?

În cazul în care copilul dumneavoastră vă poate da detalii despre un membru din familie sau un prieten care a murit înainte ca fiul sau fiica dumneavoastră să se fi născut, acesta este un semn convingător că poate vedea lumea de dincolo. Fireşte, asiguraţi-vă că informaţia respectivă nu a fost preluată de copil dintr-o discuţie pe care a auzit-o întâmplător în casă. Trebuie să aveţi certitudinea că informaţiile oferite de copil nu au ajuns la el pe alte căi.

De exemplu, când Ariel avea doi ani şi jumătate, s-a trezit în toiul nopţii strigându-ne pe mine şi pe Joe. Am mers la ea şi am întrebat-o ce s-a întâmplat.

— A fost un bărbat aici şi a spus că e *jeniu*, a zis Ariel.

Joe a devenit foarte atent.

— Ai spus „geniu”?

L-am întrebat cine crede că o vizitase pe Ariel. Joe mi-a răspuns că tatăl lui întotdeauna vorbea despre el însuşi ca despre un geniu. De vreme ce socrul meu murise cu trei luni înainte ca eu şi Joe să ne cunoaştem, ştiam foarte puţine despre el. Fusese o persoană extrem de inteligentă. Îşi obţinuse diploma în inginerie chimică la MIT, însă trăsăturile lui personale erau un mister pentru mine. Ariel nu avea de unde să ştie cum îşi spunea bunicul ei. Joe a fost emoţionat şi amuzat de mesaj.

Natura specială a mesajului m-a făcut să cred că Ariel intrase într-adevăr în legătură cu bunicul ei, aşa că am vorbit cu ea despre ce se întâmplase. Nu ignoraţi întâlnirile pe care le au copiii dumneavoastră. Tinerii sunt dezinhibaţi; nu au „ziduri” de protecţie şi de aceea lumea de dincolo ajunge la ei mai uşor.

4. Reuşeşte copilul dumneavoastră să descrie în detaliu ceea ce vede? Ar trebui să poată menţiona trăsături fizice, obiecte care au fost importante pentru persoana în cauză sau poate chiar un nume. Informaţiile trebuie să-i apară cu claritate copilului, fără să fie nevoie să se gândească prea mult la ele. De exemplu, fiica mea de şase ani mi-a spus că străbunica mea a avut o baie cu gresie roz şi trandafiri, care îi plăcea foarte mult. A trebuit să o sun pe bunica Jenee şi să o întreb dacă era adevărat, pentru că bunica Ruth a murit când eu aveam treisprezece ani. Mi-a confirmat faptul că fiica mea a descris cu acurateţe baia din casa în care au trăit în urmă cu mai bine de cincizeci de ani.

Am făcut parte din prima citire pe care a realizat-o fiica mea cea mică. Tatăl meu murise în urmă cu aproape opt luni, iar ea tocmai împlinise patru ani. Într-o zi, s-a urcat la mine în pat şi mi-a arătat doi oameni desenaţi de ea.

— Marie, pe cine ai desenat?

— Eşti tu, mamă! Şi bunicul Mike! Dansaţi împreună.

Nu eram pregătită pentru aşa ceva.

— Draga mea, bunicul a murit.

— Nu, mami, nu a murit. Este încă aici. Aşa mi-a spus.

Mi-am dat seama că, la fel ca şi mine când aveam şase ani şi îl vedeam pe străbunicul Johnson, Marie credea că bunicul Mike trăieşte. Desigur, într-un fel, cei morţi continuă să trăiască, dar copiii nu pot face diferenţa între a fi în viaţă ca spirit şi a fi în viaţă pe pământ.

Mai târziu, din senin, Marie a început să-mi spună:

— Cha cha cha, mamă!

Am rămas şocată.

— Marie, de ce spui asta?

A început să danseze prin cameră, repetând aceleaşi cuvinte.

— Din cauza bunicului Mike, de aia!

Normal. Ce ameţită! La ce mă gândisem oare? Tatăl meu mereu spunea asta. Sunt atât de norocoasă că am trei copii care mă fac să-mi amintesc de tata. Chiar dacă nu aveţi copii-medium, totuşi pe chipurile şi în personalitatea lor îi puteţi vedea pe străbuni.

Un alt exemplu: în săptămâna de după împlinirea unui an de la moartea tatălui meu, eram foarte tristă. Nu am vrut să le transmit şi copiilor durerea mea, dar am avut câteva momente liniştite în care l-am visat pe tata cu ochii deschişi. Am crezut că reuşesc să păstrez aceste momente doar pentru mine. Stăteam la masa din bucătărie, când Bridgett, fiica mea mijlocie, s-a furişat pe la spatele meu. S-a apropiat de mine pentru a-mi spune un secret la ureche:

— Mamă, bunicul Mike spune că nu-i place să te vadă tristă şi m-a rugat să-ţi spun că

te iubeşte.

Am rămas înmărmurită. Nu vorbisem cu ea despre tata. Cuvintele fiicei mele au însemnat foarte mult pentru mine. De fiecare dată când una dintre fetele mele îşi demonstrează capacitatea de a vedea ceea ce nu poate fi văzut, îmi dau seama, eu însămi, de puterea tămăduitoare a harului pe care îl am.

5. Copilul dumneavoastră descrie întâmplări care se desfăşoară ulterior? Ştie unde se află ceva fără a primi indiciile care se dau în mod obişnuit în astfel de situaţii? Capacitatea de a prezice evenimente şi a identifica localizări în spaţiu este un convingător semn de mediumnitate. Marie face asta frecvent. Un asemenea semn nu poate trece neobservat şi este emoţionant.

La fel se întâmplă cu Ariel. Într-o după-amiază, eu şi Joe ne pregăteam să mergem în Tucson, un oraş situat la două ore distanţă şi în care fetele mele nu au fost niciodată. Urma să ne întâlnim cu nişte prieteni la cină. Înainte de a pleca, Ariel mi-a spus:

— Mami, uite ce am desenat!

Pe o tablă albă, Ariel desenase cu markerul o floare mare, exotică, cu petale lungi şi foarte subţiri. A descris-o ca fiind o floare italiană. Eu şi Joe i-am lăudat desenul şi am pornit la drum. Ne-am întâlnit cu prietenii noştri şi apoi am plecat să luăm cina la un restaurant italian. Când am intrat, am văzut pe un perete un tablou mare ce înfăţişa o floare exotică, cu frunze lungi şi foarte subţiri. Eu şi Joe ne-am uitat uimiţi unul la celălalt. Era exact aceeaşi floare pe care o desenase Ariel. Faptul că spusese că este o floare italiană făcea ca întâmplarea să aibă şi mai multă însemnătate pentru noi. Până şi lungimea tulpinii florii era aceeaşi. A fost straniu, dar îmi plac astfel de senzaţii.

Pe fetiţa mea de patru ani, Bridgett, o voi da drept exemplu pentru părinţii care au copii foarte mici înzestraţi cu abilităţi mediumnice. Nu este vorba de capacitatea de a prezice întâmplări viitoare, ci de a şti că un obiect se află într-un anumit loc fără a-l vedea. Un fel de localizare mentală.

Bridgett se pricepe foarte bine să vadă ceea ce este ascuns. Eram într-o excursie şi ne aflam cu toţii într-un restaurant, aşteptând să fie gata comanda la pachet pentru a ne întoarce la hotel şi a lua o mică gustare. Tejgheaua unde aşteptam era cam la treizeci de centimetri deasupra capului lui Bridgett. Aceasta, întinzându-şi mâna, s-a uitat în sus la mine şi mi-a spus:

— Mami, mami, îmi dai o bomboană?

Înainte să apuc s-o întreb cum de a ştiut că pe tejghea erau bomboane, trei femei prietenoase, dar mirate, care stăteau în spatele nostru, i-au pus aceeaşi întrebare. Fără să răspundă, Bridgett s-a uitat în jurul ei, a tras o cutie ce se afla lângă tejghea, s-a urcat pe ea şi, văzând bolul cu bomboane de pe tejghea, mi-a spus:

— E un bol cu bomboane. Vezi?

M-am uitat bine la tejghea. Era solidă; nu se putea vedea prin ea. Când am plecat, am

întrebat-o pe Bridgett cum de a ştiut, fără să fi văzut, că acolo erau bomboane. Bridgett mi-a spus:

— Nu ştiu, pur şi simplu ştiu lucrurile astea.

Cu o lună înainte de acest episod, mama mea a venit la noi pentru a sta cu fetele cât timp eram plecaţi la un magazin de jucării ca să cumpărăm un cadou pentru o aniversare. În magazin am făcut ceva ce nu fac niciodată: am cumpărat o acadea pentru a o pune deasupra cadoului. Când am parcat maşina, iar eu mă pregăteam să cobor, Bridgett a venit în fugă şi mi-a spus:

— Mami, dă-mi acadeaua!

— Nu ţi-am cumpărat nicio acadea, i-am răspuns.

— Ştiu că ai una în maşină.

Avea dreptate, dar de unde ştia? Soţul meu era încă în maşină şi nimeni altcineva nu mai ştia de acadea.

— De unde ai ştiut că am o acadea în maşină?

Bridgett era serioasă; nu voia decât acadeaua.

— Nu ştiu, pur şi simplu am ştiut.

Copila asta e un adevărat detector de bomboane, mâncare şi sucuri; nu poţi ascunde nimic de ea. Sunt prea multe situaţii asemănătoare pentru a le înşira aici pe toate, dar aţi înţeles despre ce este vorba.

O problemă de învăţare… sau un har?

Pentru că primesc atât de multe e-mailuri despre copii cu tulburări comportamentale sau cu ADD (tulburare de deficit de atenţie), am simţit nevoia să vorbesc despre acest subiect. Cunosc situaţii în care părinţii au interpretat greşit simptomele copilului lor şi au tras concluzii pripite. Acesta este un domeniu controversat, iar uneori răspunsurile nu sunt uşor de dat.

Copiii cu ADD sunt distraşi repede de la activităţile în care sunt implicaţi şi sunt suprastimulaţi. Nu se pot concentra la ceea ce fac, aşa încât notele lor au de multe ori de suferit. Creierul lor este în continuă activitate. Totuşi, asta nu înseamnă că imaginile din mintea lor provin din lumea de dincolo. Nu există nicio corelaţie între puterile mediumnice şi probleme obişnuite precum ADD sau depresia. Însă, în opinia mea, copiii cu asemenea probleme pot la fel de bine să fie înzestraţi cu capacităţi mediumnice. Este important ca părinţii să nu ignore niciun detaliu şi nici să nu se grăbească să tragă concluzii.

Într-un caz, un copil vorbea des despre sinucidere, aşa încât familia lui a crezut că morţii vorbeau prin el. Dar, judecând după mărturisirile familiei, am început să cred că nu era vorba de un copil-medium. Ceva m-a făcut să-i întreb pe părinţi ce profesie au. S-

a dovedit că mama era dispecer la poliţie.

Când părinţii lucrează într-un asemenea domeniu, trebuie să analizeze cu şi mai multă atenţie spusele copilului. Dacă informaţia oferită de copil reprezintă ceva ce ar fi putut auzi întâmplător într-o conversaţie din casă, atunci căutaţi mai multe dovezi. Copiii care sunt cu adevărat mediumuri nu simt doar prezenţa înfiorătoare şi sinistră a morţii. Ar trebui de asemenea să fie capabili să intre în legătură cu prieteni sau rude decedate, cu cei care au energie pozitivă. Bineînţeles, aceasta nu exclude posibilitatea unor întâlniri în circumstanţe lugubre, dar copilul ar trebui să vadă mai mult decât atât.

Un copil se poate confrunta cu probleme diferite de fenomenele mediumnice, precum dezechilibre chimice, depresie, anxietate sau pur şi simplu poate avea nevoie de atenţie. Recomand cu tărie ca un doctor să evalueze copilul respectiv pentru a elimina posibilitatea existenţei unor astfel de afecţiuni sau pentru a le trata. Luaţi totul în considerare.

Capitolul 6

Hormoni şi adolescenţi-medium

Mama a divorţat de tatăl meu vitreg pe când aveam doisprezece ani, ceea ce mi-a dat lumea peste cap. Este normal ca un adolescent de doisprezece ani să se simtă nesigur pe el; un divorţ în familie nu face decât să amplifice această nesiguranţă. Totuşi, spre deosebire de alţii, pentru tinerii înzestraţi cu capacităţi mediumnice adolescenţa poate fi o vârstă mai dificilă.

Adolescenţii sunt deja victimele propriilor hormoni. Emoţiile o iau razna, iar pentru ei totul se poate transforma oricând într-o dramă. Adăugaţi la aceasta o conştiinţă de sine puternic dezvoltată, plus capacitatea de a auzi efectiv ceea ce gândesc ceilalţi despre tine şi veţi obţine imaginea unei stări de profundă tristeţe.

Ca să fiu sinceră, în adolescenţă obişnuiam să beau pentru a mă menţine pe linia de plutire. Fireşte că prin aceasta nu sugerez că alcoolul ar fi o soluţie; a fost o alegere proastă. Un părinte care să mă înţeleagă sau comunicarea cu alte mediumuri m-ar fi ajutat mult mai mult. Dacă aş fi avut un sprijin, adolescenţa mea ar fi fost cu totul alta.

În cazul meu, alcoolul atenua temporar vocile venite din lumea de dincolo. Dacă aveam o bere în mână, nimănui nu i se mai părea straniu că râdeam de una singură conversând cu un interlocutor imaginar. Desigur, nu era vorba de un monolog, pentru că nu eram niciodată cu adevărat singură.

Din fericire pentru mine, mi-am ascultat călăuzele în noaptea în care au venit pentru a-mi da ceea ce în acel moment nu părea să fie mai mult decât un sfat gratuit.

Aveam şaptesprezece ani şi locuiam acasă la prietena mea, Susie. Ne ştiam de mici; crescuserăm în acelaşi fundac. Eram cele mai bune prietene şi camarade de nebunii. Odată, în copilărie, ne-am petrecut jumătate de zi colorând cu creta trotuarele din cartier din dorinţa de a face lumea mai frumoasă. După ce mamele noastre ne-au descoperit galeria urbană, ne-am petrecut restul acelei zile curăţând trotuarele cu apă şi săpun. Eu şi Susie nu înţelegeam cum de mamele noastre nu au reuşit să vadă

frumuseţea desenelor făcute de noi.

Mama lui Susie, Shari, a fost mereu ca o a doua mamă pentru mine. Cunoştea situaţia din familia mea. M-am simţit protejată când m-a primit să locuiesc la ei într-o perioadă atât de confuză din viaţa mea.

Eram în camera mea, pregătindu-mă să ies în oraş, când am auzit o voce care îmi spunea să-mi mut patul, care se afla lângă peretele dinspre sud, sub fereastra de la dormitor. Fără să mă gândesc prea mult, l-am împins lângă peretele de la răsărit. Nu mă pricep prea mult la aranjatul mobilei. De obicei, o aranjez într-un fel care să-mi placă şi apoi nu o mai mut. Am rămas o clipă gândindu-mă la ceea ce făcusem, după care am uitat întâmplarea.

La câteva ore după ce mi-am mutat patul, m-am pregătit pentru o noapte obişnuită de weekend. Hotărâsem împreună cu prietena mea Barb să mergem la o petrecere organizată de liceul nostru. Ne-am întors acasă la mine în jurul orei 1.00. Eram obosite după o noapte atât de lungă, aşa că am mers în cameră, unde pur şi simplu ne-am prăbuşit de somn.

Un zgomot puternic m-a trezit în mijlocul nopţii. Faruri orbitoare, bucăţi de ciment şi parbrizul unui camion erau toate în camera mea. O parte dintre bucăţile de ciment ajunseseră la mine în pat, iar camera era plină de praf. Am tras de Barb, încercând s-o trezesc. Dormea atât de profund, încât zgomotul nu o deranjase.

M-am ridicat din pat şi am văzut că la volanul camionului era o femeie; faţa îi sângera, tăiată asemenea unui puzzle. Încerca să intre în marşarier şi să dea înapoi. Mai târziu am flat că se afla sub influenţa alcoolului, ceea ce nu ne-a surprins deloc. Îşi pierduse cunoştinţa, intrase pe trei benzi de circulaţie, trecuse peste un parapet şi apoi prin gardul curţii din faţă. A intrat cu toată viteza în dormitorul meu, dărâmând mai întâi un zid de ciment şi apoi fereasta camerei.

La început am fost furioasă şi am cerut să mi se facă dreptate. La urma urmei, ar fi putut să mă omoare! După ce m-am calmat, mi-am dat seama ce noroc avusesem că eram în viaţă. Ştiam că dacă nu aş fi mutat patul cu câteva ore înainte de impact, camionul ne-ar fi omorât în mod sigur pe mine şi pe Barb. Aşa, partea din dreapta a camionului s-a oprit la treizeci de centimetri de capul meu. Dacă impactul s-ar fi produs în orice alt loc din cameră, nu aş mai fi fost în viaţă.

Ştiam că o forţă superioară îmi salvase încă o dată viaţa. Eram, fără îndoială, protejată. Ca şi atunci când scăpasem de potenţialii mei răpitori la vârsta de unsprezece ani, şi acum o voce îmi vorbise, iar eu o ascultasem.

Mi se adresează mulţi părinţi ai căror copii adolescenţi au viziuni înfricoşătoare sau aud în capul lor informaţii despre care ştiu că provin dintr-o sursă exterioară lor. Pentru adolescenţii care trec prin aşa ceva, un părinte înţelegător înseamnă totul.

Mai întâi acordaţi-i încredere adolescentului atunci când vă spune că vede sau aude

diverse lucruri. Aceasta va ajuta la construirea încrederii dintre voi, ceea ce este important pentru a începe un dialog deschis şi relaxat. Discutaţi apoi despre ce vede sau aude şi despre ce ar putea însemna astfel de viziuni. Folosindu-vă de sfaturile pe care vi le-am dat mai devreme, încercaţi să vă daţi seama dacă fiul sau fiica dumneavoastră are capacităţi mediumnice. Nu trebuie să confundaţi acest har cu o problemă de sănătate mentală.

Recent, am primit informaţii despre o adolescentă care avea viziuni şi premoniţii legate de oameni răniţi sau ucişi. Viziunile ei erau foarte detaliate, iar ceea ce vedea se întâmpla ulterior. Bogăţia detaliilor şi faptul că premoniţiile adolescentei se adevereau întotdeauna îi confirmau harul, excluzând posibilitatea unor simple coincidenţe. Acesta este cel mai clar indiciu privind existenţa capacităţilor mediumnice.

Primul lucru pe care copiii trebuie să-l ştie este că salvarea lumii nu e responsabilitatea lor. Dacă ai o viziune legată de un lucru rău ce urmează să se întâmple, asta nu înseamnă că ai şi responsabilitatea de a schimba rezultatul prevăzut. Uneori, o situaţie negativă nu poate fi schimbată, deoarece există dintr-un anumit motiv.

Asta nu înseamnă că mersul lucrurilor nu poate fi schimbat niciodată. Mediumurile tinere nu trebuie să uite că, uneori, ni se dă şansa de a interveni şi de a prelungi viaţa cuiva.

Să spunem că ai o viziune în care tatăl tău apare într-un accident de maşină, purtând o cămaşă roşie şi având la el crosele de golf. Te trezeşti dimineaţa, iar tatăl tău, îmbrăcat cu o cămaşă roşie, se îndreaptă spre uşă, târând după el crosele de golf.

Opreşte-l! Explică-i ce ai visat şi roagă-l să mai aştepte o vreme sau chiar să-şi schimbe planul. E posibil să ţi se fi cerut din lumea cealaltă să intervii.

Pe de altă parte, dacă în viziunea ta apare un pod explodând undeva în Tibet, probabil că nu poţi face nimic în această privinţă. Cere unei forţe superioare să-i protejeze pe cei de pe pod, care au nevoie de energie pozitivă. Nu ţine doar pentru tine viziunea şi nu o lăsa să te afecteze fizic.

De multe ori, autorităţile competente nu dau importanţă informaţiilor oferite de mediumurile tinere. Dacă o viziune este extrem de detaliată sau plină de semnificaţii, părinţii tânărului respectiv ar trebui să încerce să contacteze poliţia şi să explice că fiul sau fiica lor a avut un „vis” (un termen mai uşor acceptat decât „viziune”). Ar putea spune că tânărul în cauză a văzut ceva în vis şi că acesta s-ar simţi mult mai bine dacă un poliţist ar verifica faptele.

Mulţi poliţişti sunt părinţi şi, de obicei, se bucură atunci când pot linişti un copil. Cine ştie, poate viziunea copilului dumneavoastră va ajuta pe cineva. În caz contrar, copilul măcar a transmis informaţiile respective, ceea ce îl va face să se simtă mai bine. Viziunile care nu sunt împărtăşite se acumulează şi produc stres. Încurajaţi-l

întotdeauna pe copil să comunice cu cei din jur.

Oricum, chiar şi mediumurile judiciare experimentate care deţin informaţii detaliate despre atacuri teroriste sau crime sunt adesea ignorate de poliţie. Autorităţilor le este greu să hotărască în cine pot avea încredere şi cine le face să-şi piardă timpul. Spuneţi-i copilului dumneavoastră să nu se supere dacă informaţiile oferite de el sunt ignorate. Se întâmplă chiar şi celor mai buni dintre noi. Aceasta nu înseamnă că autorităţile ignoră mediumurile, dar multe încă o fac.

Adolescenţii trebuie să-şi roage călăuzele să nu le dea mai mult decât pot ei suporta. Ni se oferă atât cât putem primi şi uneori puţin mai mult. Dacă este prea mult, trebuie să ne rugăm călăuzele să limiteze cantitatea de informaţii la care suntem expuşi şi să înlăture o parte din ceea ce ne face să ne simţim împovăraţi.

În privinţa fetei care avea premoniţii, cel mai bun sfat pe care l-am dat părinţilor a fost să stabilească dacă mutilările şi crimele pe care le vedea puteau fi cumva evitate. De exemplu, putea spune cine erau oamenii din viziunile ei? Apăreau cu tot cu nume şi adrese? Astfel de informaţii puteau fi folosite pentru a preveni poliţia. Nu ar fi avut nicio garanţie că poliţia le-ar fi luat în calcul, dar măcar fata ar fi putut dormi liniştită că a oferit informaţiile pe care le deţinea.

Desigur, nu trebuie să uităm niciodată să fim discreţi. Comunicaţi informaţiile doar dacă sunt exacte. Mediumurile trebuie să aibă grijă să nu îi încarce pe ceilalţi doar pentru a se simţi ele mai bine. Totul trebuie făcut în beneficiul celor care primesc informaţiile, nu în beneficiul nostru. Dacă acest lucru nu este posibil, atunci rugaţi-vă călăuzele să vă elibereze de povara informaţiilor, notaţi-le în jurnal, dacă este nevoie, şi mergeţi mai departe.

Contactaţi autorităţile doar dacă deţineţi informaţii ce pot fi verificate şi folosite pentru a împiedica o infracţiune sau pentru a condamna pe cineva. Orice altceva nu este de folos. Dacă informaţiile nu sunt suficient de detaliate pentru a stabili când a fost comisă o crimă sau cine este persoana implicată, atunci nu se poate interveni.

Dacă îi deranjezi pe poliţişti de fiecare dată când ai o mică presimţire, vor începe să nu te mai asculte. Îţi vor pune eticheta de medium ciudat şi îţi vei pierde credibilitatea în ochii lor. Trebuie să păstrezi această uşă deschisă în eventualitatea în care vei putea cândva să ajuţi cu adevărat la rezolvarea unei infracţiuni.

Nu toate mediumurile vor să rezolve infracţiuni, ceea ce este în ordine. Acest segment al harului mediumnic este rezervat celor care îşi doresc foarte mult să se implice în astfel de cazuri. Este nevoie să vă rafinaţi cât mai mult abilităţile pentru a schimba ceva în lume, dar o puteţi face.

Uneori trebuie să renunţaţi la informaţiile primite şi să rugaţi o forţă superioară să aibă grijă de persoana în cauză. Suntem oameni, iar capacitatea de a-i ajuta pe ceilalţi este limitată.

Adolescenţii-medium trebuie să înveţe să-şi ţină călăuzele sub control. Eu le cer să nu permită energiilor negative sau dăunătoare să intre în contact cu mine. Călăuzele sunt foarte înţelegătoare şi vor acţiona doar în beneficiul dumneavoastră. Părinţii-medium îşi por ruga călăuzele să le protejeze copiii; eu fac acest lucru. Ştiu că fiicele meu sunt îndrumate, iubite şi protejate de călăuzele mele, precum şi de ale lor.

Un mod prin care îţi poţi recăpăta pacea interioară este să-ţi vizualizezi inima plină de o lumină albă strălucitoare, care creşte până când te inundă complet şi îţi iese din corp prin fiecare por. Lumina albă este acolo pentru a te proteja şi a te linişti. Este un exerciţiu foarte util, pe care şi eu îl fac. Un alt exerciţiu care vă poate ajuta este să vizualizaţi o persoană din lumea de dincolo, o persoană cu care simţiţi că aveţi o legătură specială. Imaginaţi-vă că acea persoană ţine în mână o găleată în care vă puneţi toate problemele pentru ca spiritul să le ducă departe de voi. Celor dragi din lumea de dincolo le place să ne liniştească. În acelaşi timp, acest exerciţiu întăreşte legătura reciprocă dintre cei care au murit şi cei care încă mai trăiesc.

Adolescenţii care doresc să-şi dezvolte capacităţile mediumnice ar trebui să practice cu prieteni şi rude voluntare, fără să uite însă că nu toate mesajele lor vor avea o semnificaţie importantă. Uneori, persoana căreia i se face citirea nu se aşteaptă ca o temă serioasă să iasă la suprafaţă şi nu admite informaţia respectivă. Mi-a luat timp până să-mi dau seama că în cazul în care dezvăluiam ceva ce clientul voia să ascundă, era posibil să mă confrunt cu minciuni din partea lui.

Având standarde înalte, aceasta a fost o lecţie dificilă şi descurajatoare pentru mine, deoarece eram foarte sigură că aveam dreptate, şi totuşi persoana „citită” nega spusele mele. În câteva situaţii, după ce cineva din exterior mi-a confirmat că aveam dreptate, mi-am dat seama despre ce era vorba. Uneori, când ieşeam pe uşă, se întâmpla ca soţul clientei sau un prieten de-al ei să se apropie de mine şi să-mi spună că informaţia mea era de fapt corectă.

Acum, când sunt sigură de informaţiile mele, nu mă mai deranjează faptul că cei pe care îi citesc refuză să spună adevărul. Refuzul lor mă poate ghida către explicaţia ce se ascunde în spatele informaţiilor oferite de mine. Apoi îmi văd de ale mele. Dacă cineva nu este pregătit să împărtăşească o experienţă personală, nu-i nicio problemă, dar nu trebuie să se ducă la un medium dacă are ceva de ascuns.

Uneori, imaginile primite din lumea de dincolo sunt cifrate, iar mediumurile le pot interpreta greşit. De aceea este important să-i descriem persoanei căreia îi facem citirea tot ce vedem; este o formă mai pură de a transmite un mesaj. Pentru medium, încercarea de a interpreta informaţiile primite nu este o soluţie eficientă. Mediumul nu trebuie să contamineze informaţiile cu explicaţii personale.

Este important ca adolescenţii să nu se compare cu mediumurile care apar în filme. Când eram tânără mă întrebam dacă am cu adevărat acest har. Observam mediumurile

descrise în filme, căutând o urmă de asemănare, dar nu găseam niciuna.

Ştiu că descoperirea şi acceptarea harului meu s-au produs târziu pentru că nu am avut modele în acest sens. Vreau să se ştie că există mulţi oameni în costume şi cu titluri universitare care sunt înzestraţi cu capacităţi mediumnice. Este vorba despre oameni din toate clasele sociale. Doctori, mame, casieri, profesori, agenţi de bursă, muzicieni, copii, oameni atât de diferiţi, dar care au în comun capacitatea de a comunica cu lumea de dincolo şi de a vedea lucruri ce urmează să se întâmple.

Dacă eşti tânăr şi ai acest har, dar nu vrei să ţi-l dezvolţi, nu este nicio problemă. Lumea de dincolo nu îţi dă niciodată mai mult decât poţi suporta. E nevoie de puţin exerciţiu pentru a ignora mesajele primite, însă nu e imposibil de realizat. Dacă o persoană decide să ignore mesajele, în cele din urmă acestea se vor estompa şi vor fi mai greu de auzit. Nu cred că aceasta înseamnă că persoana respectivă îşi pierde harul. El continuă să existe acolo, în stare latentă. Uneori, îndepărtarea de propriul har îţi poate crea o stare de tensiune, ca şi cum ceva lipseşte din viaţa ta, ceva ce nu poţi identifica.

Cel mai important lucru pe care vreau să-l transmit copiilor înzestraţi de pretutindeni este ceea ce eu însămi mi-am dorit atât de mult să aud: „Înţeleg prin ce treceţi, nu sunteţi singuri. Cândva totul va căpăta un sens pentru voi”.

Capitolul 7

Empatie

M-am întrebat adesea de ce mă simţeam atât de încordată atunci când spiritul străbunicului meu mi s-a arătat în 1978. Acum, ca medium cu experienţă, cunosc răspunsul. Nu era din cauză că în faţa mea stătea cineva pe care tocmai îl văzusem îngropat. Era o senzaţie de rău fizic. Mediumurile vor înţeleg cu siguranţă la ce mă refer.

Când stau lângă bolnavi, persoanele foarte sensibile resimt suferinţa acestora. Străbunicul meu tocmai murise de cancer, iar eu absorbeam energia bolii ce îi provocase decesul. Ori de câte ori comunic cu spiritul unei persoane care a murit de cancer, am exact aceeaşi senzaţie pe care am trăit-o în preajma spiritului străbunicului meu cu douăzeci şi şase de ani în urmă.

Acum, fiind mai în vârstă, sunt obişnuită cu astfel de senzaţii şi deseori îmi dau seama dacă spiritul respectiv este al unei persoane care a fost măcinată de griji sau de boală. De asemenea, simt cancerul atunci când mă aflu în preajma unui supravieţuitor al acestei boli. Faptul că vedem circumstanţele în care a murit cineva dovedeşte existenţa spiritului persoanei respective în viaţa celor dragi şi ne ajută să înţelegem cauza morţii ei.

Aţi observat vreodată că uneori aveţi imediat un sentiment plăcut în privinţa cuiva, în timp ce altcineva, la fel de repede, vă poate da fiori? Unii oameni sunt buni, alţii răi; majoritatea sunt undeva la mijloc. Tindem să luăm în calcul primele impresii pentru a stabili câtă încredere putem avea în cineva. Mi-am dat seama că prima impresie este cea mai apropiată de realitate. Să nu vă îndoiţi niciodată de un sentiment puternic pe care îl aveţi în privinţa unei persoane. Aveţi încredere în instinctul dumneavoastră.

Activitatea mediumnică nu este ceva nou. Mulţi oameni îşi folosesc „al şaselea simţ” cu regularitate. În viaţa de zi cu zi ne auzim frecvent spunând că avem o presimţire în legătură cu ceva sau că în unele situaţii simţim nişte emoţii puternice inexplicabile.

Gândiţi-vă la judecătorii, doctorii, mamele, taţii şi alţii asemenea lor care îşi folosesc al şaselea simţ în fiecare zi.

Unii reuşesc mai bine decât alţii să-şi asculte intuiţia. Dau impresia că sunt binecuvântaţi, pentru că totul le iese bine. Cred că mulţi dintre aceşti oameni sunt într-adevăr binecuvântaţi, în mare parte pentru că îşi ascultă intuiţia, ceea ce îi ajută să ia deciziile corecte şi să ştie ce sau pe cine să evite.

Alţii nu-şi ascultă instinctul şi aleg calea mai anevoioasă, plină de riscuri. Sunt cei care nu au suficientă încredere în ei înşişi pentru a-şi urma intuiţia. Ce greşeală! Vocea care te ghidează vrea ce e mai bine pentru tine. Ascult-o!

Unii oameni salvează vieţile altora ascultându-şi călăuzele. Mă refer la doctorii şi asistentele care îşi folosesc intuiţia şi empatia pentru a-i vindeca pe bolnavi, dându-le cea mai bună îngrijire. De exemplu, îi pot cere unui pacient să facă un test mai puţin obişnuit doar pentru că aşa le spune intuiţia sau îi pot cere să mai stea o noapte în spital, pentru orice eventualitate. Nu există nicio explicaţie logică pentru decizia lor; aceasta se bazează doar pe instinct.

Desigur, majoritatea deciziilor medicale sunt susţinute de informaţii solide şi de experienţă. Nu neg pregătirea profesională a celor care iau astfel de hotărâri. Fără îndoială că este importantă. Pur şi simplu admit că, de multe ori, în munca lor se face simţită prezenţa unei contribuţii de natură spirituală.

Dacă lucraţi în domeniul medicinei, nu uitaţi să vă dedicaţi o parte din timp propriei persoane. Când plecaţi de la spital, curăţaţi-vă de spiritele rătăcitoare. Oamenii care au trecut printr-o mare suferinţă fizică sau o traumă sau cei care au murit brusc sunt adesea, după moarte, în stare de şoc. Uneori, mai cu seamă în spitale, spiritele rătăcitoare se ataşează de oamenii în prezenţa cărora se simt în siguranţă. Unele spirite nici măcar nu-şi dau seama că au murit; cred pur şi simplu că îşi petrec timpul alături de doctorul sau de asistenta lor sau alături de o persoană dragă.

Chiar dacă nu credeţi că există spirite în jurul vostru, nu strică să le spuneţi: „Mergeţi la lumină şi îi veţi găsi pe cei dragi vouă aşteptându-vă”. Aceasta îi va face să nu mai stea pe lângă voi şi să vă copleşească.

Amintiţi-vă, de asemenea, să nu fiţi prea exigenţi cu dumneavoastră înşivă atunci când v-a murit un pacient, deşi aţi făcut tot ce v-a stat în putinţă. Aşa cum am spus mai devreme, uneori nu depinde de noi.

Poliţia este un alt domeniu în care oamenii acţionează bazându-se pe presimţiri şi instincte. Fiind mereu înconjuraţi de infractori, cei care lucrează în acest sector tind să se gândească la problemele de serviciu chiar şi atunci când ajung acasă. Dacă lucraţi în poliţie, nu uitaţi că toată energia negativă pe care o absorbiţi vă poate afecta sănătatea. Trebuie să vă găsiţi timp pentru a vă gândi la lucruri frumoase şi pozitive.

Desigur, acest sfat este valabil pentru toţi cei care sunt dominaţi de stresul de zi cu

zi. Trebuie să aveţi grijă de dumneavoastră înşivă, chiar dacă lucraţi în condiţii de stres şi de tensiune ce par să nu se mai sfârşească (da, aici intră şi maternitatea).

Capitolul 8

Vieţi zbuciumate, despărţiri liniştite

Una dintre cele mai impresionante experienţe pe care le-am avut cu lumea de dincolo s-a petrecut în luna mai a anului 2000, când mă aflam la Washington, DC pentru a asista la o conferinţă. M-au fascinat numeroasele monumente impozante şi m-am bucurat de toate obiectivele turistice importante din zonă. M-a interesat întotdeauna istoria Statelor Unite şi mi-am dorit în mod special să vizitez Monumentul Eroilor din Vietnam, aşa încât m-am îndreptat împreună cu Joe spre locul respectiv.

Am mers pe aleea care duce spre zidul memorial construit din marmură neagră. Ne-am aşezat pe o bancă cu vedere spre heleşteul din zonă şi i-am împărtăşit soţului meu ceea ce tocmai văzusem. La marginea heleşteului erau spiritele a doi soldaţi americani, unul în genunchi, iar celălalt în picioare. Soldatul îngenuncheat se afla mai aproape de mine, la nu mai mult de şase metri; arma lui era jos, lângă el.

I-am arătat lui Joe locul în care soldatul stătea în genunchi şi am început să-i descriu întreaga scenă, când, deodată, soldatul s-a întors spre noi; îşi dăduse seama că vorbeam despre el. Spiritul rătăcitor s-a apropiat de mine, agitându-şi mâinile în aer, pentru a mă face atentă. În acel moment se afla la o distanţă de câţiva centimetri.

I-am spus:

— Da, te văd.

Imediat ce am rostit aceste cuvinte, soldatul, pe care îl voi numi Sarge, întrucât fusese sergent, a început să-mi arate ce i se întâmplase în Vietnam. Era încă bântuit de trecut.

Îmi arăta imagini ce se derulau prin faţa mea asemenea unui film. Am văzut o colibă din stuf şi o femeie înăuntru. Sarge era în spatele unui copac sau după nişte tufişuri pe un teren în pantă şi se uita în jos la ea. Femeia făcea parte din Vietcong. Pregătea ambuscade împotriva soldaţilor americani. Sarge trebuia să arunce o grenadă în colibă şi să ucidă astfel „inamicul”.

Era un bun soldat. Voia să-şi ajute ţara să câştige războiul, ceea ce însemna că trebuia să respecte ordinele care îi erau date. Pentru el, uciderea inamicului echivala cu salvarea prietenilor şi camarazilor de la o moarte sigură. În momentul în care a aruncat grenada, a auzit plânsetul unui bebeluş. Era probabil copilului femeii din Vietcong. Coliba, femeia şi copilul au fost făcute una cu pământul.

Sarge era zdruncinat. Plecase în război pentru a fi un bun patriot, nu pentru a ucide copii. Fusese singura întâmplare pe care nu şi-a putut-o ierta. Era atât de copleşit de durere, încât, în timpul unei lupte, s-a aruncat în faţa gloanţelor. Nu putea trăi simţindu-se vinovat de moartea unui copil. S-a gândit că, de vreme ce nu mai avea niciun sens să trăiască (aşa cum vedea atunci lucrurile), putea cel puţin să-şi salveze unul dintre camarazi, sacrificându-şi propria viaţă. Sarge şi-a pus astfel capăt zilelor.

Călăuzele m-au sfătuit să-i spun ceea ce el îşi dorea să audă. M-am uitat la el, încercând să-mi revin, şi i-am spus:

— Te iert, te iertăm cu toţii. Ştim că nu ai vrut să-i faci rău acelui copilaş.

Chipul tânăr al lui Sarge, desfigurat de durere, s-a relaxat dintr-odată şi s-a luminat. Reuşisem să fac pentru Sarge ceea ce singur nu putuse să facă pentru el însuşi: îi oferisem iertare. Sarge a zâmbit şi s-a dat un pas înapoi. În acelaşi timp, au apărut imagini neclare de-ale rudelor, prietenilor şi camarazilor săi de război, care îl aşteptaseră vreme îndelungată şi care veniseră „să-l ducă acasă”.

Deşi soldat, Sarge era şi un tânăr sensibil, care-şi punea multe întrebări despre bine şi rău. Nu am povestit prin ce a trecut pentru ca alţii să îl judece; aici nu este vorba despre război sau despre uciderea unui om. Am povestit toate acestea în speranţa că alţii vor învăţa să se ierte pentru greşelile făcute în viaţă, deoarece atunci când murim luăm cu noi şi regretele. Iertarea este ceva greu de dobândit, însă are o importanţă vitală în viaţa noastră.

Sarge mi-a spus numele său complet, precum şi ce grad a avut în armată. Eu şi soţul meu l-am căutat pe lista cu nume de pe monument şi era acolo. Dacă sunteţi curioşi, numele lui nu este unul comun, cum ar fi Smith sau Jones. Însă nu-l voi dezvălui, din respect pentru rudele lui încă în viaţă.

Cred că este important să împărtăşesc povestea lui Sarge şi altora care şi-au pierdut în război rude, prieteni sau alte persoane dragi. Vreau ca oamenii să ştie că atunci când vorbesc cu spiritele celor apropiaţi lor sau vizitează monumente ale eroilor noştri, cei din lumea de dincolo îi pot auzi.

De asemenea, mulţi tineri care au luptat în război poartă pe umerii lor poveri grele. Ceea ce contează este să nu uităm că mulţi soldaţi s-au sacrificat pentru libertatea ţării noastre şi au făcut-o din dragoste pentru noi. Aceasta a fost una dintre cele mai emoţionante experienţe pe care le-am avut şi sunt recunoscătoare că am putut să o împărtăşesc cu un spirit atât de minunat.

Spiritele multor soldaţi rămân lângă monument. Majoritatea nu sunt acolo pentru că se simt vinovaţi. În esenţă, mândria de a muri pentru ţara lor şi pentru siguranţa familiilor lor este motivul pentru care îi găsim acolo. Soldaţii din lumea de dincolo se bucură să vadă că oamenii vin să le aducă omagiu, mai ales când printre ei se numără şi camarazi care au supravieţuit războiului. Unora dintre soldaţi nu le vine să creadă că astfel de monumente au fost ridicate doar pentru ei (sunt modeşti). Am văzut multe spirite plimbându-se pe lângă Monumentul Eroilor din Vietnam şi de-a lungul heleşteului. Sunt peste tot în jurul nostru, trăind clipe alături de noi. Nu voi uita niciodată întâlnirea pe care am avut-o cu Sarge în acea zi fierbinte de mai.

* * *

Intenţionasem ca în acest capitol să mă limitez la descrierea experienţei pe care am avut-o cu Sarge. Totuşi, i-am spus lui Joe că, într-un fel, capitolul mi se părea neterminat şi că aşteptam să văd cu ce l-aş putea completa.

La şase luni după ce am început lucrul la acest capitol, America a fost zguduită de evenimentele de pe 11 septembrie 2001. Nouăsprezece terorişti arabi au deturnat patru avioane comerciale, provocând o adevărată tragedie în ţara noastră. Am plâns cu toţii văzând cum oameni disperaţi îi căutau pe cei dragi dispăruţi printre ruine. Plânsul nostru avea o însemnătate. Eram uniţi şi plângeam pentru oameni pe care nu îi văzuserăm niciodată. Tristeţea tuturor şi amploarea pierderii suferite erau copleşitoare.

Nu îmi exteriorizez emoţiile cu uşurinţă. Prietena mea cea mai bună îmi spune că, emoţional, par să mă comport asemenea unui bărbat, adică nu mă simt în largul meu plângând sau manifestându-mi emoţiile cele mai puternice. Am sentimente puternice faţă de oameni, dar le păstrez în interiorul meu.

Îmi amintesc că stăteam pe marginea canapelei, cu privirea fixată asupra televizorului, îngrozită de consecinţele dezastrelor produse la World Trade Center şi Pentagon. Nu puteam procesa faptul că un grup de terorişti încercase să ne omoare preşedintele şi mii de alţi oameni. Când imnul naţional al Statelor Unite a fost intonat în timpul schimbării gărzilor la Palatul Buckingham, inima mi s-a umplut de mândrie. De asemenea, am fost impresionată de solidaritatea pe care ne-au arătat-o prietenii noştri din alte ţări.

Sunt întrebată adeseori dacă toţi oamenii au ceva bun în adâncul sufletului lor. Răspunsul meu este nu. Cred că toţi copiii au o anume bunătate în adâncul fiinţei lor, bunătate care trebuie doar să fie scoasă la lumină. Ştiu că pot exista excepţii care ţin de factori medicali, dar acum mă refer la majoritatea copiilor.

Adulţii sunt însă diferiţi. Undeva, între copilărie şi maturitate, dacă nu avem grijă, ne putem pierde simţul conştiinţei morale.

Osama bin Laden mă sperie cu adevărat, pentru că este nebun. Cred că bin Laden e o persoană cu care nici măcar nu poţi începe un dialog raţional. Provine dintr-un loc complet diferit de al nostru, un loc pe care nu-l vom putea înţelege niciodată. Ce lucruri minunate ar fi putut face în această lume dacă şi-ar fi investit banii şi efortul în ceva pozitiv!

Vreau să le spun familiilor şi prietenilor care au pierdut persoane dragi în acest atac terorist laş că victimele nu au fost singure în faţa morţii. Rudele lor din lumea de dincolo au fost acolo, protejându-i pe cei care aveau să li se alăture în scurt timp. Mame, taţi, bunici şi alte spirite din lumea de dincolo i-au dus cu ei acasă, fără întârziere şi ocrotindu-i mereu. În câteva cazuri, intervenţiile au fost posibile. De aceea unele persoane au fost salvate, aşa cum s-a întâmplat cu cei care au întârziat la serviciu în acea zi din cauza traficului aglomerat sau a altor probleme.

În timp ce priveam cum se prăbuşesc cele două turnuri, am avut o viziune. Am văzut o femeie îmbrăcată cu un jerseu şi o fustă; era ghemuită pe jos lângă un birou. Îi era frică şi se ruga în timp ce clădirea se prăbuşea în jurul ei. Faptul că urma să moară în felul acela mă înfuria. În acel moment am văzut cea mai puternică, mai bună şi mai strălucitoare lumină coborând deasupra ei. Când s-a apropiat de ea, avea forma unei mâini. Acea atingere suavă şi plină de iubire i-a înlăturat femeii teama, iar în acea clipă a ştiut că nu mai era singură.

Există mediumuri care nu ar scrie despre aşa ceva din cauza interpretărilor religioase care pot apărea. Nu-mi pasă; mâna nu avea niciun simbol religios şi nici nu propovăduia nimic. Era a unei divinităţi a cărei singură intenţie fusese aceea de a arăta puţină îndurare. Mâna acestei puteri superioare i-a ocrotit pe unii, salvându-i de la o moarte sigură. Aceeaşi mână i-a purtat uşor pe alţii, ducându-i în lumea de dincolo. S-ar putea să nu înţelegem de ce anumite persoane au trăit, în timp ce altele au murit, însă aceasta nu înseamnă că nu există un fel de plan mai presus de noi.

Ştiu că nu sunt singura care şi-a dorit să intre în televizor pentru a-i ajuta pe poliţiştii şi pompierii din New York să caute printre dărâmături. Acolo se aflau fraţii şi surorile noastre. Evenimentele de la 11 septembrie ne-au schimbat pentru totdeauna. Teroriştii au încercat să înfrângă Statele Unite şi au eşuat. Au reuşit totuşi să ne unească mai mult ca oricând.

Dumnezeu să-i binecuvânteze pe oamenii curajoşi care s-au luptat cu teroriştii din zborul 93, salvând astfel nenumărate persoane. Dacă voi ajunge să trăiesc şi o sută de ani, faptele lor mă vor emoţiona mereu până la lacrimi. Îi admir şi îi respect. Mulţumiri piloţilor, personalului de bord, pasagerilor, pompierilor şi poliţiştilor şi tuturor celor care şi-au pierdut viaţa în acea zi. Mulţumim pentru că, existând în această lume, o onoraţi. Ne simţim umili în faţa curajului vostru şi a momentelor de groază prin care aţi trecut. Acestea nu pot fi descrise în cuvinte.

Atacurile teroriste au schimbat America din mai multe puncte de vedere. Unele schimbări sunt un fel de binecuvântări. De exemplu, mulţi dintre cei care şi-au pierdut locul de muncă se întreabă dacă nu vor să încerce să lucreze într-un domeniu diferit, care i-ar putea face să se simtă mai împliniţi spiritual. Am rude care au fost afectate de concedieri. Este uimitor să vezi cum persoane care cândva urcau pe scara succesului se gândesc acum să se facă pompieri pentru a umple golul din sufletul lor.

Ziua de 11 septembrie i-a făcut pe oameni să se întrebe ce contează cu adevărat în viaţă şi cum pot face lumea mai bună. I-a determinat pe mulţi să se autoanalizeze, având astfel ocazia să-şi dea seama că îşi pot schimba cursul vieţii. Niciodată nu e prea târziu. Pentru mine, cel mai rău lucru pe care îl poţi face cu viaţa ta este să o iroseşti.

Copiii au atât de multe visuri şi găsesc nenumărate motive pentru a râde şi a se bucura. Câteodată, adulţii sunt atât de absorbiţi de plăţile pe care trebuie să le facă cu cardul de credit, încât uită că viaţa mai înseamnă şi altceva. Uneori uităm că putem deveni tot ceea ce dorim şi că vârsta nu ar trebui să fie pentru noi o piedică.

Vă puteţi imagina ce s-ar întâmpla dacă nu ar exista oameni dispuşi să rişte totul pentru a schimba ceva în lume? Dacă nu ar exista oameni care cred în bucurie? Nu am avea locuri precum Disneyland. Talk-show-urile care explorează spiritualitatea şi fericirea personală nu ar mai exista. Care este sfatul meu pentru cei care îşi doresc să se simtă împliniţi? Să acţioneze pe cont propriu, astfel încât să poată privi în urma lor şi să spună: „Eu am făcut asta”. Când o idee bună vă trece prin minte, nu o ignoraţi. Îndrăzniţi să luptaţi pentru lucrurile în care credeţi şi fiţi suficient de puternic pentru a nu ceda în faţa celor care încearcă să vă descurajeze.

Când mă gândesc la viaţa mea, mă simt împlinită şi binecuvântată pentru că fac ceea ce fac. Sunt întrebată mereu: „Chiar crezi că oamenii continuă să existe după ce mor?”.

Răspund întotdeauna: „Da. Sunt unul dintre puţinii oameni din lume care cred asta”.

Aud adesea spunându-se: „Sunt o persoană sceptică; nu cred în viaţa de după moarte”. Scepticii vor afla cu siguranţă răspunsul după ce vor muri. Nu mă îndoiesc de acest lucru!

Indiferent cât de multe critici primesc, le voi îndura pe toate cu seninătate. Sunt un mic preţ pe care îl plătesc în schimbul unei vieţi atât de binecuvântate.

Capitolul 9

Lucruri mărunte

Am inclus acest capitol pentru a vă împărtăşi câteva dintre lucrurile mărunte din viaţă pe care oamenii tind să le ignore. Sunt aceleaşi lucruri pe care le preţuim cel mai mult după ce pierdem o persoană dragă. Adesea, lucrurile mărunte sunt cele prin intermediul cărora stabilim o legătură intensă cu lumea de dincolo. Este bine să poţi furniza numele unei persoane dragi decedate, dar detaliile afective sunt mai personale şi confirmă autenticitatea legăturii cu un spirit din lumea de dincolo.

După nenumărate citiri pe care le-am făcut, mi-am dat seama că lucrurile mărunte sunt importante, întrucât ceea ce pentru cineva poate părea lipsit de valoare, pentru altcineva reprezintă un detaliu liniştitor şi de nepreţuit. Clienţii mei au contribuit cu informaţii la citirile pe care urmează să le prezint, astfel încât să puteţi împărtăşi cu ei sentimentele pe care le-au avut atunci când au intrat în contact cu persoane dragi din lumea de dincolo. Fiecare citire m-a emoţionat şi m-a învăţat ceva nou despre ce înseamnă să fii medium.

Uneori, în momentul citirii, informaţiile pe care le comunic clienţilor mei sunt lipsite de sens pentru aceştia şi îi lasă perplecşi. De obicei, după câteva săptămâni primesc un telefon sau o felicitare de la clientul respectiv, ocazie cu care îmi oferă noi informaţii ce clarifică detaliile anterioare. Astfel, o experienţă ulterioară sau descoperirea unor aspecte noi au făcut ca informaţiile furnizate iniţial de mine să capete sens.

În alte situaţii, clientul are nevoie de timp pentru a procesa toate informaţiile rezultate în urma unei citiri intense şi bine realizate. Reuşesc să furnizez nume, prenume, oraşe, modele de maşini, mâncăruri preferate şi alte asemenea detalii. După toate eforturile pe care le-am făcut pentru a oferi cele mai impresionante informaţii posibile, mi-am dat seama că ceea ce contează cel mai mult sunt lucrurile mărunte. Una dintre numeroasele lecţii pe care le-am învăţat din comunicarea cu lumea de

dincolo este că aceste lucruri mărunte sunt cele care, prin forţa lor, reuşesc să dărâme cele mai rezistente ziduri ale îndoielii.

De mână cu lumea de dincolo

Odată am realizat o citire pentru o tânără de şaisprezece ani, frumoasă şi entuziastă, pe care o voi numi Lisa; nu de mult timp, Lisa îşi pierduse într-un accident de maşină îngrozitor cea mai bună prietenă, pe care o voi numi Kim, şi simţea nevoia să se împace cu moartea prietenei sale. Kim mi s-a arătat şi mi-a comunicat multe mesaje importante pentru Lisa; printre altele, a vorbit despre un joc mecanic pe care obişnuiau să-l joace şi despre un aşa-zis prieten care nu avea cele mai bune intenţii faţă de Lisa.

Lisa voia să fie sigură de capacităţile mele, aşa încât a început să lanseze tot felul de nume şi mi-a cerut să vorbesc despre persoanele respective. Nu m-a deranjat că voia să mă testeze. Prefer să primesc puţine informaţii de la clienţi, pentru că astfel impactul informaţiilor oferite de mine este mai mare. Îmi plac provocările, atât timp cât nu izvorăsc din furie. Am avut dreptate în tot ceea ce am spus despre persoanele cu care Lisa m-a testat, însă Kim simţea că prietena ei nu îi înţelege mesajul, de aceea a început să-mi ofere informaţii prin care să atragă atenţia Lisei. M-am întors către aceasta şi i-am spus:

— Lisa, cine este numărul unsprezece? Kim îmi arată un tricou de sport cu numărul unsprezece pe spate.

Lisa a făcut o pauză, apoi mi-a răspus:

— Eu sunt numărul unsprezece în echipa de baschet a liceului.

Astfel, două prietene care făcuseră totul împreună, până a fi despărţite de moartea lui Kim, au reuşit să se reîntâlnească. I-am explicat Lisei că informaţiile oferite de Kim erau menite să-i atragă atenţia, astfel încât să le acorde importanţa cuvenită. Kim o protejează în continuare pe Lisa şi o iubeşte. Lisa nu s-a îndoit o clipă că prietena ei a fost cu noi în acea după-amiază şi că îi este alături zi de zi.

Mama

Am mulţi clienţi care şi-au pierdut tatăl sau mama. O astfel de despărţire este grea. Fie ai fost norocos şi ai avut o relaţie bună cu părinţii tăi, iar acum îţi este dor de ei, fie nu ţi-au fost niciodată alături, caz în care simţi nevoia să stabileşti o legătură cu ei pentru a îndrepta lucrurile. Ambele situaţii sunt îndeajuns de dureroase încât să necesite un deznodământ.

Rick este un bărbat corpolent a cărui fire blândă şi protectoare m-a atras imediat.

A apărut la uşa mea vesel, dar ezitant. Când ne-am aşezat pentru citirea de o oră pe care urma să i-o fac, mi-a spus că mama lui tocmai murise. Făcea faţă cu greu pierderii suferite, mai ales că nu reuşise să fie alături de ea atunci când a murit; fiind şofer de cursă lungă, se afla, exact atunci, în Nebraska, pe autostrada I-80.

I-am spus:

— Conectarea la spiritul mamei tale îmi provoacă o durere de cap atât internă, cât şi externă. Ştii care ar putea fi cauza? De exemplu, poate a suferit un anevrism şi s-a lovit cu capul de o masă sau de un alt obiect.

— Da, a avut un atac cerebral în baie şi s-a lovit de chiuvetă atunci când a căzut, mi-a spus.

— Ei bine, mama ta nu vrea ca soţul ei să fie învinuit pentru acest accident; insistă că nu e vina lui.

Rick a amintit că unele rude au dat vina pe tatăl lui.

— Văd un joc de ruletă. (Am sperat să nu mi-o ia în nume de rău. Uneori, în timpul unei citiri, apare un amănunt care îl poate ofensa pe client – de pildă, o aventură amoroasă sau dependenţa de jocurile de noroc –, mai ales dacă este vorba de mama lui.) Voia să meargă la Las Vegas sau a fost acolo recent?

Rick a rămas uluit.

— Da!

Mi-a povestit că, în ziua în care a murit, mama lui tocmai se întorsese de la Las Vegas. Şi-a lăsat jos valiza, a intrat în baie, moment în care a suferit atacul cerebral şi a murit. Când tatăl lui Rick s-a întors de la serviciu, părea să nu fie nimeni acasă. A deschis uşa de la dormitor şi a observat că toate luminile erau stinse, însă soţia lui nu era în pat. S-a dus la bucătărie să-şi pregătească ceva de mâncare, apoi a hotărât să se uite la televizor în timp ce aştepta ca ea să se întoarcă acasă. Nu ştia că soţia lui era pe jos în baie, incapabilă să strige după ajutor.

Din această cauză, gândindu-se la moartea mamei lui, Nick se simţea neliniştit. Însă, din lumea de dincolo, aceasta şi-a eliberat rudele de vina şi de frustrarea care le împovorau.

— Rick, mama ta a avut o masă rotundă pe care ţinea un coş cu fructe?

— Da, iar acum e la mine.

— Mama ta încă se aşază la masa aceea. Spune că este momentul din zi pe care vi-l petreceţi împreună.

Ochii lui Rick s-au umplut de lacrimi. Apoi, mama lui a amintit de o femeie pe nume Susan; voia ca Rick să ştie că şi Susan se află în lumea de dincolo, alături de ea. L-am rugat pe Rick să o sune pe mama lui Susan (în cazul în care aceasta voia să primească un mesaj din lumea de dincolo), să-i spună că fiica ei era bine şi că se afla alături de mama lui.

La momentul respectiv, Rick nu era pe deplin conştient de importanţa acelui mesaj, dar s-a bucurat să audă menţionat numele lui Susan. Când a plecat în ziua aceea, mi-a zis că simte că i-a fost luată o povară de pe umeri.

M-a sunat a doua zi pentru a-mi spune că o contactase pe mama lui Susan, care locuieşte în Florida. I-a povestit despre citirea pe care i-am făcut-o şi i-a transmis veştile legate de Susan. A început să plângă şi i-a spus lui Rick că se gândise la Susie toată săptămâna: a doua zi era aniversarea morţii ei. I-a mai spus că vorbise cu Susan pentru că îi era foarte dor de ea şi spera că o va putea auzi. Susan îi răspunsese într-adevăr.

Telefonul lui Nick i-a confirmat mamei lui Susan că fiica sa continuă să fie alături de ea. Faptul că Nick a sunat-o cu o zi înainte de aniversarea morţii lui Susan nu a fost o simplă coincidenţă.

Rick şi mama sa sunt conectaţi în această viaţă şi în viaţa de după moarte. La fel şi Susan şi mama ei. Legătura dintre mamă şi copil nu poate fi ruptă niciodată.

Cred

Niciodată nu ştiu exact la ce să mă aştept de la o şedinţă de grup. Câteodată participanţii au atât de multe în comun, încât ne dăm seama de existenţa unei teme care afectează întregul grup. Pe de altă parte, uneori mă confrunt cu un membru care nu este sigur că ar trebui să fie acolo, dar care cel puţin acceptă să-i observe pe ceilalţi participanţi. Invariabil, observatorul se integrează în grup atunci când un vizitator din lumea de dincolo insistă să trimită un mesaj.

Un caz care îmi vine în minte este cel al lui George, un bărbat chipeş, foarte îngrijit şi cu păr cărunt. Când am dat mâna cu el, George mi-a zâmbit şi mi-a spus:

— Trebuie să-ţi spun că nu cred în astfel de lucruri.

— Nu-i nimic, i-am răspuns. Fiecare trebuie să abordeze această experienţă cu ochii larg deschişi. Nu încerca să forţezi informaţiile să se potrivească aşteptărilor tale.

M-a asigurat că nu o va face. Nu a durat mult şi un spirit din lumea cealaltă a venit să-l viziteze pe George. I-am spus că bunicul lui era deja acolo, iar George m-a întrebat despre care bunic e vorba.

— Bunicul tău îmi arată New Yorkul, aşadar fie era din New York, fie acest loc a fost important pentru el, i-am răspuns.

George s-a gândit o clipă, apoi mi-a spus:

— Nu cred.

I-am repetat sfatul de a nu forţa nimic.

— Stai puţin, bunicul meu a venit în Statele Unite prin Insula Ellis.

L-am descris pe bunicul lui George şi am menţionat pasiunea lui pentru bretele. Acestea au reprezentat un amănunt important, iar George s-a arătat mulţumit. I-am

oferit mai multe informaţii despre familia lui şi, înainte de a termina citirea, am adăugat noi detalii despre bunicul lui.

— Tot ce ai spus este corect, mai puţin chestia cu jocul de dame; bunicul meu nu juca dame, mi-a zis el.

I-am explicat că ofer informaţiile pe care le primesc şi că poate ceea ce i-am spus va căpăta sens ulterior. După două săptămâni am primit un telefon de la logodnica lui George, care îl însoţise la şedinţa de grup. Mi-a povestit că, în timp ce se aflau la cumpărături, au văzut în vitrina unui magazin o tablă pentru jocul de dame.

A observat că George se uita fix la tabla de joc şi l-a întrebat la ce se gândea. George s-a întors spre ea şi i-a spus:

— Când eram mic, bunicul obişnuia să mă ia cu el în parc şi îmi dădea cincisprezece cenţi ca să plec pentru ca el să poată juca dame.

George era uimit de faptul că uitase de mult de această etapă din copilăria lui. Atât citirea pe care i-o făcusem, cât şi tabla de joc din magazin l-au ajutat să-şi reamintească. Sunt sigură că bunicul lui George a jucat un rol important în acest sens. A reuşit să-l convingă pe George că a fost, este şi va fi mereu alături de el. După ceva vreme, George mi-a trimis o frumoasă felicitare în care scria: „Cred". Îţi mulţumesc, George. Pentru mine, asta înseamnă mai mult decât îţi poţi imagina.

Finaluri fericite

Câteodată, oamenilor le place să transforme şedinţele mele de grup într-o reuniune de familie. O tânără atrăgătoare, Barbara, a apărut cu sora ei, Jen, şi mătuşa lor pentru o şedinţă de grup. În timpul acelei şedinţe, atenţia mi-a fost distrasă de bunicul Barbarei (decedat), care insista să le transmit fiicelor lui o serie de imagini. Le-am spus Barbarei şi familiei sale că bunicul ei vorbea despre poveşti de noapte bună:

— Spune că obişnuia să vă citească basme şi îmi arată un drum întortocheat care duce spre un castel, sus pe un deal.

În acel moment, cele trei femei au rămas înmărmurite. Barbara a povestit că, în drum spre şedinţa de grup, s-a gândit la bunicul ei şi la poveştile pe care i le citea în copilărie, înainte de culcare. I-a spus mătuşii, care era cu ea în maşină, că voia ca bunicul să-şi facă apariţia şi să vorbească despre poveştile de noapte bună pe care obişnuia să i le citească ei şi lui Jen când erau foarte mici. Barbara şi mătuşa ei şi-au adus aminte cu drag de toate acestea şi au fost sigure că poveştile de noapte bună erau un semn că bunicul se află în preajma lor.

Sora Barbarei, Jen, care venise cu propria ei maşină, era sceptica grupului, dar până la urmă a rămas şi ea uimită. Ne-a povestit că, în drum spre mine, îi spusese bunicului ei să-mi vorbească despre poveştile pe care i le citea când era mică, dovedindu-i astfel

că se afla acolo, alături de ea. Povestea pe care i-a cerut-o a fost *Cenuşăreasa*. Jen era emoţionată şi ştia că în acea zi bunicul ei era acolo, pentru ea, cu cartea de poveşti în mână. Cele trei femei au simţit aceeaşi legătură afectivă cu spiritul bunicului şi au ştiut că el le ascultase în drumul lor spre şedinţa de grup.

Un crin

Am o viaţă socială ca majoritatea oamenilor. În weekenduri îmbin adeseori munca cu plăcerea. Era o după-amiază însorită de duminică şi, pentru a schimba ceva în rutina zilnică, am ieşit cu câteva prietene să luăm prânzul în oraş. Apoi ne-am oprit la Champions pentru un cocktail. Reuşesc să fac acest lucru foarte rar, aşa încât abia aşteptam să ascult muzică la tonomat şi să mă relaxez. Prietena mea cea mai bună, Stacey, care vorbea de ceva vreme cu chelneriţa, a venit dintr-odată la masa noastră:

— Allison! Trebuie să vorbeşti cu săraca fată. Chiar are nevoie de sfaturile tale.

Mă simţeam destul de relaxată, aşa că i-am spus:

— Sigur, spune-i să vină încoace. O să vorbesc cu ea.

Chelneriţa s-a apropiat de mine:

— Bună ziua. Numele meu este Kim. Sper că nu vă deranjez.

Am asigurat-o că nu era niciun deranj. Am vorbit puţin despre o problemă de sănătate care o preocupa. Apoi Kim mi-a spus:

— Mă gândesc foarte mult la o prietenă de-a mea care a murit. Sper că este alături de mine.

I-am răspuns cu toată încrederea:

— Da, este alături de tine. Îmi arată un crin. Prin urmare, se referă la luna aprilie. A murit în aprilie? S-a născut în aprilie?

(Acesta este un exemplu privind importanţa ilustrării informaţiilor pe care le primesc din lumea de dincolo. Este important ca persoanele înzestrate cu instincte mediumnice să ţină minte acest sfat: Descrieţi tot ce vedeţi; vă va ajuta să citiţi mai bine persoana pe care o ajutaţi să intre în legătură cu lumea de dincolo. Informaţiile pe care le primim nu sunt întotdeauna ceea ce par. Uneori, persoana căreia i se face citirea poate fi de ajutor în acest „joc enigmatic” cu viaţa de după moarte. Noi suntem doar mesagerii; câteodată avem nevoie ca persoana din faţa noastră să ne clarifice unele informaţii.)

— Pe mama mea o cheamă April, mi-a spus Kim.

Aşadar prietena ei nu se referise la luna aprilie, ci îmi comunica numele April. M-am întors spre Kim şi i-am zis:

— Prietena ta se referă acum la May – şi spune pe litere, M-A-Y.

Kim a râs şi mi-a spus:

— May este al doilea prenume al meu. M-au numit aşa după bunica mea.
Acelea au fost singurele nume şi/sau luni pe care i le-am furnizat. Am mai vorbit câteva minute, după care Kim s-a întors la lucru având un sentiment de pace interioară.

Moduri asemănătoare de a gândi

Odată am avut şansa să mă aflu în compania unui cuplu minunat, Carol şi Randy. Eu şi soţul meu am luat cina cu ei, ocazie cu care am realizat o citire între prieteni. Scepticul meu preferat, Randy, s-a uitat la mine şi m-a întrebat:
— Care e numărul meu norocos?
I-am răspuns că e şase.
— Are dreptate, e şase! Cândva am jucat un joc şi am câştigat cu şase. De atunci e numărul meu norocos.
Am râs cu toţii. Au glumit pe seama mea, spunând că ar trebui să mă ia cu ei la Las Vegas.
Apoi Carol m-a întrebat:
— Allison, cum se numeşte femeia de care se va îndrăgosti prietenul meu?
— Ann.
A rămas uimită şi ne-a povestit că tocmai îi făcuse prietenului respectiv cunoştinţă cu o colegă de serviciu de-a ei. Numele colegei? Anna.
Ulterior am aflat că cei doi au avut o primă întâlnire plină de pasiune. Mă bucur pentru ei. În timpul acelei seri, Randy mi-a tot pus întrebări, dar nu s-a mai îndoit de capacităţile mele.
Randy a murit pe neaşteptate în urma unui atac de cord, în noiembrie 2002. Acum scepticul meu preferat îmi trimite mesaje din lumea de dincolo.

O stea căzătoare

Îmi place să le dau oamenilor indicii în legătură cu persoane dragi decedate, astfel încât să ştie că acestea continuă să fie prezente în viaţa lor. Înţeleg cât de importantă este o astfel de dovadă, pentru că majoritatea oamenilor nu pot vedea spiritele. Este liniştitor să ai o confirmare în acest sens. Am realizat o citire pentru văduva unui pilot care murise într-un accident aviatic. Câteva săptămâni mai târziu a trimis-o la mine şi pe cumnata ei. În timpul acelei citiri s-au întâmplat două lucruri deosebite. Unul s-a petrecut atunci când Chris, sora pilotului decedat, m-a întrebat dacă pot să-i spun ce anume o rugase fratele ei în ultima conversaţie pe care au avut-o.
I-am spus că o întrebase dacă vrea să fie naşa copilului său.

Chris era foarte tăcută şi m-a rugat să repet ceea ce spusesem. Am făcut întocmai. Într-adevăr, aceea fusese ultima rugăminte a fratelui ei. Reuşeam să mă concentrez foarte bine. Experienţa dobândită în cadrul Human Energy Systems Laboratory de la Universitatea din Arizona m-a ajutat să mă simt într-adevăr în largul meu atunci când răspund la astfel de întrebări. Uneori, forţându-ţi limitele, poţi ajunge la rezultate care îţi depăşesc aşteptările.

Al doilea cadou primit de Chris de la fratele ei a fost un semn: când va vedea o stea căzătoare, va şti că el este în preajma ei.

Ulterior am primit un e-mail de la Chris. Era impresionată. Mi-a povestit că, atunci când i-am spus că semnul va fi o stea căzătoare, nu a ştiut ce să creadă. Nu mai văzuse o stea căzătoare şi nu-şi putea imagina când avea să vadă una.

În continuare mi-a povestit ce se întâmplase de Ziua Recunoştinţei. Era în sufragerie împreună cu nepoata/fina ei. Fetiţa se juca cu o baghetă magică având o stea în vârf. S-a uitat la mătuşa ei, gata să arunce bagheta spre ea:

— Mătuşă Chris, i-a spus, uite o stea căzătoare!

Chris şi-a adus imediat aminte de cuvintele fratelui ei: „Când vei vedea o stea căzătoare, gândeşte-te la mine şi voi fi lângă tine”.

Cred că a fost un semn cu o mare încărcătură simbolică, pentru că fratele lui Chris şi-a trimis mesajul prin intermediul fiicei sale, care este o parte din el, o parte pe care Chris o poate îmbrăţişa. Ea ştie acum că fratele ei şi-a petrecut acea zi împreună cu familia şi că va fi mereu prin preajmă.

Gândiţi-vă puţin la lucrurile mărunte care contează cel mai mult pentru voi. Ce preţuiţi cu adevărat la persoanele pe care le iubiţi? Dacă vreodată veţi uita că există viaţă după moarte, citiţi din nou acest capitol pentru a înţelege că viaţa este mai mult decât ceea ce se vede la suprafaţă.

Capitolul 10

Înzestraţi cu har

Sunt întrebată mereu cum este să vezi oameni morţi. Am hotărât să abordez acest subiect în cartea de faţă pentru ca şi ceilalţi să înţeleagă ceva mai bine viaţa mea şi a altor mediumuri. Mai întâi de toate, aş vrea să spun că a fi medium este un adevărat har. Este parte din mine şi nu aş renunţa niciodată la el. Încerc să-l abordez cu umor. De exemplu, am un tricou pe care îl port uneori în timpul şedinţelor de grup pe care scrie: „Văd morţi”. Clienţii îmi apreciază umorul.

Pe de altă parte, nu este uşor să fii medium. Ca orice altă profesie, are avantaje şi dezavantaje. Urăsc stereotipurile care i se asociază şi imaginea pe care mulţi şi-au format-o despre noi, cum că am fi nişte ciudaţi cu părul zbârlit, cu gheare în loc de unghii şi că ardem tămâie. A fi medium este atât o binecuvântare, cât şi o provocare.

Imaginaţi-vă că tot ceea ce vi s-ar întâmpla în viaţă ar fi analizat în detaliu. Majoritatea oamenilor nu vor şti niciodată cum este să ţi se spună Anticristul sau să fii judecat greşit. Apoi, se pleacă mereu de la ideea că cei asemenea mie ar trebui să fie mereu pregătiţi să-i ajute pe semenii lor sau să-i distreze.

Ca şi în cazul altor profesii, nu vrem să vorbim mereu despre serviciu sau să ni se ceară sfatul atunci când suntem în oraş şi ne simţim bine. Ne place să participăm la evenimente sociale şi să fim simpli invitaţi ca toţi ceilalţi. Mă simt în largul meu atunci când mă pierd printre ei şi sunt privită ca o persoană normală. Aveţi nevoie de ajutor? Sunaţi-mă luni.

În ceea ce priveşte vocaţia mea, încă de mică m-am întrebat în ce consta oare acea minunată realitate spre care mă simţeam atrasă. Nu o puteam defini, dar o vedeam, o simţeam şi o auzeam. Am citit că alte mediumuri au avut în copilărie experienţe asemănătoare. Mă linişteşte să ştiu că există măcar câţiva care înţeleg cum mă simt.

Niciun model de urmat

Pentru că părinţii mei erau divorţaţi, îl vedeam pe tata în fiecare sâmbătă. Venea să mă ia şi mă ducea la film sau luam prânzul împreună. Îmi plăcea să-mi petrec timpul cu el. Sunt sigură că am văzut toate filmele de la mijlocul anilor 1970 până la sfârşitul anilor 1980. M-au interesat întotdeauna fantomele şi adoram filmele despre lumea de dincolo.

Din nefericire, nu mă regăseam în mediumurile ilustrate de majoritatea filmelor. Mi se păreau prea stranii sau prea New Age (nu vreau să aduc o ofensă adepţilor acestui curent; pur şi simplu nu reuşeam să mă identific). Nu am văzut în acele filme niciun medium care să fie ca mine. Existau oare mulţi tineri cu acest har sau era vorba de ceva asemănător cu carnetul de şofer, adică trebuia să ai o anumită vârstă pentru a-l obţine? Aveam nevoie de mai multe informaţii despre lumea de dincolo.

Rareori vedeam un film în care mediumul să fie copil. În câteva filme apăreau copii care puteau vedea spirite, dar niciodată nu erau prezentaţi ca fiind înzestraţi cu un astfel de har. Era vorba de situaţii izolate, iar după ce spiritului nedreptăţit i se aducea alinare, se presupunea că viziunile încetau. Astfel prezentate lucrurile, capacitatea de a vedea fantome părea mai mult o întâmplare norocoasă decât un har.

Când eram mică, filmul meu preferat cu spirite era o producţie Disney difuzată duminică noaptea, despre o păpuşă de sticlă dintr-o mansardă şi spiritul unei fetiţe care căuta alinare. Ideea de la care se pornea era aceea că nişte copii încercau să afle ce se întâmplase cu o fetiţă care murise cu mulţi ani în urmă. Încercau să o ajute să-şi găsească liniştea comunicând cu ea pentru a desluşi împrejurările în care murise. Copiii o putea vedea şi auzi, ceea ce mie mi se părea firesc.

Partea cea mai bună din film era faptul că respectivii copii, care puteau vedea spiritul fetiţei, erau normali, nefiind prezentaţi ca nebuni sau ciudaţi. Filmul era emoţionant şi m-a făcut să-mi doresc să comunic cu lumea de dincolo. Îmi plăcea foarte mult. Îmi oferea mereu situaţii care mai târziu aveau să devină ceva obişnuit pentru mine. Spiritul îmi era alimentat pentru a fi gata să se conecteze la lumea de dincolo.

În copilărie am fost de asemenea atrasă de studiul minţii criminalilor. Deşi nu mi-am dat seama ce fac decât atunci când am mai crescut, m-am uitat la toate emisiunile de la televizor care aveau legătură cu omucideri reale. Mintea mea primea informaţii care umpleau golurile din cazurile de asasinat. Erau informaţii sub formă de imagini ale infractorului, armelor, sub formă de nume, locuri şi mobiluri ale crimei. Mai târziu mi-am dat seama că am o capacitate specială care mă ajută să alcătuiesc profiluri de criminali. Specialitatea mea este să intru în mintea umană cu acest scop. Mai precis, pot stabili care este motivaţia exactă a unei persoane, emoţiile sau lipsa emoţiilor acesteia şi rezultatul acţiunilor sale impulsive.

Harul meu

Ideea de necunoscut este o ţintă uşoară pentru cei care preferă să creadă că atunci când murim devenim hrană pentru viermi. O astfel de gândire îi eliberează de orice reflecţie spirituală sau personală, ceea ce poate fi dureros. De asemenea, oamenii cu această mentalitate tind să nu fie interesaţi prea mult de consecinţele atitudinii lor faţă de ceilalţi, lucru care le asigură un anumit confort. Odată, în cadrul unei emisiuni, un idiot cu reputaţie (al cărui nume nu îl voi dezvălui) mi-a spus:

— Cred că există spirite, dar să fiu al naibii dacă le aud sau pot vorbi cu ele!

I-am răspuns:

— Normal! Asta pentru că nu eşti medium.

Este oare atât de greu ca oamenii să înţeleagă acest lucru? Dacă am auzi şi am vedea cu toţii spirite, atunci am fi toţi mediumuri. Pentru mine, acest har nu este cu nimic diferit de oricare altul. Oricâte lecţii de canto aş lua, nu voi putea cânta niciodată ca Céline Dion; nici măcar pe aproape. Oricât de mult aş studia, nu voi avea niciodată mintea lui Albert Einstein. Oricât de mult ar încerca unii, niciodată nu vor vedea sau auzi spirite. Nu e nicio problemă; de aceea lumea este atât de fascinantă.

Pentru a-i face pe oameni să înţeleagă mai bine mediumurile, mă voi referi la câteva concepţii greşite despre noi. Uneori, un medium poate să pară rece sau distant. Deseori, în timpul unei citiri, mediumurile se detaşează emoţional pentru a fi sigure că furnizează toate informaţiile primite din lumea de dincolo şi că îi oferă clientului alinare. Uneori mă lupt cu mine însămi pentru a nu mă implica emoţional. Ştiu că, din momentul în care fac acest lucru, nu mai reuşesc să mă concentrez, ceea ce poate afecta claritatea legăturii stabilite cu lumea de dincolo.

Aparenta aroganţă a mediumurilor poate fi de asemenea o concepţie greşită. Când ajungem să intuim gradul de acurateţe a viziunilor avute, suntem conştienţi de corectitudinea mesajelor noastre, ceea ce ne face să avem încredere în noi înşine. Din moment ce toată lumea le pune la îndoială capacităţile, mediumurile învaţă repede fie să se menţină pe poziţie, fie să tacă. Mulţi judecă greşit mediumurile care au încredere în corectitudinea informaţiilor pe care le transmit, acuzându-le de aroganţă, când de fapt aceste mediumuri, pentru a-şi putea continua munca, au fost nevoite să devină singurii lor susţinători.

Mediumurile mai tinere trebuie să aibă încredere în informaţiile pe care le oferă, dar, în acelaşi timp, trebuie să nu uite să fie modeste şi să aprecieze faptul că persoanele pentru care fac citirea le destăinuie aspecte din viaţa lor personală. Mediumurile sunt simpli mesageri, nu pot face minuni. Principalul nostru scop este să-i ajutăm şi să-i ghidăm pe ceilalţi, nu să ne etalăm capacităţile.

Îmi găsesc sprijinul în familie, în oamenii pe care i-am ajutat să-şi rezolve problemele spirituale, în alte persoane care au acelaşi har ca şi mine, în călăuzele mele şi în propriul meu simţ al umorului. Mediumurilor care îşi ţin ascuns harul aş vrea să le

spun că îl pot ignora, dar se vor simţi mult mai în largul lor dacă şi-l vor asuma.

Nu uitaţi că abilităţile mediumnice nu se învaţă la şcoală şi nici nu pot fi cumpărate. Ele sunt un har. Fiecare are un talent special pentru ceva; al meu este să comunic cu morţii şi îmi place acest lucru. Persoanele dragi care au plecat dintre noi nu au toate inhibiţiile caracteristice celor încă în viaţă, de aceea îmi este mai uşor să vorbesc cu ele.

Când mă pregătesc pentru o citire privată, dacă mi se răcesc mâinile dintr-odată, ştiu că lumea de dincolo se agită în jurul meu. Mi-a luat ceva vreme, dar acum sunt obişnuită cu această senzaţie, care pentru mine înseamnă a da mâna cu lumea de dincolo. În astfel de situaţii, îmi lipesc mâinile de soţul meu, iar el mi le încălzeşte (are mai multe talente).

Un mentor sau un medium cu care te poţi identifica te ajută foarte mult. Am avut norocul să am un mentor, pe Catherine, un medium-astrolog extrem de bun în ceea ce face. Am găsit în ea un profesor care a reuşit să spargă tiparele stereotipice asociate cu imaginea mediumului şi astfel m-a ajutat să mă simt în largul meu în privinţa harului cu care sunt înzestrată. Nu toate mediumurile sunt femei ciudate cu globuri de sticlă, care intră în transe înspăimântătoare şi mănâncă doar produse naturale.

Majoritatea dintre noi sunt persoane destul de normale. Îmi place la nebunie Dr Pepper; beau foarte mult. Unii oameni cu înclinaţii mai spirituale îmi spun că această băutură răcoritoare îmi afectează capacităţile psihice. De fapt, am încercat să beau apă carbogazoasă pentru a alunga spiritele. Vă asigur că în cazul meu nu a funcţionat.

Pe lângă faptul că beau cantităţi enorme de Dr Pepper, îmi place să port deux-pièces-uri, să mănânc junk-food, să dau muzica tare şi să mă uit la filme de groază (pentru că nu sunt reale). Nu îmi petrec ore în şir meditând. Deşi meditaţia poate fi utilă, nu am suficientă răbdare pentru ea. De obicei meditez cinci minute, timp în care îmi rog călăuzele să-mi transmită informaţii clare şi precise din lumea de dincolo şi în interesul clientului meu.

Am studiat pentru a deveni procuror. Am făcut un stagiu de pregătire în cadrul secţiei de criminalistică a unui birou de procuratură. Încercam să-mi ignor harul şi să aleg calea mai simplă, care nu presupunea să mă lupt cu ceilalţi pentru a fi respectată. Mi-am ascuns harul şi am trăit o viaţă paralelă, realizând activităţi cu totul diferite, însă harul meu este o parte din mine şi trebuie să-l onorez. Călăuzele mele au încercat să-mi spună că drumul meu era altul, că nu aveam să fiu procuror, dar nu le-am ascultat.

Împărtăşesc aceste lucruri celor care simt că viaţa încearcă să-i ducă într-o anumită direcţie, deşi ei vor să meargă în cu totul alta. Îmi astupam urechile şi fredonam o melodie pentru a acoperi vocea călăuzelor. Am trecut prin tot felul de probe şi am dat testul pentru a intra la şcoala de avocatură, pentru că aveam să fiu procuror, ce mai la deal, la vale! Timp de şase luni m-am confruntat cu o serie de obstacole mai presus de puterile mele. În cele din urmă, m-am uitat la soţul meu şi i-am spus:

— Nu cred că trebuie să urmez şcoala de avocatură.

Joe se tot întrebase cât timp avea să-mi ia până să-mi dau seama de lucrul ăsta.

M-am obişnuit cu ideea că nu există o mare cerere de procurori-medium. Politica din acest domeniu este prea complicată, iar eu ies prea mult în evidenţă, aşa încât îmi voi urma chemarea şi voi accepta cât mai multe provocări, testându-mi capacităţile la maximum.

Sunt şi eu om

Unul dintre dezavantajele vocaţiei de medium este acela că lumea se aşteaptă să ştii absolut tot. Majoritatea oamenilor nu înţeleg deloc ce înseamnă să citeşti energia.

Vă puteţi imagina cum este să trăieşti fiind perceput ca un atotştiutor? Dacă ţi se strică maşina de spălat vase, eşti întrebat: „Nu ai ştiut că se va întâmpla asta?”. În cazul în care copilul tău alunecă şi cade, auzi spunându-ţi-se: „De ce nu ai ştiut dinainte? Nu eşti medium?”.

Înainte de toate, este nevoie de multă energie pentru a fi mereu atenţi; suntem şi noi oameni, ocupaţi cu viaţa de zi cu zi. De asemenea, mediumurile nu văd chiar totul. Da, avem un al şaselea simţ, dar dacă celelalte cinci simţuri nu sunt infailibile, de ce nu i s-ar permite şi celui de-al şaselea o marjă de eroare?

Mediumurile pot cădea pradă tuturor slăbiciunilor umane normale. De exemplu, tuturor ni s-a întâmplat ca vederea să ne joace feste, ca atunci când credem că am văzut pe cineva cunoscut, iar apoi ne dăm seama că ne-am înşelat. Sau, uneori, nu auzim clar ceea ce ne spune o persoană. Deseori credem că ne strigă cineva pe nume, când de fapt se aude un televizor din vecini. Sau nu ne putem aduce aminte unde am pus un lucru.

Uneori simţurile ne induc în eroare. Oamenii confundă frecvent mirosurile sau se înşală în privinţa unui ingredient alimentar din reţeta unui prieten. Asemenea greşeli pot apărea şi în cazul celui de-al şaselea simţ. Odată am avut o viziune în care o clientă stătea lângă un anunţ „De vânzare”. Am întrebat-o dacă intenţiona să-şi vândă casa. Mi-a spus că nu. Însă eu continuam să o văd lângă anunţul respectiv. În cele din urmă am întrebat-o:

— Vrei să te faci agent de vânzări şi să vinzi case?

Mi-a răspuns că da, se gândise în ultima vreme la acest lucru.

— Mi se transmite foarte clar că aceasta e direcţia pe care trebuie să o urmezi, i-am spus.

Când o viziune continuă să apară, lumea de dincolo accentuează ceva important, precum drumul în viaţă al unei persoane. În viziunea respectivă clienta mea părea extrem de fericită şi înstărită, ceea ce mi-a sugerat ideea de succes. Mediumurile trebuie să fie atente atunci când descifrează mesajele primite; pot fi înşelătoare.

Singura formă de învăţare pe care mediumurile o au la dispoziţie este prin încercare şi eroare. Odată ce am trăit, de pildă, senzaţia unui infarct, data viitoare o vom recunoaşte. Mediumurile trebuie să experimenteze diverse tipuri de moarte şi de emoţii pentru a avea un punct de referinţă şi a putea astfel să realizeze o citire de excepţie. Însă este nevoie de multă practică.

Odată, o tânără în jur de douăzeci de ani m-a rugat să-i spun cum stă cu sănătatea. M-am uitat la ea şi i-am zis că simt câteva probleme la nivelul muşchilor şi al articulaţiilor. Mesajul pe care îl primeam sugera existenţa sindromului de tunel carpian, ceea ce indica o slăbiciune la nivelul mâinilor tinerei. I-am spus că nu simţeam o intensificare imediată a efectelor. Mi-a mărturisit că avea scleroză multiplă. Am întrebat-o dacă boala era în remisiune şi mi-a răspuns că da.

Era prima persoană cu scleroză multiplă căreia îi făceam o citire, aşa că nu cunoşteam senzaţia asociată cu această afecţiune. Am avut dreptate în ceea ce priveşte simptomele manifestate de tânără, dar nu am reuşit să identific boala. Ştiam că problema ei de sănătate nu era gravă la momentul respectiv şi că trebuia să mai treacă ceva timp până când boala avea să evolueze. Acum pot recunoaşte acea senzaţie. Experienţa de viaţă potenţează capacitatea mediumurilor de a face citiri pentru că, prin repetiţie, pot înţelege mai bine ceea ce simt.

Există situaţii în care mediumurile pur şi simplu *ştiu* fără să fie nevoie să se concentreze sau situaţii în care un spirit insistent vrea să le atragă atenţia cu orice preţ. Se întâmplă uneori ca un spirit să-mi strige în ureche un nume până când îi repet mesajul; câteodată, nevoia de a-şi face simţită prezenţa este mai importantă decât bunele maniere. Ne mulţumim cu ceea ce primim din lumea de dincolo; totul depinde de intensitatea şi de claritatea energiei venite de acolo, de capacitatea noastră de a primi mesajul şi de bunăvoinţa persoanei dragi căreia îi transmitem mesajul.

Uneori, aceasta se aşteaptă să audă un cuvânt anume. În pofida informaţiilor precise care i se oferă, persoana respectivă este dezamăgită sau supărată dacă citirea nu se derulează potrivit aşteptărilor sale. În schimb, citirea se desfăşoară după cum vrea persoana dragă din lumea de dincolo.

Priviţi lucrurile din perspectiva unui spirit. Imaginaţi-vă că aţi aşteptat zece ani ca să vorbiţi cu o persoană, iar acum aveţi ocazia să o faceţi. Aveţi la dispoziţie doar treizeci de minute pentru a-i spune tot ce vreţi. Vreţi să umpleţi un gol şi vreţi ca persoana dragă să ştie că sunteţi alături de ea zi de zi. Aceasta ar putea fi singura dumneavoastră şansă de a-i spune cum vă simţiţi. Ce ar avea prioritate? Ce i-aţi spune? Că o iubiţi, că vă pare rău, aţi rosti numele ei şi al altor persoane din jur, aţi evoca amintiri sau obiecte care au o valoare emoţională.

Probabil nu v-aţi gândi să transmiteţi un cuvânt codificat, ci sentimente, fie că este vorba de iubire, fericire sau regret. Dorinţa dumneavoastră ar fi să ajungeţi la inima

persoanei dragi. Prin urmare, dacă aveţi norocul să intraţi în contact cu un astfel de spirit, ascultaţi-i mesajul şi lăsaţi-l să vă atingă. Uitaţi de propriile planuri.

„Medium” este un cuvânt urât

Într-o zi mă aflam la o emisiune în cadrul căreia se făcea un mic sondaj în rândul publicului pentru a se vedea cine crede că mediumurile pot comunica cu morţii şi cine nu. Moderatorul emisiunii a întrebat:

— Cine crede că mediumurile sunt nişte impostori şi cine se lasă păcălit şi indus în eroare?

Nu-mi venea să cred că a putut pune o astfel de întrebare care sugera răspunsul aşteptat şi influenţa publicul. Stăteam liniştită, aşteptând să fac o citire ce avea să fie înregistrată, când echipa de filmare a început să-şi bată joc de tema emisunii. Făceau cu toţii ca stafiile şi râdeau isteric. M-am închis mental şi nu mi-a mai păsat de citirea pe care trebuia să o realizez.

Oricum, persoana căreia urma să-i fac citirea s-a dovedit a fi sceptică şi inhibată emoţional. Părea că se află acolo doar pentru a-mi arăta că nu am dreptate. Mi-a confirmat informaţiile pe care i le-am dat cu privire la două nume comunicate de tatăl ei din lumea de dincolo, dar acele două rude nu însemnau mare lucru pentru ea, aşa că nu a fost impresionată. Nu a luat în considerare faptul că cele două persoane erau foarte importante pentru tatăl ei. Am menţionat de asemenea un obiect special, extrem de important în raport cu moartea tatălui ei, dar în acel moment am fost anunţaţi că nu mai avem timp la dispoziţie.

Foarte bine, m-am gândit, cel puţin s-a terminat. Cu o noapte înainte dormisem doar trei ore şi jumătate, pentru că zborul fusese la cinci dimineaţa, aşa că abia aşteptam să mă culc.

În cadrul acelei emisiuni cuvântul „medium” a fost menţionat de fiecare dată cu ironie şi dispreţ, ca şi cum ar fi fost un cuvânt urât. Oricine recunoştea că crede în mediumuri era ridiculizat şi redus imediat la tăcere. Astfel de reacţii nu se limitează doar la emisiunea respectivă. Ele sunt cauzate de cei care se dau drept mediumuri pentru a-i stoarce pe oameni de bani. Nu trebuie să uitaţi că în fiecare profesie există mincinoşi şi infractori. Oricine vrea să consulte un medium trebuie să ceară o recomandare de la un prieten sau referinţe, pentru a nu fi înşelat.

Ca medium care şi-a făcut mereu datoria, m-a deranjat să fiu ridiculizată de nişte străini. Însă această experienţă a avut şi o parte bună. Întrebându-mă de ce vreau să devin o figură publică în acest domeniu, am învăţat o lecţie importantă: să nu las nişte sceptici ostili să mă abată de la drumul meu în viaţă.

Eu am o vorbă: nimeni nu-şi poate depăşi propriile limite fără să rişte.

Ce este un sceptic?

Când un sceptic aude cuvântul „medium”, de obicei devine imediat defensiv. Este un cuvânt stigmatizat, însă am învăţat să nu-mi fie ruşine că am acest har. Să vezi lucruri pe care majoritatea oamenilor nu le pot vedea sau nu vor să le vadă este un dar minunat.

Nu e nimic rău în a fi puţin sceptic. Scepticii sunt indecişi. Nu sunt siguri de nimic şi se lasă greu convinşi. Dacă li se oferă informaţii detaliate, precise, pot începe să creadă. Dacă nu aud ceea ce au nevoie să audă, atunci continuă să aibă îndoieli în privinţa vieţii de după moarte, însă rămân cumva deschişi posibilităţii ca ea să existe. Le înţeleg atitudinea şi le-o respect din toată inima. Nu numai că au dreptul să gândească cum vor, dar este şi înţelept din partea lor să aibă un simţ sănătos al îndoielii.

Scepticii furioşi sunt un caz aparte. Ei îşi revarsă mânia provocată de pierderea unei persoane apropiate asupra chestiunilor privind existenţa necunoscutului. Tind să aibă probleme legate de abandon. Un sceptic furios poate fi şi o persoană care simte că are o inteligenţă superioară faţă de restul societăţii şi, prin urmare, crede că toţi ceilalţi sunt proşti sau creduli. În acelaşi timp, astfel de sceptici tind să vadă în orice manifestare emoţională un semn de slăbiciune.

Devenim ţinta furiei lor atunci când încearcă să-i apere de noi pe cei mai slabi. Au tendinţa să vorbească tare pentru a înăbuşi răspunsul mediumului la întrebarea lor, care, oricum, de obicei este mai mult o afirmaţie. Aceşti sceptici obişnuiesc să aducă obiecţii ridicole împotriva lumii de dincolo: „Îi vorbesc mătuşii mele moarte, dar ea nu-mi răspunde”. Scepticii furioşi nu se gândesc niciodată că sunt atât de reticenţi, încât nu au cum să-i audă pe cei care au murit. În plus, le lipseşte cu siguranţă energia mediumnică. Nu toţi oamenii îi pot auzi pe morţi.

Scepticii furioşi au tendinţa să aducă argumente precum „Mediumurile oferă informaţii prea generale”. Da, uneori oamenii mor în urma unui infarct, iar pe unii îi cheamă Mike, ca pe tatăl meu. Un medium nu trebuie să admită existenţa spiritului unei persoane dragi doar pentru că moartea ei nu a fost specială sau pentru că numele ei este prea comun? Mediumurile îi primesc pe toţi cei care li se arată şi ar fi o prostie din partea noastră să ignorăm un spirit doar pentru că nu se bucură de aprobarea scepticilor. Informaţiile generale trebuie să fie furnizate; sunt o parte din spirit. Totuşi, informaţiile precise, de natură personală, trebuie să iasă şi ele la suprafaţă.

Mi-am dat seama că mi-aş putea petrece întreaga viaţă încercând să mulţumesc astfel de persoane dificile, însă ce pierdere de timp şi de energie ar presupune acest lucru! În plus, sunt puţini cei asemenea lor. Multă vreme am simţit nevoia să mă implic foarte personal în problema scepticilor, să încerc să le explic că mediumurile îndeplinesc una dintre funcţiile cele mai înrădăcinate în fiinţa umană: stabilirea unui

contact cu ceilalţi. Însă acum îi ignor pe aceşti sceptici.

Dacă un sceptic furios nu vrea să admită existenţa laturii spirituale a vieţii de după moarte şi nici modul ştiinţific în care o abordăm, atunci este problema lui. Dacă o persoană ridică vocea şi se înroşeşte la faţă atunci când vorbeşte despre viaţa de după moarte, este clar că trebuie să înţeleagă de ce se simte atât de furioasă şi, eventual, să ceară ajutor pentru problemele pe care le are.

De ce anume se tem scepticii atât de tare? De faptul că majoritatea oamenilor cred în viaţa de după moarte, iar acest lucru îi obligă să-şi accepte opţiunile de viaţă? De faptul că cei pe care i-au pierdut observă ceea ce fac şi aud ceea ce spun? Scepticii furioşi sunt aceiaşi oameni care au insistat că pământul este plat. Le este teamă de ceea ce ar putea descoperi dacă ar explora necunoscutul. Acum, că am definit scepticismul sănătos şi pe cel nesănătos, să fim mereu sănătoşi!

Limite

Este foarte important ca fiecare să-şi traseze nişte limite în viaţă. Vă voi oferi un exemplu de limită pe care am simţit nevoia să o stabilesc pentru binele meu. Mediumurile tinere trebuie să vadă ce anume le face să se simtă bine cu harul lor. De asemenea, au dreptul să stabilească limite şi să se bucure de acelaşi respect ca toţi ceilalţi.

Ce n-aş da să am douăzeci şi cinci de cenţi pentru fiecare dată când cineva s-a uitat la mine şi mi-a spus: „Nu cred în lucrurile astea, dar spuneţi-mi, câţi copii voi avea?” sau „La ce mă gândesc chiar în clipa asta?”.

De parcă aş trăi doar ca să-i amuz pe ceilalţi.

Nu aleg numere la loterie pentru sceptici şi nici nu fac conversaţie cu ei la petreceri. Scepticii trebuie să nu uite că mediumurile sunt oameni ca toţi ceilalţi şi că merită să fie trataţi cu respect. Nu trebuie să ne jignească, mai ales în prezenţa altora. Pot respecta faptul că un sceptic nu crede în lumea de dincolo, este credinţa lui, dar vreau să mi-o respecte şi pe a mea.

Pe de altă parte, de multe ori o persoană sceptică a plecat de la o citire preţuind lumea de dincolo şi având o nouă perspectivă asupra vieţii de după moarte. Cred că cei care au fost cândva sceptici devin unii dintre cei mai înfocaţi susţinători ai credinţei în spirite şi în existenţa veşnică. Oamenii cam ştiu ce ar trebui să audă pentru a fi convinşi că un spirit comunică cu cei vii. De îndată ce au auzit ceea ce sperau să audă, parcă li se ia o greutate de pe umeri; este o senzaţie care poate fi resimţită de toţi cei care sunt prezenţi acolo în acel moment.

De asemenea, o persoană căreia i s-a făcut o citire extraordinară dobândeşte de obicei o spiritualitate regenerată. Este foarte probabil ca o astfel de persoană să îi

reducă la tăcere pe sceptici, deoarece s-a conectat la lumea de dincolo, iar această legătură, odată stabilită, nu poate fi ruptă cu uşurinţă.

Harul meu constă în a-i ajuta pe cei care au într-adevăr nevoie şi îşi doresc să fie alinaţi, oameni care vor să restabilească o legătură cu o persoană dragă şi să clarifice chestiuni trecute rămase nerezolvate. Unii caută îndrumare sau vor să ştie care este motivaţia lor în viaţă. Aceasta le permite să îşi formeze o imagine clară asupra opţiunilor pe care le au, astfel încât să facă cele mai bune alegeri.

Sunt mai mult decât bucuroasă să pot oferi informaţii precise şi convingătoare din lumea de dincolo, dar nu cred că suntem obligaţi, ca mediumuri, să le dovedim celorlalţi că existăm. Cred într-o forţă superioară care nu ne-a creat doar pentru a ne lăsa apoi să murim. Suntem eterni. Suntem fiinţe spirituale capabile să comunice cu spiritele celor dragi chiar şi după moartea fizică a acestora.

Mediumurile cinstite trebuie să tolereze multe stigmate. De exemplu, sunt mulţi şarlatani care ne strică reputaţia. Fireşte că acest lucru mă deranjează. Este pur şi simplu nedrept. Odată o clientă m-a întrebat dacă aveam de gând s-o pun să plătească lumânările pe care le aprinsesem pentru îndepărtarea spiritelor rele. Nu mai auzisem de aşa ceva şi am întrebat-o la ce se referă. Mi-a spus că a fost la un medium care avea lumânări ce costau de la zece la cincizeci de dolari. Mediumul o asigurase că lumânările vor ţine la distanţă spiritele rele care îi creau probleme în viaţă.

Dacă veţi merge vreodată la un medium care încearcă să vă vândă ceva spunându-vă că fără lucrul respectiv viitorul dumneavoastră este sumbru, întorceţi-i spatele şi plecaţi imediat. Câteodată, un medium vă poate spune să ardeţi salvie dacă simţiţi o energie negativă în casa voastră sau dacă simţiţi o prezenţă care vă tulbură, dar în niciun caz nu va profita de pe urma unui bucheţel de salvie de cincizeci de cenţi. Dacă le cereţi un material de citit sau o sursă de informaţie, mediumurile vă pot sugera o carte. Evitaţi să mergeţi la mediumuri care vă spun că veţi ajunge în iad sau că nu vă veţi găsi niciodată dragostea sau că ceva îngrozitor se va întâmpla dacă nu aprindeţi o lumânare de o sută de dolari sau ceva asemănător.

Adevăratele mediumuri nu vor să-i facă pe clienţi să devină dependenţi de ele pentru orice acţiune pe care o întreprind în viaţă. Vrem ca fiecare client să reuşească prin forţe proprii să-şi trăiască viaţa la maximum şi, cel mai important, să fie fericit.

Aşadar, vă rog să nu puneţi toate mediumurile în aceeaşi oală. Dacă mergeţi la unul care vă spune că bunica dumneavoastră vă este alături, nu fiţi reticent. Rugaţi-l să vă spună mai multe despre ea. Nu trebuie să îi daţi detalii despre persoana dragă. Lăsaţi-l pe el să ofere detaliile.

Când citirea a luat sfârşit, este bine să meditaţi asupra informaţiilor pe care le-aţi primit. Să nu vă îndoiţi că un medium cinstit vă poate furniza detalii personale despre persoana dragă decedată. De aceea suntem mediumuri! Putem să comunicăm cu cei

morţi.

Dacă mediumul v-a oferit informaţii precise fără să-i fi dat vreun indiciu, atunci trebuie să acceptaţi şi aspectele generale care probabil vor fi prezente în cadrul citirii, de exemplu, informaţii legate de boli sau infarcte. Un bun medium ar trebui să ştie cum să vă liniştească.

Dacă un medium vă furnizează detalii extrem de personale, exprimaţi-vă emoţiile indiferent cât de sceptici aţi putea fi. În caz contrar, vă faceţi atât dumneavoastră, cât şi persoanei dragi un deserviciu. Dacă sunteţi conştient că aveţi un blocaj emoţional, atunci acceptaţi faptul că nu sunteţi încă pregătit pentru a fi convins. Alegerea momentului oportun este importantă, iar unii oameni pur şi simplu nu sunt pregătiţi să se conecteze la lumea de dincolo. Nu vă faceţi griji; nu este nicio problemă.

Ştiu că mulţi sceptici vor spune că nu vrem să ne ocupăm de cazurile lor pentru că ne pot da în vileag hibele. Aşa ceva e departe de adevăr. Realitatea este că scepticii tind să aibă energie negativă. Nu contează ce informaţii îi oferă mediumul, pentru că acest tip de sceptic va nega mereu. Pentru noi, mediumurile, a ne petrece timpul cu un asemenea sceptic înseamnă a ne lupta cu morile de vânt, şi nu vrem să ne irosim timpul sau energia cu acest gen de persoane.

Când mergeţi să vi se facă o citire, în niciun caz nu vă lăsaţi uşor controlat şi nu încercaţi să forţaţi informaţiile oferite de un medium să se potrivească situaţiei dumneavoastră; fiţi obiectiv. Tot ce vă cer este să fiţi deschis la mesajele primite şi să nu uitaţi că lucrurile nu se vor desfăşura conform aşteptărilor dumneavoastră, ci aşa cum decide lumea de dincolo. Asta nu înseamnă că nu veţi obţine informaţiile pe care le căutaţi, ci că veţi primi din lumea de dincolo o serie de informaţii caleidoscopice, aşa încât ascultaţi-le cu atenţie.

Când fac o citire unui client, încerc să nu modific informaţiile care ajung la mine. Dacă acestea nu au alt scop decât acela de a provoca suferinţă, nu i le transmit clientului, dar se întâmplă foarte rar. Nu înseamnă că spiritul vrea să-l rănească pe client; poate avea, pur şi simplu, un mesaj pentru o altă rudă şi profită de ocazie pentru a-şi atinge scopul.

Dacă un spirit a făcut ceva de care s-a ruşinat cât timp a fost în viaţă, iar acum vrea să mărturisească adevărul, aceasta poate constitui o problemă. Am realizat o citire în timpul căreia a fost dezvăluit un caz de infidelitate, scuzele trebuind să fie transmise unei alte rude. I-am comunicat clientei mele mesajul, iar aceasta, neştiind nimic despre idila respectivă, a fost, pe bună dreptate, supărată când a primit veştile.

Informaţia oferită de mine a fost ulterior confirmată de tatăl clientei, dar cu ce preţ? Acum clienta mea deţine o informaţie mai puţin măgulitoare despre o persoană dragă. Scuzele nu au servit nimănui şi au influenţat amintirea pe care o tânără o are despre bunicul ei.

În urma acelei citiri, analizez informaţiile pe care le primesc pentru a vedea dacă au şi alt scop decât acela de a-i face rău clientului. Nu mă interesează o a treia persoană căreia i se transmite mesajul; clientul meu este pe primul loc. Acestea sunt singurele situaţii în care, în mod intenţionat, nu transmit informaţiile, dar, aşa cum am spus, se întâmplă foarte rar. Acest episod m-a determinat să-mi stabilesc propriul meu cod deontologic. Uneori este o simplă chestiune de bun-simţ. Mediumurile trebuie să menţină standarde morale înalte. În definitiv, ni s-a dat o mare responsabilitate.

Clienţii care pun întrebări în legătură cu partenerul de viaţă, un iubit sau o iubită nu sunt întotdeauna mulţumiţi de predicţiile pe care le fac în privinţa relaţiilor lor, dar sunt mereu sinceră şi transmit mai departe informaţiile pe care le primesc. Desigur, îmi doresc ca fiecare să aibă o relaţie fericită. Din păcate, nu întotdeauna le pot spune clienţilor mei că relaţiile lor vor dura toată viaţa. Nu uitaţi că mediumurile vă pot da sfaturi privind relaţia dumneavoastră, însă de obicei nu facem decât să confirmăm ceea ce ştiţi deja.

Vreau să adaug ceva pentru cei care au descoperit că au capacităţi mediumnice, dar nu ştiu sigur ce să facă cu ele: doar pentru că aveţi un har deosebit nu înseamnă că sunteţi obligat să faceţi din el o profesie. Nu toţi oamenii cu acest har reuşesc să dea sfaturi bune celorlalţi. Este foarte bine dacă aveţi o altă profesie şi vă folosiţi al şaselea simţ pentru a progresa în domeniul respectiv. De asemenea, puteţi alege să fiţi pur şi simplu o persoană spirituală şi să vă canalizaţi harul în aşa fel încât să dobândiţi un echilibru interior. Căutaţi răspunsurile în locuri mai puţin obişnuite, pentru că al şaselea simţ înseamnă tocmai acest lucru.

Standarde

Am învăţat să-mi accept harul şi ştiu că există un motiv pentru care mi-a fost dat. Sunt conştientă de cât de speciale sunt capacităţile mele, dar şi de faptul că implică responsabilitate, discreţie şi o gândire raţională. De exemplu, dacă mă aflu într-un restaurant şi văd că lângă o femeie în vârstă stă spiritul soţului ei, nu pot să mă reped pur şi simplu la ea pentru a-i spune acest lucru.

Una dintre regulile pe care mi le-am impus îmi cere să nu comunic astfel de informaţii persoanelor necunoscute decât dacă circumstanţele sunt adecvate sau dacă mi se cere să intervin. Trebuie să am grijă atunci când transmit informaţiile. Nu vreau să mă amestec în viaţa oamenilor, mai ales dacă este vorba de ceva ce ar putea avea un impact emoţional asupra lor. Fac acest lucru din respect faţă de credinţele fiecăruia.

Am standarde ridicate, dar încerc să nu uit că nimeni nu este perfect. Sunt om ca toţi ceilalţi şi nu vreau să mă las mistuită de aşteptări nerealiste. Nu sunt un medium care încearcă să stoarcă lacrimi de la clienţi sau să plângă alături de ei. Am văzut mediumuri

care se chinuie să plângă nesincer împreună cu clienţii lor. Faptul că reuşeşti să-l faci pe client să plângă nu ar trebui să-ţi dea încredere în tine. Poţi transmite acelaşi mesaj într-un mod mai puţin traumatizant, având mai multă grijă faţă de sentimentele clientului.

De exemplu, dacă mi se arată un băiat care vrea să-i transmită mamei lui că o iubeşte, voi răspunde în felul următor: „Fiul dumneavoastră spune că vă iubeşte şi că vă este alături”. Astfel, am transmis mesajul într-o formă blândă, evitând un moment dramatic. Este mult mai bine decât să spun: „Fiul dumneavoastră zice că nimeni nu-l va iubi aşa cum l-aţi iubit dumneavoastră şi că îi pare rău că v-a făcut să suferiţi. Ar fi o binecuvântare să fiţi din nou împreună”.

Uneori, mediumul trebuie să interpreteze sentimentele care sunt transmise, iar această interpretare poate juca un rol important în modul de comunicare a mesajului: dramatic, cu grijă, cu furie. O persoană poate prefera o citire dramatică, în timp ce altei persoane acest lucru i se poate părea ofensator. Dacă vreţi ca un medium să vă facă o citire, cereţi unei persoane avizate câteva referinţe despre el.

Este important să stabiliţi o legătură cu mediumul pe care l-aţi ales, aşa încât vorbiţi puţin cu el la telefon (dacă este posibil) şi întrebaţi-l la ce ar trebui să vă aşteptaţi de la citirea pe care urmează să v-o facă. Dacă aveţi un sentiment pozitiv în privinţa mediumului, sunt mai mari şansele ca citirea să fie cea pe care v-o doriţi. Nu uitaţi: nu îi furnizaţi din start mediumului informaţii personale. Lăsaţi-l să vă spună el mai întâi detalii precise despre dumneavoastră. Acestea vor spori impactul şi semnificaţia citirii.

După ce am transmis mesajul, îmi continui citirea, referindu-mă la obiecte speciale sau la amintiri ale persoanei decedate care îi confirmă prezenţa. Deşi este important ca persoana căreia i se face citirea să audă mesajul ce i se comunică, acesta va fi primit mai bine dacă mai târziu clientul va reflecta asupra detaliilor şi îşi va aminti momentele care au validat citirea. Nu prelungesc şi nici nu exploatez tristeţea apărută în timpul unei citiri. Lacrimile apar frecvent, însă prefer să aduc la lumină mai multe motive de bucurie.

Familia mea este cu totul altceva; este posibil ca regulile mele obişnuite să nu se aplice în acest caz. Dacă ştiu că o rudă va avea un atac de cord, trebuie să îi spun, chiar dacă este sceptică. Familia mea trebuie să mă accepte împreună cu harul pe care îl am. Transmiţând mesajele pe care le primesc din lumea de dincolo, îmi îndeplinesc obligaţiile faţă de ei toţi şi faţă de chemarea mea.

Într-o noapte mi s-a arătat tatăl decedat al soţului meu. Se plimba înainte şi înapoi pe lângă pat, iar podeaua scârţâia. (Ce imagine stereotipică legată de fantome – podeaua care scârţâie!) Spre bucuria mea, Joe a auzit efortul făcut de tatăl lui; de această dată nu eram singură. Am stat în pat douăzeci de minute ascultând cum tatăl lui se plimba pe lângă pat încoace şi încolo. Mi-am tras pătura peste cap şi am încercat să-l ignor:

— Ce vrea? m-a întrebat Joe.

— Nu vreau să ştiu. Sunt obosită.

— Hai, Allison, întreabă-l, m-a rugat Joe.

— Spune că fratele tău trebuie să meargă la doctor, dar n-am de gând să-i spun. Oricum n-o să mă asculte.

În noaptea următoare, când ne pregăteam de culcare, s-a declanşat sistemul de alarmă. Joe a verificat şi a crezut că a rezolvat problema, deşi nu am înţeles de ce se activase. Ne-am culcat. Pe la 1.30 a pornit din nou.

— Întreabă-ţi călăuzele care este problema cu alarma, mi-a spus Joe.

Le-am întrebat şi mi-au răspuns:

— Este deconectat firul galben.

I-am transmis acest lucru lui Joe şi am jurat că imediat ce mă trezesc am să sun la firma responsabilă de alarmă. I-am spus lui Joe că tatăl lui declanşase alarma, ceea ce însemna că era alarmat în privinţa sănătăţii celuilalt fiu. În dimineaţa următoare a venit un angajat al firmei. L-am întrebat dacă sistemul avea un fir galben şi, dacă da, care era rostul lui. Mi-a spus că există un fir galben conectat la panoul din faţă.

Fireşte că nu am înţeles nimic. Angajatul a urcat la etajul superior şi s-a suit pe un scaun. Cutia cu cabluri a alarmei era deasupra dulapului meu. A deschis cutia şi s-a uitat cu lanterna la cabluri.

— Ciudat, a spus el. Cablul galben este deconectat. Când se instalează lucrurile astea, cablurile sunt bine fixate.

Am văzut pe faţa angajatului că firul galben despre care întrebasem era într-adevăr deconectat. M-am întrebat dacă nu cumva credea că am făcut-o intenţionat pentru a-l face să vină acasă la noi. Mi s-a părut amuzant să-l las să ia în calcul diverse posibilităţi. Oricum, adevărul ar fi fost pentru el ceva greu de digerat.

L-am sunat pe Joe şi i-am spus că într-adevăr cablul galben era deconectat. Joe a hotărât să-l sune pe fratele lui la serviciu a doua zi dimineaţă. Era agitat. Nu puteam decât spera că fratele lui nu va fi reticent şi se va duce la medic pentru un control. Fratele lui Joe lucrează într-o mare companie de inginerie şi este o persoană foarte raţională.

Joe şi-a sunat fratele la serviciu. Imediat ce acesta a răspuns la telefon, s-a activat alarma de incendiu a companiei. Joe a rămas înmărmurit. Fratele lui i-a spus că alarma companiei s-a declanşat în mod ciudat şi că îl va suna mai târziu pentru că în momentul ăla nu-l putea auzi din cauza zgomotului. Tatăl lui Joe făcuse într-adevăr tot posibilul pentru a sublinia importanţa mesajului său. Joe a fost extrem de emoţionat. În cele din urmă, i-a transmis fratelui său mesajul respectiv, dar, din păcate, cumnatul meu încăpăţânat nu s-a lăsat convins să meargă la doctor; preferă să aştepte şi să vadă ce se întâmplă.

Capitolul 11

Chiar vreţi să ştiţi?

O problemă dificilă cu care se confruntă mediumurile o constituie faptul că uneori oamenii dau vina pe mesager. Din când în când, unui client i se spune ceva ce nu vrea să audă şi atunci totul se întoarce împotriva mediumului. Uneori este mai uşor să nu crezi ce îţi spune mediumul decât să faci faţă unei alegeri dificile. Această situaţie apare frecvent în cazul cuplurilor căsătorite care îmi cer să le spun ceea ce vor să audă.

— Chiar vreţi să ştiţi totul? îi întreb pe clienţi înainte de a le transmite informaţiile mai delicate.

Sincer vorbind, unii nu vor, şi le respect dorinţa. Le cer să se gândească dacă vor să primească o informaţie care îi va afecta.

De multe ori aflu că am identificat o zonă cu probleme în relaţia unui cuplu, probleme care trebuie rezolvate pentru a împiedica despărţirea celor doi. Uneori, relaţia nu mai poate fi salvată deoarece unul dintre parteneri sau ambii s-au îndepărtat deja unul de celălalt. Au existat multe cazuri de infidelitate, iar eu am prezis luna în care relaţia avea să reînceapă sau să se termine. Informaţiile mi se confirmă de foarte multe ori şi, din moment ce nu întotdeauna veştile sunt bune, îmi pare rău pentru clientul meu.

Am hotărât să nu răspund la anumite întrebări despre căsătorie. În cazul în care cineva întreabă dacă a greşit căsătorindu-se cu o anumită persoană sau dacă locul lor este de fapt lângă altcineva, prefer să nu răspund. Nu voi spune că acea căsătorie nu va dura. Sunt precautăcând este vorba de a da viaţa cuiva peste cap, chiar dacă mi s-a cerut informaţia respectivă.

Majoritatea persoanelor căsătorite care au astfel de întrebări ştiu deja cam care este situaţia în relaţia lor. Întotdeauna le spun clienţilor mei să nu uite să trăiască aşa cum doresc şi să folosească informaţiile oferite de mine doar ca pe un ajutor complementar.

A da sfaturi celorlalţi înseamnă, printre altele, a renunţa la ideea că trebuie să faci în

aşa fel încât lucrurile să meargă bine pentru fiecare. Mediumurile îşi fixează limite astfel încât să nu poarte pe umerii lor povara problemelor întregii lumi. Oferiţi-vă ajutorul acolo unde puteţi şi respectaţi-i pe ceilalţi suficient de mult pentru a-i lăsa să-şi găsească propriul drum în viaţă. Un sfat pentru cei care îşi pun energia în slujba salvării lumii: sunteţi de lăudat, însă, vă rog, alegeţi-vă cu grijă provocările şi nu le lăsaţi să vă distrugă.

Bucuraţi-vă de viaţă!

În iulie 2001, urmărind emisiunea *Oprah* (da, mă uit la *Oprah*!), am auzit povestea unui bărbat care aproape că murise într-un accident aviatic cu aproximativ douăzeci de ani în urmă. Îşi spusese că, în cazul în care va supravieţui, avea să-şi trăiască viaţa la maximum şi să încerce să schimbe ceva în lume. A scăpat cu greu din acea confruntare cu moartea, după care a început să trăiască cu adevărat.

Era o persoană care te inspira! Alcătuise o listă cu o sută de lucruri pe care voia să le facă înainte de a muri, iar până la momentul respectiv îşi atinsese cam şaptezeci de obiective. Mi-am făcut şi eu o listă pe care vreau să v-o împărtăşesc. De altfel, vă rog foarte mult să vă faceţi şi dumneavoastră o listă. De fapt, acum citiţi ceea ce reprezintă un obiectiv din primele zece de pe lista mea: o carte!

Experienţele la limita morţii par să-i inspire pe oameni să-şi trăiască viaţa la maximum. Nu e nevoie să aveţi astfel de experienţe – în schimb, învăţaţi de la ceilalţi şi trăiţi! Viaţa este asemenea unui fulger, apare şi dispare într-o clipă. Distraţi-vă şi împărtăşiţi cu ceilalţi darurile cu care aţi fost înzestraţi. Îndrumaţi un copil, folosiţi-vă timpul sau banii pentru o cauză nobilă, cum ar fi un spital, sau semnaţi un card de donator de organe, e gratis! Credeţi-mă, nu veţi avea nevoie de rinichi pe lumea cealaltă şi nu există dar mai mare decât o viaţă nouă oferită cuiva. Orice aţi alege, asiguraţi-vă că este ceva care vă emoţionează, care ajunge în cele mai profunde sfere ale fiinţei dumneavoastră.

Întotdeauna apelez la copilul din mine pentru a nu uita să fiu atentă la lucrurile mărunte din viaţă. Vă amintiţi când eraţi copil şi voiaţi să salvaţi animalele fără stăpân şi vă întrebaţi de ce oare părinţii dumneavoastră nu erau deloc bucuroşi să primească în casă o fiinţă care avea cu adevărat nevoie de dumneavoastră? Vă simţeaţi norocos că aţi găsit un animal fără stăpân. Într-un fel, vă gândeaţi că vi se făcuse un dar special.

A deveni matur nu ar trebui să însemne a renunţa la lucrurile în care am crezut cândva. De ce oare ne uităm miraţi la copii, admirându-le inocenţa şi modul simplu în care descoperă lumea? Ni se întâmplă acest lucru pentru că o parte din noi îşi aduce aminte de acea perioadă din viaţa noastră şi tânjeşte după ea. Prin natura lor, copiii sunt fiinţe caritabile; majoritatea adulţilor trebuie să depună un efort în acest sens.

Oricum, această trăsătură este o sursă de inspiraţie pentru alţii.

Vă amintiţi că nu înţelegeaţi de ce există oameni flămânzi în lume? Mi-o amintesc pe mama spunându-mi că astfel de oameni ar fi dat orice ca să poată mânca ceea ce rămăsese de la cina mea. Cu sinceritatea specifică unui copil, i-am sugerat să punem mâncarea într-un plic şi să le-o trimitem.

În prezent, îmi urmez propriul sfat din copilărie şi în fiecare an, de Ziua Recunoştinţei şi de Crăciun, trimit o sumă de bani la adăposturile pentru oamenii străzii. Nu pot pune capăt foamei în lume, dar cel puţin pot face ca sărbătorile unor oameni să fie mai frumoase, iar ei să ştie că există persoane pentru care existenţa lor contează. Unii consideră că, din moment ce nu pot elimina complet foamea din lume, atunci mai bine nu fac nimic în această privinţă. E mai uşor să ignori o problemă decât să admiţi că ea există şi să încerci să o rezolvi.

Trebuie să găsiţi acea parte din dumneavoastră care cândva a îndrăznit să viseze că veţi putea schimba ceva în vieţile oamenilor. Acţiunile dumneavoastră pot avea un efect pozitiv care să se propage în întreaga lume. Dacă renunţaţi să interacţionaţi cu ceilalţi, vă veţi izola şi veţi fi absorbit de propria persoană. A deveni matur înseamnă a dobândi puterea de a ne îndeplini obiectivele, dar, la un moment dat în timpul acestei evoluţii, începem să nu mai dăm atenţie pisicuţelor abandonate şi oamenilor fără adăpost, pentru că este mai uşor să-i ignorăm pe cei care au nevoie de ajutor decât să ne implicăm emoţional în problemele lor.

Nu spun că ar trebui să vă transformaţi casa într-un adăpost pentru animale, ci doar să priviţi în jur, să vedeţi cine are nevoie de ajutor şi să încercaţi să faceţi ceva pentru ei.

În privinţa cerşetorilor, nu mă simt bine dându-le bani oamenilor pe stradă, dar îi pot ajuta dându-le ceva de mâncare. Nu o singură dată am observat oameni ai străzii cerând bani lângă fast-fooduri. Îmi place să cumpăr pentru ei un hamburger în plus sau orice altceva. Sunt două răspunsuri diferite pe care le primesc: fie persoanei respective îi este foame şi apreciază cu adevărat mâncarea primită şi gestul meu, fie este un şarlatan care se joacă cu sentimentele de vinovăţie ale oamenilor.

Caritatea este hrană pentru suflet, dar nu le permiteţi celorlalţi să vă păcălească. Nu trebuie să salvaţi lumea; apreciaţi-i doar frumuseţea complexă. Există multe moduri de a face bine în lume şi toate încep prin a stabili o comunicare cu ceilalţi. Câteodată aproape că mă simt egoistă când îi ajut pe cei din jur, pentru că astfel de gesturi îmi aduc multă bucurie. Cei pe care i-am ajutat m-au făcut să progresez spiritual.

Am scris acest capitol pentru cei care se simt goi pe dinăuntru, care caută un scop în viaţă sau care, pur şi simplu, vor să se simtă bine cu ei înşişi. Nu strică niciodată să vă faceţi un inventar al sufletului. Vă simţiţi împlinit? Aţi realizat tot ce v-aţi propus? Ce vă motivează în viaţă? Aţi avut un impact pozitiv în viaţa cuiva? Priviţi-vă în oglindă şi

descoperiţi cine sunteţi cu adevărat. A fi o persoană împlinită înseamnă ca la sfârşitul vieţii fizice să nu regretaţi nimic.

Opţiuni diferite

Uneori sunt întrebată dacă oamenii chiar ajung în iad. În două situaţii similare am reuşit să stabilesc o comunicare cu un spirit, fără însă a-l putea face să intre în dialog cu persoana care îmi ceruse ajutorul. Într-unul din cazuri m-am uitat la clienta mea şi am început să-i descriu o serie de caracteristici negative ale tatălui ei. În afară de alcoolism şi de faptul că îşi abuzase fizic familia, fusese şi un soţ infidel, cu o serie de comportamente sexuale deviante, printre care frecventarea prostituatelor.

Când comunici astfel de informaţii, tristeţea clientului te tulbură destul de mult. Persoana în cauză mi-a confirmat spusele şi a acceptat situaţia. I-am explicat că tatăl ei şi-a întors faţa de la lumină, dar că acest lucru nu trebuia nicidecum să o afecteze pe ea. Cred că oamenii îşi pot crea propriul iad pe care, după moarte, îl iau cu ei dacă se hotărăsc să nu renunţe la trăsăturile lor spirituale întunecate. Din părinţi groaznici se pot naşte copii buni – sau invers. Nu vă petreceţi viaţa plătind pentru alegerile făcute de familia dumneavoastră. Când oamenii vă privesc nu vă văd familia, ci doar pe dumneavoastră. Clienta despre care am vorbit şi al cărei tată şi-a întors faţa de la lumină este una dintre cele mai echilibrate, mai amabile şi mai iubitoare persoane pe care le-am întâlnit. Este o mamă minunată şi mulţi oameni sunt norocoşi să o aibă ca prietenă.

De câteva ori, în situaţii similare, clientul a stat pe canapea mai puţin de cincisprezece minute, după care s-a ridicat şi mi-a spus:

— Am vrut doar să mă asigur că a ajuns acolo unde a meritat!

Mediumurile nu există pentru a le spune oamenilor cum să trăiască; încercăm doar să le oferim o imagine asupra viitorului lor, astfel încât să profite la maximum de timpul preţios pe care îl au de petrecut pe pământ. Trebuie să recunosc că-mi vine greu să văd cum unii îşi aleg stiluri de viaţă care îi costă fericirea. Putem doar să dăm sfaturi oamenilor şi să trimitem îngeri care să-i călăuzească. Voinţa umană este mai puternică decât orice povăţuire primită, aşa încât ascultaţi cu atenţie ceea ce vi spune atunci când simţiţi că acela este adevărul pe care trebuie să-l urmaţi.

Capitolul 12

Dacă nu vei muri niciodată

Dacă reuşesc să aduc pe chipul unei persoane un zâmbet de uşurare după ce am ajutat-o să intre în contact cu spiritul unei fiinţe dragi decedate, aceasta înseamnă pentru mine mai mult decât pot exprima în cuvinte. Eu însămi am avut nevoie de acel zâmbet de uşurare când prietena mea din liceu, Domini, a murit la vârsta de treizeci şi unu de ani.

O ştiam pe Domini de la paisprezece ani. Ne-am cunoscut în primul an de liceu, la North High. Îmi amintesc ziua în care ne-am întâlnit în staţia de autobuz din faţa şcolii. Domini era gimnastă; era foarte feminină, dar în acelaşi timp capabilă să se descurce singură dacă era nevoită. Avea cel mai fermecător zâmbet, în stilul actriţei Julia Roberts. Când zâmbea, i se vedeau toţi dinţii. Era prietenoasă, uşor de abordat şi am intrat imediat în vorbă cu ea. Am devenit repede prietene.

Deşi Domini era frumoasă şi plină de viaţă, avea un spirit de copil rănit. Avusese o copilărie grea şi îşi dorea să fie acceptată şi iubită. Era mereu sufletul petrecerilor. În iulie 2000 a fost diagnosticată cu melanom malign, iar pe 2 aprilie 2001 a murit. Mi-a fost foarte greu să-mi văd prietena suferind.

Uneori este dificil să fii medium, pentru că ştii că se va întâmpla ceva îngrozitor, inevitabil, şi nu poţi face nimic – doar să stai şi să vezi împlinindu-se ceea ce ai prezis. Multă vreme am avut un presentiment puternic legat de faptul că Domini va muri de cancer în jurul vârstei de treizeci de ani. Când aveam aproape nouăsprezece ani, i-am spus că viaţa ei se va sfârşi în aproximativ zece ani, în urma unui cancer. Nu am fost singura care a presimţit moartea ei timpurie.

Când eram tinere, am petrecut împreună cu Domini un moment pe care nu îl voi uita niciodată. Eram cele mai bune prietene. Am fost să vedem filmul *Prietenele*, cu Bette Midler. În timp ce povestea se derula pe ecran, Domini s-a întors spre mine. Era secvenţa în care personajul interpretat de Bette Midler vorbea cu prietena ei cea mai

bună (rol jucat de Barbara Hershey). Hershey îi spunea lui Midler că are miocardită şi că va muri. O ruga pe Midler să aibă grijă de fetiţa ei.

— Ali (Dom a fost singura care mi-a spus Ali), dacă mi s-ar întâmpla ceva şi aş muri, ai face asta pentru mine? Ai avea grijă de copilul meu şi i-ai spune totul despre mine?

Am încercat să înveselesc atmosfera şi i-am răspuns:

— Ei, nu chiar *totul*.

Am văzut însă cât de serioasă era, aşa că am încercat să o liniştesc.

— Domini! Da, fireşte că aş face asta pentru tine.

— Promiţi?

— Da!

Domini părea că s-a liniştit. Ştia cât de strictă sunt când vine vorba să mă ţin de cuvânt.

Vieţile noastre se aseamănă cu filmul *Prietenele* din multe puncte de vedere. La câţiva ani după promisiunea făcută, Domini şi soţul ei, Dominic, au avut o fetiţă frumoasă căreia i-au dat numele Marissa. Însă, când aveam douăzeci şi ceva de ani, am pierdut legătura cu Dom. Mă căsătorisem şi eu, aveam propria mea familie, astfel încât fiecare a mers pe drumul ei.

M-am gândit des la ea şi la frumoasa ei fetiţă roşcată, bebeluşul căruia încercam să-i schimb pampersul, punându-l mereu invers. Fetiţa căreia îi dădeam întotdeauna să mănânce *Happy Meals*, pentru că nu ştiam cu ce să hrănesc un copil mic. Nu mă pricepeam deloc la copii, dar am făcut eforturi, pentru că voiam să o ajut pe Domini să aibă grijă de fetiţa ei. Voiam să o cunosc mai bine pe Marissa şi ea să mă cunoască pe mine.

Trecuseră şase ani de când nu o mai văzusem pe Domini şi am hotărât să o caut. Am localizat-o pe internet prin intermediul lui Dominic, de care se despărţise. Dorinţa puternică de a o găsi nu a fost o simplă coincidenţă. Trebuia să existe un motiv pentru care călăuzele mele mă trimiteau spre ea. I-am spus lui Domini că urmam un stagiu de pregătire într-un birou de procuratură, iar ea mi-a zis că lucrează în apropiere. În următoarele luni am vorbit mult la telefon; parcă nici nu trecuseră şase ani.

Se recăsătorise şi născuse o fetiţă în luna martie a acelui an. M-am oferit să vin la ea cu ceva de mâncare pentru cină (locuia la aproximativ o oră distanţă de mine); voiam să-i văd bebeluşul. Am mers împreună cu Joe şi fetiţele noastre să ne petrecem seara împreună cu Domini şi noua ei familie.

Nu o mai văzusem pe Marissa de când avea trei ani. Era aceeaşi fetiţă cu ochi ageri pe care o duceam la McDonald’s. Seara a trecut mult prea repede. Ne-am uitat absorbiţi la fotografii şi am vorbit ore în şir; apoi a trebuit să plecăm. În săptămâna următoare telefonul lui Dom a fost deconectat şi nu am mai ştiut nimic de ea vreme de patru luni foarte lungi.

În vara anului 2000 a fost diagnosticată cu cancer şi m-a sunat pentru a-mi da vestea. A murit după puţin timp. Cu ani în urmă ne-am uitam împreună la un film care nu a fost altceva decât o prefigurare a viitorului nostru. Am plâns şi am râs împreună, iar apoi, când a venit vremea, ne-am luat rămas-bun. Cred că atunci când ne uitam la acel film Domini ştia că nu va trăi mult. Spusese de multe ori că nu va ajunge să îmbătrânească. A avut dreptate.

Până când ne vom revedea

Nu-mi place să spun „adio” pentru că este prea definitiv. Îmi place să spun „Până când ne vom revedea”.

Domini s-a luptat cu boala câteva luni. Am profitat la maximum de timpul petrecut împreună cu ea, fiecare clipă fiind preţioasă. Suferinţa prietenei mele m-a apropiat de Stacey, iar aceasta m-a ajutat să-i îndeplinesc lui Domini câteva dintre ultimele ei dorinţe. Acceptarea realităţii este importantă atât pentru cei care sunt pe moarte, cât şi pentru cei dragi care rămân în urmă. Nu vă lăsaţi paralizat emoţional de perspectiva sumbră a morţii. Ultimele clipe petrecute împreună cu cei dragi sunt preţioase, iar dacă aveţi norocul să dispuneţi de ele, consideraţi-le o binecuvântare. Întrebaţi-i ce ar vrea să facă sau să vadă cât timp mai sunt în viaţă. Mulţi ar da orice să aibă această şansă.

Domini şi-a dorit dintotdeauna un apartament frumos, însă decorarea casei nu a fost niciodată punctul ei forte. Aşa că, într-o zi, când Domini nu era acasă, am făcut curăţenie în tot apartamentul împreună cu Stacey. Am adăugat decoraţiuni noi, luminoase şi vesele. Am aprins lumânări şi beţişoare parfumate până când ne-am pierdut mirosul. Lui Domini i-a plăcut foarte mult! A savurat fiecare aromă florală şi s-a bucurat de toate obiectele decorative pe care le-a găsit răspândite prin apartament.

Domini spusese de asemenea că ar vrea să mănânce homar la cină. Nu era genul de persoană care să se bucure de micile plăceri ale vieţii. Acum însă profita de timpul care îi mai rămăsese pentru a face exact acest lucru. Nu a fost greu să rezolvăm problema homarului. Am scos-o în oraş şi am vorbit despre perioada când aveam şaisprezece ani.

Când eşti tânăr, nu îţi prea poţi imagina că într-o bună zi viaţa ta se va sfârşi. Nu te gândeşti la ce ţi-ai dori să mănânci pentru ultima oară sau la ce le-ai putea spune celor pe care îi vei lăsa în urma ta. Ai tot timpul din lume şi nu-ţi este teamă de nimic. De asemenea, nu îţi dai seama că alegerile pe care le faci în tinereţe îţi pot influenţa întreaga viaţă.

La cină, am vorbit ca nişte femei înţelepte care au trecut prin greutăţile vieţii. La şaisprezece ani credeam că ştim totul, că făcuserăm totul şi că într-o zi lumea avea să fie a noastră. Acum însă, eram toate trei de acord că tinereţea este atât o binecuvântare, cât şi un blestem. Nu ai nicio grijă şi nicio obligaţie, dar îţi lipseşte înţelepciunea exact

când ai mai multă nevoie de ea. Am râs şi am plâns gândindu-ne cât de mult ne maturizaserăm. Apoi am condus-o pe Dom acasă pentru a se odihni.

Cu câteva săptămâni înainte ca Domini să împlinească treizeci şi unu de ani, i-am organizat o petrecere ca-n vremurile bune, pentru a putea fi în compania unor prieteni vechi. Sunt extrem de preţioase cuvintele spuse persoanei dragi cât timp aceasta este încă în viaţă. Înseamnă foarte mult. Călăuzele mele m-au informat cu privire la data de 22 martie, pe care eu şi Stacey am notat-o în calendar. Mi-au spus că ceva crucial se va întâmpla în viaţa lui Domini. Ştiam că nu avea să moară în acea zi, aşa că m-am pregătit pentru orice altceva s-ar fi putut întâmpla.

Ziua de 22 martie a venit şi a trecut. Nici eu, nici Stacey nu ne-am putut da seama la ce se referiseră călăuzele mele. A doua zi am primit un telefon de la Dominic, fostul soţ al lui Domini. Mi-a spus că Domini intrase în convulsii în noaptea precedentă şi că a fost internată la spital. Până atunci, Dom făcuse tot posibilul pentru a nu sta în spital. Deşi avea nevoie de îngrijiri speciale, a preferat să sufere acasă. Ştia în adâncul sufletului că, odată intrată în spital, nu avea să mai iasă de acolo. Desigur, presimţirea ei s-a adeverit.

Pe 2 aprilie, la ora 2.00, călăuzele mele mi-au spus să mă duc să o văd pe Domini. Mi-au arătat chiar traseul pe care trebuia să-l urmez pentru a ajunge la ea. Aveam programaţi câţiva clienţi şi, ca de obicei, alergam în toate părţile încercând să mă ocup de prea multe lucruri în acelaşi timp. M-am uitat la ceas în jurul orei 16.15, urmărindu-l apoi din minut în minut.

— Ce este? mi-am întrebat călăuzele. *Judge Judy*[1] e abia la jumătate. Şi ce-i cu asta?

Am mers la o întâlnire, iar când m-am întors acasă mă simţeam epuizată. Totul părea să se deruleze cu încetinitorul. Am intrat în casă prin uşa de la garaj. L-am văzut pe soţul meu îndreptându-se spre mine. Am înţeles despre ce e vorba şi i-am spus:

— Domini a murit, aşa-i?

— Da, a murit la 14.50 în după-amiaza asta, a zis Joe.

Uneori cred că nu-mi merit călăuzele. Aveam atât de multe de făcut, încât le-am ignorat semnele. Au încercat să mă trimită la prietena mea pentru a-mi lua un ultim rămas-bun şi le-am ignorat. Au încercat să-mi spună că Domini era pe patul de moarte şi am fost prea ocupată pentru a le primi mesajul.

A doua zi după ce a murit, am primit nişte informaţii din lumea de dincolo cu privire la un inel într-o cutie albă, inel pe care Domini îl lăsase pentru fiica ei, Marissa. După ce a fost diagnosticată cu cancer, Domini nu s-a mai ocupat de detalii şi nu a aranjat ca Marissa să primească inelul, dar acest lucru era foarte important pentru ea. Domini a fost o optimistă convinsă şi a crezut că va învinge boala. O formă prin care încerca să rămână în viaţă era să nu se ocupe de nimic din ceea ce ar fi trebuit să facă înainte să moară.

Este o atitudine frecvent întâlnită în rândul celor care sunt pe moarte. Mulţi dintre ei

cred că nu vor muri dacă nu-şi iau rămas-bun. Din nefericire, moartea se ghidează după alte legi.

Mi s-a spus că acea cutie albă se afla sub o saltea sau era ascunsă undeva prin apropiere. Vedeam într-adevăr o saltea; o mână o ridica de un capăt şi îmi arăta locul unde se găsea cutia. Trebuia să încerc să interpretez această viziune. Fireşte, Dominic trebuia să se uite sub saltea, aşa că l-am sunat şi i-am transmis mesajul.

Mi-a venit foarte greu să-l sun pe Dominic, pentru că el a fost cel care a avut grijă de Dom în toată acea perioadă de agonie, iar acum trebuia să facă faţă durerii cauzate de pierderea ei. Eram de faţă când Domini şi Dominic s-au cunoscut, în urmă cu treisprezece ani. Deşi nu au fost de acord chiar în toate, el nu a încetat niciodată să o iubească şi să se gândească la ea, deoarece aveau foarte multe în comun. În afară de numele apropiate, erau născuţi în aceeaşi zi.

Dominic a fost cel care a avut grijă de Dom, şi nu noul ei soţ, pentru că acesta din urmă a dispărut din peisaj imediat ce Domini s-a îmbolnăvit. Se pare că, în noua ei situaţie, nu mai prezenta niciun interes pentru cel de-al doilea soţ, care, cu câteva luni înainte ca Dom să moară, a depus actele pentru divorţ. Din fericire pentru el, când Dom a murit, divorţul încă nu se finalizase, aşa încât a mai putut primi beneficiile corespunzătoare. Am un singur cuvânt pentru el: karma.

Dominic m-a sunat mai târziu în ziua aceea. Găsise cutia între saltea şi noptieră. L-am întrebat:

— E albă cutia? Dacă inelul nu e într-o cutie albă, nu pot fi sigură de informaţia pe care am primit-o.

(Pot fi puţin exigentă în privinţa harului meu. În plus, buna mea prietenă murise şi voiam să fiu absolut sigură că o puteam auzi clar.)

— Da, Allison, e albă, exact cum ai spus.

Starea de spirit a lui Dominic a părut să se îmbunătăţească de îndată ce a aflat că Domini comunica cu noi. Le trimitea un semn celor dragi pentru a le spune că îi este bine. Şi, mai important, îi dăruia fetiţei sale, Marissa, un inel, cu dragoste, din lumea de dincolo.

* * *

Majoritatea oamenilor se aşteaptă ca un medium să facă faţă morţii unui prieten mult mai bine decât o persoană obişnuită. Însă, după ce Domini a murit, m-am simţit ca oricare alt om aflat în suferinţă. Fusesem luată prin surprindere. I-am văzut mereu pe cei dragi decedaţi fiind prezenţi la propria lor înmormântare, ceea ce mă linişteşte. La înmormântarea lui Domini nu am avut un asemenea sentiment.

Văzând cum copiii ei se joacă în cimitir, fără să-şi dea seama de tragismul situaţiei,

m-am simţit ca şi cum aş fi primit o lovitură în piept. Copiii păreau să se mişte cu încetinitorul, iar râsul lor îmi provoca nelinişte. Stând lângă sicriul lui Domini, simţeam greutatea fizică a trupului ei şi cancerul. Mi s-a făcut rău şi am încercat să mi-o amintesc cum era înainte ca boala să-i fi invadat corpul.

Mă gândesc tot timpul la Domini. Îmi amintesc senzaţia pe care cancerul ei o declanşa în mine, precum şi ultima dată când ne-am văzut. Nu voiam să plec atunci pentru că ştiam că n-am s-o mai văd niciodată în viaţă. Boala o transformase într-o umbră a ceea ce fusese cândva. Când am îmbrăţişat-o, mi-era teamă să nu se frângă, atât de fragilă era. Să spui adio, ştiind că e pentru ultima oară, e ceva atât de trist, încât nu poate fi comparat cu nimic.

Ştiu că Domini nu mai suferă acum; şi-a revenit şi e dinamică din nou. Totuşi, deşi sunt sigură că se află într-un loc mai bun, simt că energia ei, aşa cum o cunoşteam eu, nu mai există în această lume.

Mă simt de asemenea vinovată. Domini născuse un copil cu un an înainte de a muri. Am văzut-o imediat după naştere şi i-am spus că ceva nu e în ordine cu sănătatea ei, însă ea punea totul pe seama faptului că tocmai născuse. I-am zis că nu acesta e motivul şi am insistat să-mi promită că va merge la doctor. Mi-a promis cu greu, dar apoi mi-a spus că tocmai fusese la doctor, iar acesta o asigurase că nu avea nimic.

Aici este problema cu care mă confrunt. Ştiu că nu aş fi putut schimba cu nimic destinul lui Domini, însă, fiindcă am reuşit să fac acest lucru pentru alţi oameni, o parte din mine simte că ar fi trebuit să pot interveni şi pentru prietena mea. Dar nu a fost să fie aşa. Domini a suferit mult în timpul sarcinii, însă doctorul ei credea că este din cauza graviditcase. Când a primit diagnosticul, era deja prea târziu: cancerul nu mai putea fi operat. Şi eu trebuie să învăţ că nu te poţi învinovăţi atunci când pierzi pe cineva drag. Uneori, pur şi simplu nu depinde de noi.

Cele două fiice mai mici ale lui Domini nu-şi vor aminti clar de ea, deşi nu mă îndoiesc că vor fi vizitate cu regularitate de mama lor. Dom nu ar accepta să se întâmple altfel.

Încerc mereu să-mi amintesc că există o explicaţie pentru toate, dar sunt om ca toţi ceilalţi şi mă întristează enorm să văd cum viaţa cuiva se sfârşeşte brusc. Am învăţat de asemenea că nu e nimic rău în a jeli moartea cuiva. A plânge şi a cere o explicaţie este un mod sănătos de a face faţă suferinţei. Îi încurajez pe oameni să vorbească cu cei dragi din lumea cealaltă. Nu numai că-i vor asculta, dar le vor şi răspunde, într-un fel sau altul.

Când cineva moare prematur, capacitatea mea de a oferi alinare devine cu atât mai importantă pentru mine, deoarece suferinţa celor rămaşi în urmă este extrem de intensă. Aceştia au multe întrebări rămase fără răspuns. Una dintre cele mai dureroase este: „De ce m-ai părăsit?”.

Răspunsul poate fi un antidot împotriva durerii sau poate da un sens pierderii suferite. E liniştitor să ştii că rămâi în legătură cu persoana dragă chiar şi dincolo de moarte şi că există explicaţii pentru orice sfârşit şi orice început. Nu uitaţi că cei dragi, pur şi simplu, au trebuit să plece primii. Vă vor întâmpina când vă va veni rândul, iar întâlnirea dumneavoastră de familie va fi mai frumoasă ca oricând.

Persoanele dragi care păşesc în lumea de dincolo continuă să trăiască alături de noi. Sunt plusul de energie de care avem uneori nevoie. Când ai nevoie de putere pentru a merge mai departe şi de îndrumare, poţi să-l chemi pe bunicul tău din lumea de dincolo. Când ai nevoie de răbdare, poţi s-o chemi pe mama ta, să te liniştească. Ştiu că atunci când iau lucrurile prea în serios, Domini este explozia de energie care îmi spune să mă relaxez. Daţi-le voie celor dragi din lumea cealaltă să fie o parte din dumneavoastră şi să vă inspire în viaţă.

Odată am avut ocazia să fac o citire pentru un domn foarte amabil şi pentru soţia lui. L-am întrebat dacă are un frate care a murit de mic.

Mi-a spus că nu.

— Ciudat, i-am răspuns, pentru că energia pe care o simt este energia unui frate.

— Oh, mi-a zis, am avut un nepot care a murit când avea doisprezece ani. Aveam aproape aceeaşi vârstă; eram ca fraţii. Îl chema Martin.

— Avea proteze la picioare?

— Da, aşa este, mi-a răspuns unchiul lui Martin.

Martin era îngrijorat în privinţa părinţilor săi. Se temea că moartea lui, peste care încă nu reuşiseră să treacă, îi îndepărtase unul de celălalt. Voia să îi ajut să se resemneze. I-am explicat lui Martin că părinţii lui nu vor fi deschişi la o astfel de experienţă. Martin îmi transmitea mereu numele Robert şi Bobby. M-am întors spre unchiul lui Martin şi l-am întrebat:

— Cine sunt Robert şi Bobby? Martin insistă cu aceste nume.

— Martin este al doilea nume al nepotului meu. Primul e Robert. Bobby este tatăl lui.

Martin era extrem de îngrijorat în privinţa stării de sănătate a tatălui său şi a împărtăşit multe clipe nostalgice cu unchiul său. Acesta a vrut să-i transmită lui Bobby mesajele primite de la Martin. Spera să fie dispus să le asculte. Unii oameni nu sunt pregătiţi să audă mesaje din lumea cealaltă, iar alţii nu sunt pregătiţi să transmită mesaje din lumea cealaltă. Este păcat, pentru că atunci când cei implicaţi în comunicarea dintre lumi vor să se întâlnească, aceasta este o mare ocazie pentru a se vindeca şi a merge mai departe. A fi deschis la posibilităţile pe care ţi le oferă viaţa este o atitudine sănătoasă.

Animalele de companie continuă să trăiască după moarte?

Recent m-am confruntat cu o dilemă personală. Bătrânul meu motan, Sinbad, era bolnav şi nu arăta prea bine. Îmi place să cred despre mine că sunt o persoană miloasă. Am încercat întotdeauna să fac în viaţă ceea ce trebuie. Sinbad era bolnav, iar starea lui fizică se înrăutăţea din ce în ce mai mult. Îl aveam de unsprezece ani! Mama îl găsise muşcat de coioţi şi a avut grijă de el până s-a făcut bine. Era pe atunci un motan tânăr, dar deja adult. Nu eram siguri în privinţa vârstei lui – avea probabil între treisprezece şi şaisprezece ani.

Sinbad supravieţuise atacului coioţilor. De ce trebuia să fiu eu cea care să-i hotărască soarta? Simţeam că suferea, dar nu voiam să-i iau ultimele zile care îi mai rămăseseră. Ştiam că, dacă l-aş fi dus la veterinar, nu m-aş mai fi întors cu el viu. Îi plăcea să stea tolănit la soare, în curtea din faţa casei noastre. Intru în contact cu lumea de dincolo zilnic şi ştiu că este un loc bun şi frumos, însă îmi iubeam motanul şi încă nu eram pregătită să-l pierd. Oare el ce-ar fi vrut să fac?

Mă temeam să nu iau o decizie greşită. Sinbad făcea parte din familia noastră. Era într-o seară de vineri şi mă hotărâsem să vorbesc cu călăuzele mele. Nu puteam lua aşa o decizie fără ajutor. Unii oameni nu văd importanţa animalelor de companie, însă eu o văd. Sinbad era important pentru mine. Mi-am întrebat călăuzele ce să fac şi am primit un răspuns, dar nimic ieşit din comun. Eram nemulţumită, motiv pentru care le-am spus:

— Mă ajutaţi să dau altor oameni răspunsuri clare la problemele pe care le au. Pot transmite mesaje şi îi pot linişti pe ceilalţi, de ce nu este posibil acelaşi lucru şi pentru mine? Am nevoie de ceva deosebit, de o magie.

Nimic nu se compară cu un medium tânăr care se supără pe lumea de dincolo. După ce am reflectat ore în şir, am adormit şi am avut un somn agitat. În acea noapte am primit exact ceea ce cerusem. Răspunsul a venit sub forma unui vis uimitor. (Cei care mă cunosc ştiu că visez foarte rar.) Atunci nu mi-am dat seama că era un vis, pentru că totul părea foarte real:

Prietena mea Domini era în viaţă şi ne aflam acasă la ea. Eu mă uitam în albumele mele cu fotografii şi observasem că în apartamentul lui Dom era mai multă curăţenie decât de obicei. Am văzut-o îndreptându-se spre mine. Părea mai tânără decât mine, deşi ştiam că era cu doi ani mai mare. Eu am fost întotdeauna cea mai mică din grupul nostru de prieteni. Domini avea părul prins la spate într-o coadă blondă şi pufoasă. În ochii ei albaştri de copil avea sclipiri de lumină aurie şi arăta impecabil. În momentul acela a intrat Dominic. A trecut pe lângă ea, li s-au atins umerii, însă niciunul nu s-a clintit din loc. Dominic a traversat apartamentul, a intrat în altă cameră şi a închis uşa după el.

Între timp, Domini se juca în camera de zi cu un copil, nu ştiu sigur al cui. Mă simţeam obosită şi mă hotărâsem să plec acasă, aşa că mi-am adunat albumele şi m-am

îndreptat spre uşa de la intrare. Domini mi-a spus:

— Ali! Aşteaptă!

Mi-a făcut semn să mă întorc. M-am îndreptat către ea şi mi-am aşezat albumele pe masă. Domini a început să le răsfoiască şi din când în când se uita la mine, zâmbind mulţumită. I-am spus că trebuie să plec şi am ieşit pe uşă, dar în loc să ajung pe hol, m-am trezit în sala de aşteptare a unui cabinet veterinar. M-am întors s-o întreb pe Domini ce se întâmplă. Mi-a zâmbit şi şi-a înclinat uşor capul spre mine.

M-am trezit brusc din somn. Prima reacţie a fost să o sun pe Domini şi să-i spun că am visat-o, dar mi-am amintit că murise cu trei luni în urmă. Le cerusem călăuzelor un semn miraculos. Cel pe care îl primisem era plin de semnificaţii. Dintre toate mesajele importante apărute în visul meu, două erau cu adevărat speciale. În primul rând, Domini îmi spunea că este în continuare alături de Dominic. Înainte de a muri, mi-a zis că era convinsă că mă va putea contacta din lumea de dincolo. Mi-a mai spus că o liniştea să ştie că va reuşi să comunice cu cei pe care îi iubeşte.

Arătându-mi cabinetul veterinar, Domini mă asigura că Sinbad va fi bine, că singurul gest de compasiune pe care îl puteam face pentru el era să-l duc la veterinar. Ştiam că Domini îmi spunea că va avea grijă de el. La puţin timp după ce am avut acest vis, l-am dus pe Sinbad la veterinar pentru a-l eutanasia. Medicul ne-a spus că are cancer intestinal şi că nu se mai poate face nimic pentru el. Îl iubeam îndeajuns pentru a-i curma suferinţa. Deşi am ştiut din timp că Sinbad avea să moară în anul acela, suferinţa a fost la fel de mare.

În mod ironic, am primit noua noastră pisică de la Domini. Pe măsură ce boala avansa, Domini nu mai putea să aibă grijă de pisicuţele ei, aşa încât am luat un motănel şi l-am dus copiilor mei. I-am pus numele Caesar. Încă îl mai avem, iar familia mea îl tratează ca pe un rege. Este o gură de aer proaspăt. Îmi place că Caesar e plin de viaţă, aşa cum era şi Domini. Singurul lucru care nu-mi place la el este obiceiul lui de a-mi sări în cap în mijlocul nopţii şi de a-mi încâlci părul cu lăbuţele. E ceva cu care nu mă pot obişnui, însă mă bucur că avem una dintre pisicuţele lui Domini. Sunt sigură că, din lumea de dincolo, prietena mea are grijă de Sinbad, deşi acesta s-ar putea să fie puţin cam molatic pentru personalitatea plină de energie a lui Domini.

Animalele de companie au constituit elemente importante în multe citiri. Ele fac parte din viaţa noastră şi mulţi oameni le consideră membri ai familiei. Deşi am ştiut mereu că pisicile şi câinii pot comunica din lumea de dincolo, nu mi-am imaginat că şi păsările pot face acest lucru până când un mic membru al unei familii mi s-a arătat în timpul unei citiri.

Clienta pe care o aveam era o persoană plină de energie şi foarte amuzantă. Pierduse pe cineva drag de curând, dar nu mi-a spus despre cine e vorba. Am stat cu ea câteva minute, după care am văzut imediat imaginea clară a unei femei cu părul vopsit,

îmbrăcată într-o rochie largă hawaiiană şi având la gât o ghirlandă de flori. M-am abţinut cu greu să nu zâmbesc, pentru că femeia era extrem de amuzantă. I-am spus clientei mele că văd o figură maternă şi am întrebat-o dacă urmează să meargă în Hawaii sau dacă s-a întors de acolo.

Clienta mea a rămas extrem de uimită.

— Trebuia să mergem în Hawaii împreună, dar soacra mea a murit înainte de călătorie.

Fireşte, femeia a fost emoţionată văzând că soacra ei comunica un mesaj despre acea excursie atât de mult aşteptată.

Apoi am văzut ceva ce nu observasem înainte. O pasăre stătea pe mâna soacrei. Părea foarte ataşată de ea, aşa încât am întrebat:

— A avut o pasăre? Pentru că îmi arată una aşezată pe mâna ei.

— Da, mi-a răspuns femeia. A avut două păsări, Ike şi Tina. Tina a murit cam în aceeaşi perioadă în care a murit şi soacra mea.

În afară de pisici, câini sau cai, nu mi se mai arătase niciodată un alt animal de companie, dar acum văzusem o pasăre. Aceasta a fost o confirmare în plus pentru clienta mea, ceea ce realmente a conectat-o cu soacra ei din lumea de dincolo.

1. Spectacol de televiziune american în cadrul căruia se simulează mici procese juridice (n.t.).

Capitolul 13

O dată în viaţă

Când am întrebat-o pe Diane dacă pot include în această carte citirea pe care i-am făcut-o, mi-a spus că ar fi o onoare pentru ea. Însă, de fapt, eu sunt cea onorată pentru că am cunoscut o femeie atât de puternică şi de fermecătoare. Diane speră ca povestea ei să fie o alinare pentru cei care se confruntă cu probleme similiare. De asemenea, acest capitol i-ar putea ajuta pe cei cărora nu li s-a făcut niciodată o citire să înţeleagă mai bine la ce se referă o astfel de experienţă. Povestea lui Diane vă va da o idee despre ce se poate întâmpla când cineva intră în contact cu lumea de dincolo.

Diane era o tânără cu ochi limpezi, nonconformistă şi foarte sociabilă. Jim era un tânăr exuberant, tandru şi atrăgător. S-au întâlnit în liceu în 1968. Ea avea cincisprezece ani, iar el, şaptesprezece. S-au despărţit cât timp Jim a plecat în armată, dar s-au reîntâlnit câţiva ani mai târziu şi într-o lună s-au căsătorit. Erau fericiţi împreună, dedicaţi noii lor familii.

În anii 1970, la cinci ani şi două luni de la fericita lor căsătorie, timpul pe care aveau să-l petreacă împreună le-a fost întrerupt brusc.

Voi avansa acum către anul 2001, când am cunoscut-o pe Diane. S-a prezentat la o şedinţă de grup sperând să primească veşti de la o persoană specială din lumea de dincolo. M-am îndreptat spre ea şi am îmbrăţişat-o; apoi ne-am aşezat cu toţii pentru a începe şedinţa. Când a venit rândul lui Diane, m-a întrebat dacă văd pe cineva alături de ea. I-am spus că văd un bărbat de la începutul anilor 1970, cu mustaţă, dar fără barbă. Spunea ceva în legătură cu importanţa pe care părul o are pentru el. Era mai scurt pe părţi decât la spate. Purta nişte blugi strâmţi şi avea un posterior frumos. Era foarte atrăgător, avea un zâmbet minunat. Era înalt, zvelt şi lat în umeri şi-mi arăta o chitară acustică.

Diane mi-a spus:

— Este soţul meu, Jim. A avut mereu doar mustaţă, pentru că nu-i creştea barba.

Diane părea amuzată de acest lucru.

I-am spus:

— A murit din cauza unei lovituri la cap aplicate de o altă persoană.

Diane mi-a confirmat spusele şi a adăugat că Jim murise în anii 1970.

— Îmi arată o cameră plină de fum, ca un bar.

Diane a povestit că Jim fusese într-adevăr ucis într-un bar.

— Îmi spune că în crimă a fost implicată o femeie. Mai spune că nu a murit imediat şi că cei vinovaţi au primit o pedeapsă prea uşoară, dar că încă mai plătesc pentru ceea ce i-au făcut.

Diane a confirmat, într-adevăr, că în crimă a fost implicată o femeie, că vinovaţii au fost condamnaţi pentru o infracţiune mai puţin gravă şi că Jim nu murise pe loc.

Apoi Jim m-a rugat să-i spun lui Diane că îi pare rău. Diane i-a transmis că ea a înţeles totul şi că nu are de ce să-i pară rău. I-am spus lui Diane ceea ce mi-a comunicat Jim, şi anume că a ştiut mereu că soţia lui este o femeie inteligentă şi că şi-a presimţit moartea. Diane a povestit că Jim a crezut mereu că va muri înainte de treizeci de ani şi că avea douăzeci şi şase când a fost ucis. Deseori oamenii simt când viaţa lor se apropie de sfârşit.

În cadrul interviului pe care i l-am luat pentru această carte, Diane a divulgat o serie de evenimente premergătoare morţii lui Jim. Voi menţiona aceste detalii pentru ca tinerii să înţeleagă că trebuie să fie atenţi în cine au încredere. Oamenii îşi pot schimba comportamentul într-o clipă. Sper ca povestea lui Jim să vă facă pe toţi mai conştienţi de importanţa siguranţei personale.

Diane s-a bucurat să povestească această istorie de viaţă pentru că astfel a putut vorbi despre ceea ce i s-a întâmplat soţului ei. Mereu există cineva drag care cade victimă acestor acte egosite şi violente precum cel ce a provocat moartea lui Jim. Supravieţuitorii trebuie să se împace cu suferinţa şi să-şi amintească de cei pe care i-au pierdut.

Acesta este felul meu de a-l imortaliza pe Jim ca pe o persoană extrem de bună. Jim nu mai trăieşte, iar într-o zi ucigaşii lui vor trebui să plătească pentru ceea ce au făcut. Deşi cred într-un Dumnezeu iubitor, cred de asemenea într-un Dumnezeu drept. Actele criminalilor violenţi nu sunt niciodată uitate.

Cei care l-au omorât pe Jim erau cunoştinţe îndepărtate, dar el avea încredere în ei pentru că aşa îi era firea. De obicei, oamenii care nu ar răni niciodată pe nimeni cred că ceilalţi preţuiesc viaţa la fel de mult ca ei. Din păcate, acest lucru nu este adevărat.

Jim a urcat într-o maşină cu o femeie şi doi bărbaţi pe care îi întâlnise pentru prima oară în seara aceea, la bar; s-au dus cu toţii să vadă dacă o cunoştinţă comună era acasă, dar nu era. Se întorceau la bar, când între ei s-a iscat o ceartă. Şoferul a oprit maşina undeva pe lângă bar. A frânat atât de tare, încât a trezit din somn un cuplu dintr-o casă

din apropiere. Martorii i-au văzut pe Jim şi pe şofer ieşind din maşină. Şoferul l-a lovit pe Jim în cap şi l-a pus la pământ. Femeia s-a alăturat atacului şi a început să-l lovească pe Jim în cap, în mod repetat, cu talpa groasă a pantofilor.

Un al doilea atacator a ieşit din maşină şi l-a lovit şi el. Apoi, sprijinindu-se de aripa maşinii, a început să sară pe capul deja rănit al lui Jim. Primul bărbat a intervenit, după care au dispărut cu maşina. Unul dintre vecinii care au văzut întreaga scenă a alergat pentru a-l ajuta pe Jim şi a stat alături de el în aşteptarea paramedicilor. Singurele cuvinte pe care Jim i le-a spus acelei femei au fost:

— Unde e soţia mea?

Jim şi-a redobândit cunoştinţa la spital, unde i-a şi identificat pe atacatori. (Aceştia au fost arestaţi.) De asemenea, a rugat-o pe Diane să o sune pe mama ei pentru că voia să vorbească cu ea. Jim era foarte ataşat de soacra lui şi o privea ca pe propria lui mamă. A sunat-o şi i-a spus cu voce slăbită:

— Mamă, vin acasă.

Indiferent la ce s-a referit spunând aceste cuvinte, Jim a murit în două săptămâni. Diane era sigură că soţul ei ştia că nu va supravieţui.

În timpul interviului pe care i l-am luat, Diane mi-a spus că Jim i-a apărut în vis cu trei zile înainte de întâlnirea noastră. Uneori spiritele ajung mai uşor la noi în vise, pentru că atunci când dormim mecanismele noastre de apărare sunt slăbite.

În cadrul şedinţei de grup, i-am zis lui Diane că Jim îi apăruse într-un vis, confirmare ce a făcut-o să aibă încredere în mine. În vis, Jim a strâns-o în braţe şi i-a spus:

— Am aşteptat de multă vreme clipa asta.

Pentru a clarifica interpretarea pe care Diane a dat-o cuvintelor lui Jim, voi oferi o scurtă explicaţie preliminară. Înainte de întâlnirea noastră, Diane a contactat o emisiune în care urma să fie invitat un medium; voia să participe la emisiune în speranţa că va reuşi să treacă peste moartea soţului ei. Copiii ei au verificat mesajele telefonice şi se pare că au şters informaţiile privind emisiunea respectivă. Diane a fost dezamăgită pentru că pierduse o asemenea ocazie. Un coleg de serviciu i-a vorbit despre şedinţele mele de grup; restul îl cunoaşteţi.

Diane simţea că Jim a încercat în repetate rânduri să o trimită la un medium pentru a primi o confirmare a faptului că era alături de ea. De altfel, ştia sigur că trebuia să meargă la un medium. Diane a înţeles că prin acea afirmaţie, „Am aşteptat de multă vreme clipa asta”, Jim încerca să-i spună că aşteptase mult timp ca ea să obţină confirmarea prezenţei lui şi să nu mai sufere.

În timpul citirii pe care i-am făcut-o lui Diane, i-am transmis un mesaj de la Jim. Nu mi-a spus ce înseamnă decât mult mai târziu, când am intervievat-o pentru această carte. Jim îi vorbea despre un bărbat brunet în care nu avea încredere. I-a spus:

— Nu s-a schimbat, aşa că nu te lăsa păcălită.

Diane mi-a mărturisit că acest mesaj a convins-o pe deplin că Jim a ajuns într-adevăr până la ea. Mi-a spus că soţul ei era o persoană amabilă, care avea încredere în toţi, cu excepţia unei singure rude; Jim era atât de precaut în privinţa acesteia, încât nici măcar nu o lăsa să intre în casă.

După atac, această rudă l-a vizitat la spital. Imediat ce a plecat din salon, Jim a apucat-o pe Diane de guler, a tras-o spre el şi i-a şoptit la ureche:

— Să nu ai încredere în el, nu s-a schimbat, aşa că nu te lăsa păcălită.

Jim îmi transmisese o informaţie care însemna extrem de mult pentru Diane. Doar trei persoane ştiau despre acest episod: Jim, Diane şi mama ei. Diane nu mai povestise nimănui incidentul.

Când Jim a apărut în timpul şedinţei, a transmis foarte clar un mesaj important pentru el. Voia să vorbească despre fiica lui. Am întrebat-o pe Diane dacă Jim are o fiică. A ezitat, iar apoi a spus că da, are o fiică vitregă. Răspunsul l-a neliniştit pe Jim şi mi-a transmis că pentru el era ca şi fata *lui*. I-am spus lui Diane, iar ea a zâmbit. Mi-a povestit că Jim se înfuria mereu când ceilalţi o numeau pe Angie fiica lui vitregă şi îi corecta întotdeauna. Deşi nu mai era în viaţă, sentimentele lui nu se schimbaseră.

I-am spus lui Diane să-i transmită lui Angie că Jim se joacă uneori cu nepoţii lui. (După citirea pe care i-am făcut-o, Diane i-a împărtăşit fiicei sale această informaţie, iar Angie a spus că ştie deja, pentru că micuţii ei par mereu amuzaţi de ceva nevăzut.) Diane mi-a zis că are şase nepoţi, însă a fost imediat corectată de Jim:

— Nu ai – avem şase nepoţi.

Jim a iubit-o pe fiica lui, Angie, foarte mult. Pe când era încă în viaţă, i-a spus lui Diane că el nu ar fi fost în stare să dea viaţă unui copil atât de frumos precum Angie, aşa că altcineva a trebuit să o aducă pe lume pentru ca el să o crească apoi. Angie avea un an când Jim a apărut în viaţa ei.

Am învăţat foarte multe lucruri de la spiritul lui Jim. La începutul citirii mi-a arătat o chitară acustică. Tatăl lui cântase la chitară, iar Jim obişnuia să stea cu el în timpul înregistrărilor. Fiul lui Jim cânta şi el la chitară, aşa încât acest instrument simboliza legătura dintre bunic, fiu şi nepot. De asemenea, a fost plăcut să văd că Jim şi tatăl lui erau împreună în lumea de dincolo.

Este foarte greu pentru cei tineri atunci când pierd pe cineva drag. Tuturor ne-ar plăcea să credem că vizita făcută de un spirit alină suferinţa celor în viaţă, dar de multe ori nu se întâmplă aşa. Când o persoană jeleşte moartea unei fiinţe dragi, spiritul vrea să îi fie alături.

Uneori, această situaţie se poate transforma într-un cerc vicios. Când energia unui spirit este în jurul nostru, o simţim. Ne este foarte dor de cei dragi pe care i-am pierdut şi nu ne dăm seama că, de fapt, sunt în continuare alături de noi, îşi petrec timpul împreună cu noi şi ne împărtăşesc suferinţa. Simţindu-ne tristeţea, spiritul va încerca şi

mai mult să ne dea energie şi să ne consoleze, ceea ce poate duce la tot felul de reacţii din partea supravieţuitorului: imagini care apar dintr-odată în minte, o melodie auzită în cap, o senzaţie de frig, o atingere aproape ireală.

Câteodată, astfel de senzaţii îi pot face pe cei în viaţă să le fie şi mai dor de persoana decedată şi să sufere mai mult. Nu cred că spiritele îşi dau seama că prezenţa lor adânceşte durerea celor rămaşi în viaţă. Acelaşi efect poate fi resimţit când un spirit vrea să fie în preajma celor dragi, iar aceştia cred că s-au gândit dintr-odată la persoana decedată.

Într-o astfel de situaţie, o reacţie firească este următoarea: „Nu m-am gândit de multă vreme la persoana respectivă. Oare ce anume m-a făcut să-mi amintesc de ea?”. În realitate, energia spiritului a declanşat sentimentele şi amintirile respective. Dacă suntem deschişi la ideea că cei dragi din lumea de dincolo rămân alături de noi, putem înţelege relaţia pe care o avem cu ei după moartea lor fizică.

Dacă nu puteţi accepta această idee, atunci cel puţin gândiţi-vă că dumneavoastră şi cei pe care îi iubiţi şi care nu mai trăiesc veţi fi din nou împreună când vă va veni rândul să păşiţi în lumea de dincolo. Nu vă grăbiţi să vă întâlniţi cu ei. Suntem aici pe pământ pentru a învăţa şi pentru a ne bucura de viaţă, iar fiecăruia dintre noi îi va sosi clipa.

Jim a fost singurul spirit cu care am pus-o pe Diane în legătură în acea zi; a fost vizitatorul pe care ea îl aştepta. Jim este de departe unul dintre oamenii mei preferaţi din lumea de dincolo. Este bun ca pâinea caldă, naiv ca un copil şi amuzant ca un prieten care încearcă să te înveselească de fiecare dată când eşti trist. Descrierea mea nu poate fi dreaptă cu el – pentru a vorbi despre unii oameni, cuvintele nu sunt suficiente. Când Jim a început să-şi retragă energia, ultimul lucru pe care i l-a zis lui Diane a fost:

— Vom fi mereu împreună, iar când va sosi clipa ca tu să treci în lumea de dincolo, voi fi acolo, în aşteptarea ta.

Jim mi-a arătat mâna lui întinsă cu drag spre Diane, ca şi cum ar fi ajutat-o să treacă dintr-o viaţă în alta (dar nu încă). Diane era bucuroasă şi împăcată cu ea însăşi. După citire, mi-a spus că se simte cuprinsă de un sentiment de linişte şi de seninătate. Diane este unul dintre motivele pentru care continui să fac ceea ce fac.

Capitolul 14

Un bebeluş

Când Domini a aflat că va muri, a căutat sprijinul prietenilor ei mai vechi, Stacey fiind unul dintre ei. O ştiu pe Stacey de treisprezece ani. Am cunoscut-o prin Domini. În tinereţe ne întâlneam frecvent, însă nu eram foarte apropiate.

Domini era acasă la Stacey şi se pregătea să vină la petrecerea pe care i-o organizasem pentru a putea fi alături de vechii ei prieteni înainte de a muri. Domini ne-a pus într-o situaţie stânjenitoare când i-a dat receptorul lui Stacey, obligându-ne în felul acesta să purtăm o conversaţie telefonică. Astfel am descoperit că eu şi Stacey locuim la câţiva kilometri distanţă şi că avem acelaşi umor sarcastic. În mod ciudat, am rezonat imediat şi am stabilit o întâlnire săptămâna următoare, noi şi copiii noştri.

Stacey era însărcinată cu al doilea copil, căruia se hotărâse deja să-i pună numele Trevor şi, ca toate mamele entuziasmate, era nerăbdătoare să-mi arate imagini cu ecografia fiului ei. Mi le-a întins, iar eu am admirat formele mici care se vedeau.

— Domini mi-a spus cu ce te ocupi. E ceva în neregulă cu el? m-a întrebat Stacey.

Am ezitat o clipă, apoi, atingând ecografia, mâna mi s-a oprit deasupra zonei abdominale inferioare.

— Totul e perfect până aici, i-am spus, arătându-i rinichii.

Stacey mi-a răspuns:

— Da, doctorul mi-a zis că un rinichi e mai mare, dar că e ceva normal la băieţi şi că îşi va corecta dimensiunea în uter.

Nu eram sigură dacă să îi răspund sincer şi să neliniştesc o femeie însărcinată cu care speram să mă împrietenesc sau să o mint şi să o las să afle mai multe în timpul sarcinii.

Însă Stacey m-a făcut să vorbesc:

— Îmi poţi spune.

— Ei bine, are o problemă serioasă la rinichi, dar se poate opera. Există o procedură

medicală care permite intervenţia în uter.

Stacey m-a întrebat:

— Vrei să spui că trebuie să intre în uter? Au spus că nu vor face nimic până nu se naşte şi că se va corecta singur în uter.

Informaţia o tulburase în mod vădit pe Stacey, şi pe bună dreptate. M-a întrebat ce altceva mai văzusem. I-am spus că, după ce Trevor se va naşte, va avea nevoie de o altă intervenţie, destul de obişnuită, după care totul va fi bine.

Stacey era atât de neliniştită, încât a mers la control mai devreme decât trebuia, însă simţea cu adevărat că totul e bine şi că doctorul îi va spune că rinichiul deja îşi revenise. Din păcate, nu a fost aşa. Asistenta a chemat doctorul pentru a examina mai bine situaţia pacientei. Stacey a fost informată că rinichii copilului erau măriţi, la fel şi vezica urinară. Testele au confirmat posibilitatea unei insuficienţe renale. De asemenea, nivelul lichidului amniotic era scăzut. Stacey a fost trimisă la un specialist şi i s-a spus că perspectivele nu erau prea bune.

Stacey m-a sunat plângând.

— Ai avut dreptate, e o problemă.

Aceasta a fost una dintre situaţiile în care mi-aş fi dorit să mă fi înşelat.

Doctorul spunea întruna:

— Îmi pare rău, Stacey.

Stacey l-a întrebat dacă Trevor are vreo şansă de supravieţuire. Doctorul i-a răspuns:

— O să vorbesc cu colegul meu şi te anunţ.

Doctorii au testat din nou lichidul, iar de data aceasta rezultatele au fost şi mai rele. Stacey m-a sunat căutând o consolare, însă tot ce i-am putut spune a fost:

— Se va face bine, Stacey. E una dintre experienţele cele mai dificile prin care vei trece, dar îţi pot spune că Trevor se va naşte şi va fi sănătos.

M-am temut să nu par o atotştiutoare condescendentă şi insensibilă, însă ştiam că ceea ce îi spusesem se va adeveri.

I-am mai spus că bunicul ei din lumea de dincolo încerca să „repare” (un cuvânt pe care Stacey spunea că el îl folosea adesea) în felul lui lucrurile pentru Trevor. Bunicul lui Stacey mi-a mai transmis şi alte detalii, printre care faptul că nimeni nu întorcea ceasul lui cu cuc şi că voia ca nepoata lui să se ocupe de acest lucru. I-am spus că era vorba despre ceasul maro care avea incrustate nişte frunze mari şi negre de arţar. Stacey mi-a zis că ştie exact despre ce ceas vorbesc. A fost o informaţie importantă, pentru că a validat legătura specială dintre Stacey şi bunicul ei.

Acesta a vrut de asemenea ca ea să ştie că nu e singură şi că el făcea tot ce îi stătea în putere de acolo, din lumea de dincolo. Am ascultat la telefon cum Stacey nu se putea opri din plâns şi am simţit că nu pot face nimic decât să-i fiu alături.

După o săptămână, dr. Foley, specialistul care se ocupa de Stacey, a sugerat

recurgerea la o operaţie chirugicală nouă care se folosea deja în Anglia. Intervenţia presupunea introducerea unei sonde în vezica urinară a fătului pentru a permite evacuarea urinei şi pentru a produce o cantitate suficientă de lichid amniotic care să-l menţină în viaţă până la naştere. Operaţia era programată pentru ziua de dinainte de Ziua Recunoştinţei. Stacey avea emoţii mari.

Totul a mers bine până când sonda s-a rupt. O singură dată i se mai întâmplase aşa ceva doctorului Foley, şi cum nu aveau o sondă de rezervă, operaţia nu a avut succes. Când Stacey deja nu mai spera să-şi vadă bebeluşul în viaţă, dr. Foley s-a uitat la ea şi i-a spus plin de compasiune:

— Lasă-mă să fiu speranţa ta.

Stacey nu avea niciun motiv să se simtă uşurată. M-a sunat tristă şi îngrijorată că Trevor nu avea să supravieţuiască acelui weekend. Volumul lichidului amniotic era riscant de scăzut, iar dacă se epuiza, bebeluşul nu ar mai fi putut respira. Am încercat să o consolez.

— Trevor e bine. E un bebeluş firav, dar puternic în acelaşi timp.

Stacey voia să creadă ce îi spuneam, dar cum putea fi optimistă în acele condiţii? Luni, doctorul i-a făcut o nouă radiografie. Stacey se aştepta să-i spună că starea lui Trevor era aceeaşi sau poate chiar că nu supravieţuise. Dimpotrivă, doctorul i-a spus entuziasmat că volumul lichidului amniotic crescuse; acum era la un nivel normal. Mai văzuse aşa ceva o singură dată, cazul respectiv fiind menţionat în literatura de specialitate. Trevor era un miracol. Totuşi, Stacey nu voia să-şi facă speranţe deşarte.

Am stabilit o legătură cu Trevor cât timp era în uter. Ştiam cum se simte, cum va arăta, ce temperament are, iar dacă avea nevoie de forţă, eram gata să i-o dau. Am meditat mult şi le-am pus călăuzelor mele multe întrebări despre viaţă şi despre ceea ce contează cu adevărat. M-au asigurat, de la bun început, că bebeluşul se va naşte sănătos şi că forţe din lumea de dincolo erau alături de el.

Pe 18 februarie 2001 s-a născut finul meu, Trevor Jon (numit astfel după bunicul lui Stacey) Michael (după dr. Michael Foley, pe care Stacey îl va iubi toată viaţa pentru că i-a salvat bebeluşul). Am fost acolo când a venit pe lume. Trebuia să fiu acolo pentru a şti că e bine din momentul în care avea să se nască. Deşi se născuse cu o lună mai devreme, micuţul cântărea puţin peste 3,5 kilograme!

Înainte ca Trevor să se nască, i-am spus lui Stacey că bebeluşul va avea ochi deschişi la culoare, ca întreaga ei familie, nu căprui-închis ca soţul şi fiica ei. I-am spus de asemenea că va avea părul ondulat ca tatăl lui, constituţia unui jucător de fotbal american şi că va fi cel mai liniştit şi mai fericit bebeluş pe care Stacey îl văzuse vreodată. Trevor arată şi se poartă exact aşa cum l-am văzut eu înainte de a se naşte. L-am cunoscut cu mult timp înainte de a ne întâlni faţă în faţă.

Trevor a avut într-adevăr nevoie de operaţie la rinichi imediat după ce s-a născut.

Stacey mi-a spus că nu este supărată din această cauză din moment ce îi vorbisem despre intervenţie cu patru luni în urmă. Aflând cum gândea, mi-am dat seama că nu greşisem spunându-i lui Stacey la ce operaţii chirurgicale va fi supus Trevor.

De asemenea, i-am zis că, la şase luni, bebeluşul ei nu va mai urma un anumit tratament medicamentos, ceea ce s-a şi întâmplat. Stacey m-a întrebat despre o operaţie pe care Trevor trebuia să o facă după primul an de viaţă şi i-am răspuns că va avea nevoie de operaţia respectivă între şase şi nouă luni, dar că totul va fi bine. Doctorii au insistat că, pentru acea intervenţie chirurgicală, vârsta lui Trevor trebuia să fie mai mare decât cea pe care o indicasem eu.

Ei bine, omuleţul meu rezistent a fost operat la nouă luni, iar doctorii au spus că au procedat bine grăbind intervenţia. Dacă problema nu ar fi fost soluţionată la timp, ar fi apărut complicaţii.

Vreau să se înţeleagă că de Trevor au avut grijă forţe străine de mine. Era deja protejat. Eu am avut grijă doar de Stacey prin intermediul previziunilor pe care le-am făcut. În prezent, Stacey îşi foloseşte intuiţia cu regularitate şi este insistentă atunci când cere răspunsuri de la doctorii lui Trevor. Capacitatea ei de a avea încredere în propriile instincte a fost benefică pentru viitorul lui Trevor. Când vine vorba de sănătate, intuiţia este foarte importantă. Dacă nu sunteţi mulţumit de sfatul unui doctor, cereţi o a doua opinie. Doctorul dumneavoastră nu se va supăra.

Trevor mi-a dat deja câteva lecţii importante. Una dintre ele este incredibila putere a credinţei. Nu vă pierdeţi niciodată credinţa. Am învăţat de asemenea că intervenţiile venite din lumea de dincolo sunt modul în care dragostea noastră continuă să existe chiar şi după moarte. Nu subestimaţi niciodată puterea iubirii eterne. În acelaşi timp, mi-am dat seama cât de mult poate o situaţie de criză să apropie oamenii sau să îi dezbine. Stacey este prietena mea cea mai bună. Ne amintim întotdeauna de perioada în care a fost însărcinată cu Trevor şi ştim că a existat un motiv pentru care ne-am întâlnit exact atunci.

Odată am realizat o citire pentru o tânără căreia îi murise soţul şi nu reuşea să-şi revină din suferinţă. Aproape pe întreaga durată a şedinţei i-am dat detalii despre el şi i-am transmis mesajele pe care acesta mi le trimitea pentru ea. Clienta mea m-a întrebat dacă va avea copii; i se spusese că cel mai probabil nu va reuşi să fie mamă. I-am răspuns că într-adevăr avea nişte cicatrice pe uter, dar că va putea rămâne însărcinată şi va avea un copil în doi ani. Sunt fericită să spun că, un an mai târziu, tânăra a născut două fetiţe gemene.

Un alt moment medical important a fost cel prin care a trecut persoana care îmi este cea mai apropiată. Într-o dimineaţă, în timp ce luam micul dejun, bunicul decedat al lui Joe mi s-a arătat şi mi-a spus că Joe trebuie să meargă la doctor pentru un control la inimă, lucru pe care avea să-l înţeleagă, date fiind problemele cardiace din familie. I-am

spus lui Joe, iar el ştie că atunci când transmit un mesaj trebuie să-l ia în serios.

Şi-a făcut programare la doctor. A fost supus unei serii de teste şi i s-au făcut inclusiv nişte analize la sânge. Rezultatele au indicat un nivel crescut al trigliceridelor şi al colesterolului. Îi spusesem înainte că eram îngrijorată că va muri în jurul vârstei de patruzeci de ani. Într-adevăr, doctorul i-a spus că a fost norocos că i-au depistat acele probleme la momentul respectiv, pentru că altfel ar fi suferit un infarct înainte de a împlini patruzeci de ani. În mod ciudat, soţul meu nu este supraponderal şi niciunul dintre părinţii lui nu a murit din cauza unei probleme la inimă. Sunt multe motive pentru care îi mulţumesc lui Dumnezeu că mi-a dat acest har, dar îi sunt recunoscătoare în special pentru faptul că soţul meu este în viaţă şi îşi poate vedea fetiţele crescând.

Au existat multe situaţii în care le-am spus oamenilor să-şi facă o radiografie la plămâni sau un alt examen medical, iar apoi s-a dovedit că aveau o formă rară de tuberculoză sau erau într-un stadiu incipient de cancer la sân. Văd acest har ca pe o posibilitate de a interveni pentru cei care au nevoie de o îndrumare venită din lumea de dincolo.

Uneori mă confrunt cu cazuri în care nu se poate interveni. Am acceptat cu greu acest lucru. Odată ce te-ai obişnuit să schimbi în bine viaţa unor oameni, este greu să accepţi că nu îi poţi ajuta pe toţi. Uneori, accidentele sau moartea prematură a unei persoane fac parte dintr-un plan mai presus de noi. De ce? Pentru că, fără o anumită doză de nefericire, nu am fi forţaţi să recunoaştem cât de preţioasă este viaţa. Şi mai uimitor este faptul că uneori există intervenţii din lumea cealaltă, iar rugăciunile primesc răspuns.

Capitolul 15

Cum e să iubeşti un medium

capitol scris de Joe, soţul lui Allison

Allison m-a întrebat dacă vreau să adaug ceva la cartea ei. Nu mă aşteptam la aşa ceva. Este proiectul ei. Eu sunt elementul non-medium din familie. Pentru numele lui Dumnezeu, sunt inginer aerospaţial! Nu am văzut niciodată o fantomă. Odată am auzit una, dar de văzut, nu am văzut niciuna. Oricum, solicitarea soţiei mele m-a onorat şi am acceptat-o. Apoi a trebuit să mă descurc singur.

De unde să încep? Să vorbesc despre cum ne-am întâlnit? Sau despre momentul în care am aflat că soţia mea este medium? Despre viaţa noastră de zi cu zi? Despre cine are de obicei sorţi de izbândă atunci când ne certăm? Dacă îmi citeşte în mod constant gândurile? Sunt întrebări care mi se pun mereu şi cred că merită să răspund la ele. Lucrurile care mi se par cele mai interesante sunt cele despre care Allison însăşi nu ar vorbi.

Când am văzut-o prima dată pe Allison, a fost ca şi cum o lumină strălucea deasupra ei. Avea mulţi pretendenţi, dar nu era interesată de niciunul dintre ei. Deşi am fost prezentaţi unul celuilalt într-o manieră complet stângace, am reuşit să rezonăm la un anumit nivel. Nu am mai revăzut-o timp de câteva săptămâni, însă apoi am început să ieşim împreună, iar după un an eram deja logodiţi. Încă nu aflasem că Allison era medium, deşi întotdeauna părea să ştie ce gândesc. Desigur, la momentul respectiv, acest lucru nu m-a suprins prea mult, întrucât majoritatea femeilor tind să ştie ce gândesc bărbaţii.

Una dintre primele situaţii în care am putut vedea un indiciu clar al capacităţilor ei a fost când am dus-o într-o excursie la San Francisco pentru a o cere în căsătorie. În timpul călătoriei ne-am oprit la Ripley’s Believe It or Not Museum[1].

Acolo am jucat un joc în doi în care fiecare trebuia să ghicească la ce se gândeşte celălalt. Instalaţia constă într-un panou care nu le permite celor doi jucători să se vadă. De fiecare parte a panoului se găsesc nişte seturi identice de butoane corespunzătoare unor forme, de exemplu un cerc, o stea sau un pătrat. Un jucător alege un buton şi apasă pe el. Apoi celălalt jucător încearcă să apese acelaşi buton fără să-şi poată vedea oponentul. Răspunsul corect este indicat printr-un semnal luminos, în timp ce un sunet neplăcut indică răspunsul greşit.

De cinci ori la rând Allison a ales butonul pe care eu îl apăsasem. Eram confuz. Şansele ca să se întâmple aşa ceva erau de 1 la 3.125. Am crezut că aparatul era stricat, aşa că l-am verificat. Totul era în regulă. I-am cerut lui Allison să apese din nou pe butoane în ordinea în care o făcuse anterior. Le-a nimerit pe toate. Ar fi trebuit să cad în genunchi chiar atunci şi să o cer de soţie!

Totuşi, continua să nu-mi spună nimic despre capacităţile ei de medium. Nu era suficient faptul că ştia întotdeauna care sunt intenţiile celorlalţi sau că reuşea mereu să ghicească cum se sfârşeşte o poveste. Ştiam că este o şoferiţă foarte bună, pentru că întotdeauna părea să vadă spaţiile libere din trafic înainte ca acestea să apară efectiv. Toate aceste lucruri erau prea subtile pentru a fi observate; în plus, eram îndrăgostit, aşa că tot ce făcea Allison mi se părea special.

Cu puţin timp înainte de a deveni pe deplin conştient de capacităţile ei, s-a întâmplat ceva ciudat. Într-o după-amiază, în timp ce aşteptam la coadă la o spălătorie de maşini, Allison s-a uitat la maşina din faţa noastră şi a început să râdă.

— N-ar fi amuzant dacă instalaţia de spălare s-ar defecta exact când maşina din faţa noastră ar fi complet acoperită de spumă?

În mod ciudat, chiar asta s-a întâmplat. Bărbatul din faţa noastră a aşteptat un minut, apoi a ieşit din maşină şi s-a uitat în jur cu o expresie extrem de amuzantă. Apoi a plecat cu maşina, probabil pentru a se plânge managerului.

Pe atunci nu eram sigur dacă Allison putea să prevadă viitorul sau, de fapt, reuşea să facă în aşa fel încât anumite lucruri să se întâmple. Peste puţin timp însă aveam să înţeleg până unde putea merge harul ei. Am primit răspunsuri la multe dintre întrebările mele, dar odată cu aceste răspunsuri au apărut noi întrebări.

S-a întâmplat ca într-o zi Allison să fie mai sensibilă la mesajele primite din lumea de dincolo. Vedea tot felul de spirite în jurul casei şi se simţea puţin agitată din această cauză. Am întrebat-o ce anume o supără.

— De parcă n-ai şti! mi-a răspuns surescitată.

Ei bine, fireşte că nu ştiam. Am întrebat-o de mai multe ori despre ce e vorba şi în cele din urmă mi-a spus ce anume vedea. După ce şi-a dat seama că, deşi nu puteam să văd spiritele, nu aveam să o condamn pentru capacităţile ei, a început să-mi transmită multe mesaje venite din partea rudelor mele decedate.

Primul care i s-a arătat a fost tata. Murise cu două luni şi jumătate înainte ca eu să o întâlnesc pe Allison. Îmi era dor de el şi multă vreme mi-am dorit ca ei doi să se fi cunoscut. Allison mi-a spus despre o masă de desen pe care, în copilărie, obişnuiam să construiesc modele de avioane în timp ce tata se uita peste umărul meu. Mi-a descris în detaliu modelele pe care le făceam, apoi le puneam pe perete deasupra patului. Mi-a descris de asemenea camera în care mi-am petrecut copilăria. Ştia lucruri despre care nu ar fi putut afla decât pe căi mediumnice. S-a dovedit a fi un mod minunat prin care Allison m-a introdus în lumea harului ei. Cred că şi ea s-a simţit uşurată după ce a reuşit să-şi deschidă sufletul în faţa mea.

Viaţa de zi cu zi alături de Allison nu este atât de dificilă pe cât aţi crede. Însă este diferită. Unora le place să spună că „este mai uşor să ceri iertare decât să ceri permisiunea cuiva”. Ei bine, aceasta nu se aplică în cazul lui Allison. Se simte înşelată pentru că îşi dă seama imediat dacă ai minţit-o. Am învăţat de timpuriu în căsătoria noastră să fiu direct şi sincer în privinţa tuturor lucrurilor. Micile neînţelegeri se uită repede dacă sunt rezolvate înainte să apară o problemă mai gravă.

Allison are ceea ce ea însăşi numeşte memorie remarcabilă. Îşi aminteşte orice. Mulţi bărbaţi pretind că soţiile lor au această capacitate, ceea ce poate fi adevărat. Însă Allison îşi aminteşte hainele, persoanele, mâncarea, cadourile şi atmosfera de la fiecare zi de naştere, sărbătoare sau aniversare la care am participat în ultimii zece ani.

Nu-mi fac griji dacă o pierd într-un mall sau într-un parc de distracţii. Pare să ştie întotdeauna unde să mă găsească. Uneori, când ies cu alte persoane, uit că pentru ele nu este la fel de uşor să mă găsească.

Doi oameni cu adevărat îndrăgostiţi sunt de asemenea în sintonie unul cu celălalt; se atribuie astfel un nou înţeles cuvintelor: „Te gândeşti la ce mă gândesc şi eu?”. Majoritatea cuplurilor căsătorite simt o astfel de legătură puternică. Imaginaţi-vă acest sentiment intensificat cu douăzeci de decibeli (în limbaj ingineresc, de o sută de ori mai puternic).

Allison foloseşte adesea această conexiune invizibilă pentru a ne face viaţa mai bună. De multe ori mă sună exact când mă gândesc la ea. Alteori, când merg la cumpărături, îmi aminteşte să iau cu mine nişte bani în plus. Nu înţeleg de ce până nu ajung la magazin şi văd că bancomatul nu funcţionează. Deja m-am obişnuit cu astfel de lucruri.

Ne-am petrecut multe nopţi în care Allison mi-a transmis mesaje din lumea de dincolo. Majoritatea acestor mesaje sunt de la rude, dar unele sunt de la persoane celebre. De obicei, spiritele transmit informaţii a căror veridicitate poate fi verificată. De exemplu, spiritul bunicului meu i-a spus lui Allison că îi e dor să mănânce supă de moluşte Boston. Am sunat-o pe mama, care mi-a confirmat că supa de moluşte Boston era într-adevăr una dintre preferatele lui.

Cu altă ocazie, am întrebat-o despre Albert Einstein, iar Allison mi-a descris intersecţia unde se află universitatea din Germania la care acesta a studiat. Am primit de asemenea informaţii despre evenimente viitoare din viaţa mea şi aştept ca unele dintre ele să se confirme.

Pe parcursul acestei cărţi sunt oferite exemple privind lucrurile minunate pe care le face Allison. Acestea reprezintă doar o parte din fiinţa ei. Este soţie, mamă şi prietenă deopotrivă. Ca aproape fiecare dintre noi, Allison este obosită după o zi de muncă. Îi place să se relaxeze uitându-se la emisiuni de divertisment precum show-urile TV şi serialele de comedie. Uneori însă se uită la emisiuni de criminalistică în care, în vederea strângerii de probe împotriva unui infractor, larva unui vierme este extrasă din nasul unui cadavru aflat în descompunere. O întreb dacă asemenea imagini o relaxează cu adevărat, dar este atât de concentrată, încât nu mă aude.

Ca pregătire, sunt om de ştiinţă şi vreau să găsesc o explicaţie pentru capacităţile ei. I-am studiat obiceiurile şi am făcut o serie de mici teste pe mine însumi. Sper că într-o zi voi putea să explic cum anume face ceea ce face. Totuşi, nu cred că se poate răspunde, în această viaţă, la întrebarea „De ce ea?”.

1. Lanţ de muzee din Statele Unite ale căror exponate sunt obiecte dintre cele mai ciudate şi mai neobişnuite (n.t.).

Capitolul 16

Ştiinţa şi lumea de dincolo

Cobai

Am aflat despre dr. Gary Schwartz şi despre John Edward în iarna anului 2001, când mă uitam la emisiunea de televiziune *Dateline*. Erau testate capacităţile mediumnice ale lui John Edward, iar dr. Schwartz vorbea despre cercetările pe care le realiza în privinţa supravieţuirii energiei umane după moarte. Călăuzele mele mi-au spus că aveam să particip la aceste cercetări şi că trebuia să iau legătura cu dr. Schwartz. Călăuzele mele nu mă îndrumă niciodată greşit, însă nu ştiam nimic despre studiile făcute pe mediumuri. Îmi plăcea ideea de a contopi ştiinţa cu lumea de dincolo, însă puteam oare să contribui cu ceva în acest sens?

Dr. Schwartz este directorul Human Energy Systems Laboratory de la Universitatea Arizona din Tucson. Este cunoscut în toată lumea pentru cercetările academice realizate în domeniul vieţii de după moarte. Mi-a luat aproape o lună ca să ajung la el. Dacă ai capacităţi mediumnice şi te aştepţi ca Gary să-ţi spună cât de deosebit eşti, nu ai nicio şansă. Gary te observă pentru a te studia, nu pentru a te lăuda. Îmi place acest lucru la el. Este un om de ştiinţă, nu o persoană care se entuziasmează uşor. Acum mă consider, în mod sarcastic, cobaiul lui Gary.

Eram tot mai emoţionată în privinţa întâlnirii. Urma să primesc o validare ştiinţifică obiectivă. Nu aşteptam felicitări, ci doar un test prin care să mi se evalueze capacităţile. Eram dispusă să accept că pot să mă înşel sau chiar să pic testul. Tot ce voiam era să ştiu, pentru mine, dacă mă ridicam la nivelul aşteptărilor mele. Voiam un feedback din partea unui om de ştiinţă familiarizat cu domeniul spiritualităţii.

După o lună de aşteptare, a sosit şi ziua în care trebuia să merg în Tucson pentru a mă întâlni cu dr. Schwartz. Date fiind realizările sale academice, nu m-aş fi simţit în largul meu dacă nu m-aş fi adresat cu „dr. Schwartz”. La urma urmelor, nu degeaba îşi

dedicase ani de zile pentru obţinerea doctoratului. Însă el nici nu a vrut să audă de o asemenea adresare protocolară şi a insistat să-i spun Gary. Este nu doar modest, ci şi o persoană plăcută şi prietenoasă.

După ce ne-am aşezat, Gary a început să-mi explice că momentul întâlnirii noastre era interesant, deoarece pierduse pe cineva apropiat cu două zile înainte. În timp ce Gary vorbea, am văzut spiritul unui bărbat stând lângă el.

„Minunat”, m-am gândit. „Dar dacă nu este pregătit să audă chiar acum ceva despre o rudă a lui?” Uneori cei din lumea cealaltă nu au răbdare.

Spiritul bărbatului a scos o cheie franceză şi a început să-l lovească uşor pe Gary în cap. Era atât de amuzant, încât abia mă puteam abţine să nu râd. Încercam din greu să ascult cuvintele înţelepte ale lui Gary. În cele din urmă, nu m-am mai putut concentra.

— Gary, lângă tine se află un bărbat, unchiul tău sau un unchi de-al doilea. Nu este om de ştiinţă ca tine. Are o cheie franceză în mână şi te loveşte uşor cu ea în cap, într-un mod jucăuş. E mecanic. Lucrează cu tot felul de instrumente şi să pricepe să repare lucruri. E o persoană practică.

Gary mi-a spus:

— Foarte bine. Vom vorbi despre asta după ce te testez.

Am inspirat adânc şi ne-am continuat conversaţia. Gary voia să mă testeze pentru a vedea dacă îi puteam furniza mesaje sau detalii despre persoana recent decedată pe care o menţionase la începutul întâlnirii noastre. Nu mi-a dat informaţii despre vârsta, sexul sau împrejurările morţii.

După o scurtă pauză, i-am spus:

— Văd o femeie în vârstă. Este mică de statură, cu părul alb şi are un căţeluş.

M-am simţit puţin nemulţumită de natura acestor informaţii, pentru că mulţi bătrâni cu căţeluşi mor. Cred că aş fi vrut să pot spune că era vorba despre un copil cu cercel în nas sau de un bărbat într-o cămaşă roşie cu buline, ceva ieşit din comun. Însă nu există decât două sexe şi multe aspecte generale caracteristice tuturor oamenilor. Micile detalii sunt cele care definesc o persoană şi contribuie la impactul unei citiri.

Dr. Schwartz a tăcut o clipă, apoi mi-a spus:

— Continuă.

Eram foarte tensionată; dr. Schwarz a studiat la Harvard şi a predat atât la Harvard, cât şi la Yale. Este un profesor foarte respectat, iar eu voiam să-i depăşesc aşteptările. De asemenea, lucrează cu unele dintre cele mai cunoscute mediumuri din lume şi voiam să-i fac o impresie bună, de neuitat. Nu avea să fie uşor. Am avut o viziune, însă nu am vrut să vorbesc despre ea, părea lipsită de importanţă.

După cât se pare, mimica m-a trădat, deoarece dr. Schwartz m-a încurajat:

— Spune pur şi simplu ce vezi. Nu contează dacă greşeşti.

— Văd un băiat care vinde ziare la colţul unei străzi, în New York. Îmi arată un ziar.

Persoana din lumea de dincolo spune „Nu merg singură”.

Dr. Schwartz a notat ce i-am spus.

— Florile sunt importante pentru prietena ta, am adăugat.

Dr. Schwartz nu a răspuns.

Şedinţa s-a desfăşurat mai departe, timp în care am furnizat multe alte detalii personale.

Când şedinţa a luat sfârşit, dr. Schwartz mi-a zis:

— Îţi voi spune ce semnificaţii au informaţiile pe care mi le-ai dat.

Abia aşteptam să aflu la ce se referă. Era posibil să mă fi înşelat în privinţa sexului, vârstei şi a o sută de alte lucruri! Ce aşteptare chinuitoare! Nu era momentul să mă înşel în privinţa viziunilor mele.

A început prin a-mi spune că persoana care murise se numea Susy Smith şi era într-adevăr o femeie în vârstă. Murise la optzeci şi nouă de ani, cu puţin înainte să împlinească nouăzeci. Fuseseră colegi şi prieteni buni. Era mică de statură şi avea părul alb. Fusese cândva reporter la un ziar din New York. Şi, într-adevăr, avea un căţeluş pe care îl iubise şi care murise cu mulţi ani în urmă.

Afirmaţia „Nu merg singură” era de asemenea importantă pentru Gary. Susy spusese înainte de a muri că speră ca, în lumea de dincolo, să poată merge din nou. În perioada de dinaintea morţii a depins foarte mult de un scaun cu rotile. Susy voia ca Gary să ştie că era din nou bine din acest punct de vedere. A iubit foarte mult copiii, însă nu a avut niciunul. O descrisesem stând alături de un băiat. Avea acum grijă de copii; era ca o mamă pentru ei. Voia ca Gary să ştie că în lumea de dincolo este înconjurată de copii.

Menţionarea florilor a fost corectă, pentru că Susy obişnuia să picteze diferite tipuri de flori. Au fost multe alte detalii care l-au convins pe Gary că Susy era bine în lumea de dincolo. Apoi Gary mi-a vorbit despre spiritul bărbatului pe care îl văzusem stând lângă el la începutul şedinţei.

Mi-a spus că a avut un unchi care obişnuia să se joace cu el când era mic. Acest unchi avea un magazin cu articole de fierărie şi era extrem de priceput la mecanică. După cât se pare, unchiul lui Gary continuă să se joace cu el din lumea de dincolo. Pentru un medium este foarte plăcut când primeşte o confirmare a harului său; aceasta ne permite să împărtăşim un moment intim cu persoana căreia îi facem citirea. Pentru mine este o binecuvântare să întâlnesc spirite pline de viaţă care transmit mesaje celor dragi, mistuiţi de dor.

În aprilie 2001 am fost supusă unui alt test. Dr. Schwartz i-a pus o întrebare prietenei lui, Susy. Voia ca Susy să-i audă întrebarea şi să-i răspundă prin intermediul unuia dintre mediumurile care participau la studiu. Nu ştiam despre ce întrebare e vorba şi eram testaţi individual.

Dr. Schwartz m-a întrebat dacă ştiu răspunsul. (Ce presiune pe mine!) Informaţia pe care o primeam din lumea de dincolo era legată de ceva ce Susy voia să-i lase prin testament lui Gary. Vedeam în mod repetat o scenă din *Vrăjitorul din Oz*, în care Dorothy îl ţine pe Toto, căţeluşul ei, într-un coş. Am descris această imagine şi dr. Schwartz m-a rugat să detaliez ceea ce vedeam.

În timp ce Gary lua notiţe, am spus în şoaptă:

— Câinele ei.

Dr. Schwarz a reacţionat imediat:

— Ce ai spus?

— Câinele ei, am zis eu. La cine e câinele ei? Vrea ca tu să ai grijă de câinele ei; spune că nimeni nu-l va iubi ca tine.

Am continuat să-i descriu ce vedeam, iar la sfârşitul şedinţei dr. Schwartz mi-a spus că întrebarea pe care i-o pusese lui Susy a fost „Cine vrei să aibă grijă de câinele tău?”. Iată ce numesc eu un medium de nota zece!

Oamenii mă întreabă care este părerea mea despre Gary. Avem o relaţie cu multe faţete. Este o persoană fascinantă şi un om de ştiinţă important. Îi respect previziunile, umorul şi tăria de caracter. Îl admir cu adevărat.

Participarea la studiile lui Gary m-a ajutat să mă concentrez foarte mult asupra harului meu. Când l-am întâlnit pe Gary aveam capacităţi înnăscute, însă îmi lipsea un cadru de referinţă care să mă ajute să-mi depăşesc limitele. În urma provocărilor şi testelor la care m-a supus Gary, am devenit mai curajoasă în privinţa citirilor pe care le fac. Este o mare diferenţă între a putea furniza numele unei rude decedate şi a reuşi să răspunzi la o anumită întrebare care a fost pusă unui spirit din lumea de dincolo, întrebare pe care nu o ştii dinainte. Pentru a avea succes la acest nivel de dificultate, a trebuit să fac eforturi mari şi să învăţ să mă concentrez.

Dificultatea este dată, printre altele, de faptul că o întrebare pusă unei persoane decedate şi care necesită un răspuns din partea unui medium aflat într-un laborator poate fi privită ca o cerinţă impusă spiritului respectiv. Nu este o citire neapărat emoţională, ci una ştiinţifică. Un om de ştiinţă decedat, precum Susy, ar putea fi interesat să participe la un astfel de studiu, însă un alt spirit ar putea refuza. De asemenea, mediumurile sunt simpli secretari ai morţilor. Noi transmitem doar ceea ce ne spun cei din lumea de dincolo.

Citirile realizate în laborator sunt diferite pentru că nu reuşim să stabilim o legătură emoţională cu spiritul respectiv plecând de la legătura emoţională pe care acesta o are cu persoana căreia îi facem citirea. Când realizez o citire, simt ceea ce spiritul simte pentru clientul meu. Am acces la amintiri şi imagini care îi leagă pe cei doi. Cele două energii prezente fizic (a persoanei decedate şi a clientului) îmi permit să facilitez, ca medium, stabilirea unei legături reale între cei doi.

Când lucrez pentru laborator, adesea nici nu am în faţa mea persoana căreia îi fac citirea. Nu mi se spune sexul ei, vârsta, nici altceva la care să mă pot raporta. Pur şi simplu, primesc informaţii din lumea de dincolo şi le transmit mai departe laboratorului, iar acesta le va comunica clientului care trebuie să le evalueze exactitatea.

Deşi rezultatul pare să fie acelaşi independent de prezenţa sau absenţa persoanei căreia i se face citirea, personal, mă simt puţin goală pe dinăuntru atunci când clientul nu este lângă mine. Neştiind dacă am reuşit să stabilesc o punte între cele două lumi, pierd legătura personală care se creează atunci când stau alături de client. Totuşi, este un preţ mic pe care îl plătesc pentru a contribui la progresul ştiinţei; sper ca, prin participarea mea la aceste studii, statutul mediumurilor care vor veni după mine să fie mai respectat.

A fi medium de laborator este o experienţă unică; învăţăm să avem încredere în informaţiile pe care le primim, indiferent cât de stranii ar putea părea, informaţii pe care le transmitem mai departe pentru a fi înregistrate. Învăţăm de asemenea să fim eficienţi în situaţii dificile şi atunci când ni se cere.

Mediumurile de laborator tind să fie directe în privinţa informaţiilor furnizate, însă uneori nu trebuie să uităm să fim sensibili. Cu fiecare citire pe care o fac, nu uit că sinceritatea şi sensibilitatea mediumului sunt factori extrem de importanţi pentru client. Experienţa ca medium de laborator m-a făcut mai puternică şi m-a învăţat multe lecţii de viaţă.

Pentru mine este foarte important să-mi pot testa capacităţile. Nu numai că dobândesc încredere, dar am şi şansa de a-mi rafina talentul. Pentru aceasta, îmi notez informaţiile pe care le primesc, cum ajung la mine, ce senzaţii îmi produc. Examinez aceste informaţii într-un mod obiectiv. De exemplu, am învăţat că cei din lumea cealaltă îşi pot transmite mesajele doar prin intermediul unor concepte cu care sunt deja familiarizată, precum nume, imagini şi locuri. Cu alte cuvinte, trebuie să înţeleg aceste mesaje înainte de a le transmite mai departe. Prin urmare, propriile mele experienţe de viaţă merg mână în mână cu exercitarea capacităţilor mele de medium.

De exemplu, din moment ce sunt familiarizată cu aplicarea legii, în special cu sectorul criminalistic, când mi se arată victima unui asasinat, pot primi uşor informaţii privind sentinţele ce vor fi date sau persoana criminalului. De asemenea, am capacitatea de a intra în mintea infractorului. Am analizat cunoştinţele medicale ale lui John Edward pentru că este foarte bun în stabilirea cauzei morţii cuiva sau a unor diagnostice medicale. Mediumurile au specializările lor. Avem propriile noastre puncte forte, iar stilul individual potenţează capacităţile fiecăruia. Varietatea este binevenită.

Într-o zi mă aflam cu treabă în Tucson şi stabilisem să mă întâlnesc cu Gary la un restaurant mexican. Lumina slabă dinăuntru era odihnitoare şi mă bucuram să mă aflu

într-o companie atât de plăcută: Joe, Gary şi prietena mea Catherine. Am stat cu toţii într-un separeu şi am încercat nişte preparate picante.

După ce am comandat, Gary mi-a spus că are o provocare pentru mine. Ţin să menţionez că nu era vorba despre un test de laborator, ci doar de o provocare lansată într-un context informal.

Gary mi-a spus că Susy, prietena lui din lumea de dincolo, pare că i se arată frecvent unui copil, care pretinde că o poate vedea şi auzi. Întrebarea lui era următoarea:

— Cine este copilul şi ce îmi poţi spune despre mama lui?

M-am rezemat de spătarul scaunului şi am meditat asupra întrebării.

— Văd o copilă în spital; şi-a pierdut părul.

I-am spus lui Gary care este numele copilei, greşind doar în privinţa unei litere. Am adăugat alte detalii şi mesaje de dragoste privind copilul respectiv.

Gary ne-a spus:

— Copilul are cancer, dar trebuie să aflu dacă şi-a pierdut părul. (Şi-l pierduse.)

Apoi Gary m-a întrebat:

— Unde îşi face Susy apariţia?

— La patul copilului.

Gary mi-a spus că informaţia e corectă.

Fetiţa despre care vorbesc este plină de viaţă şi are o energie luminoasă. Este, la rândul ei, înzestrată cu har mediumnic şi învaţă să-l înţeleagă. Acesta este, într-o anumită măsură, motivul pentru care Susy a ales să stabilească o legătură cu ea din lumea de dincolo. Nu numai că se poate ajunge uşor la ea, dar este şi o fetiţă adorabilă.

Apoi Gary m-a întrebat:

— Ce îmi poţi spune despre mama ei?

— Simt că mama ei este un medium care a apărut la televizor, i-am răspuns.

Susy mi-a arătat apoi o imagine cu Stevie Nicks de la Fleetwood Mac. M-am uitat la Gary şi i-am spus:

— Laurie Campbell. E vorba de Laurie Campbell?

— Mă întrebi sau îmi spui asta? m-a întrebat.

— Îţi spun.

Nu o văzusem niciodată pe Laurie Campbell, nici faţă în faţă, nici sub altă formă, însă dintr-un anumit motiv, ori de câte ori auzeam numele lui Laurie când mergeam la laborator, îmi apărea în minte figura lui Stevie Nicks. Ştiu că Susy îmi furnizase acea comparaţie vizuală pentru a putea avea un punct de referinţă de la care să plec.

Gary nu înţelegea de ce asociam imaginea lui Stevie Nicks cu Laurie (nu ştie prea multe despre trupa Fleetwood Mac), însă mi-a spus că, într-adevăr, mama fetiţei este Laurie Campbell. Înainte de provocarea lansată de Gary nu aveam nicio informaţie despre viaţa personală a lui Laurie. Ştiam doar că este un medium implicat constant în

cercetări de laborator. Susy accesase singura informaţie pe care o deţineam în legătură cu Laurie.

Din fericire, a fost singurul lucru de care Gary avea nevoie pentru a primi răspunsul căutat. Mai târziu, când am vorbit cu Laurie Campbell pentru prima dată, i-am împărtăşit comparaţia cu Stevie Nicks. Laurie mi-a spus că, de fapt, avusese o conversaţie cu Susy înainte ca aceasta să moară. Laurie i-a povestit lui Susy că obişnuia să se îmbrace cu rochii asemănătoare celor purtate de Stevie Nicks şi că ea şi cântăreaţa aveau şi alte lucruri în comun.

Laurie a rezonat cu informaţia pe care i-am dat-o, ceea ce mi-a dovedit o dată în plus că un detaliu poate părea lipsit de sens pentru o persoană, în timp ce pentru alta poate reprezenta ceva important. Susy a investit mult timp şi multă energie pentru a dovedi existenţa vieţii de după moarte. Mergând prin lumea de dincolo, ea încearcă în continuare să dovedească faptul că energia umană îşi continuă existenţa şi după moarte.

„Cred că glumeşti!”

Am realizat multe citiri în scopuri ştiinţifice. Una dintre ele l-a făcut pe seriosul profesor Schwartz să chicotească la telefon. Cei care îl cunosc pe Gary ştiu că nu-i stă în caracter aşa ceva.

Gary m-a sunat, la o oră stabilită dinainte, pentru a face o citire unei persoane studiate în laborator. Testul a fost organizat sub forma unei teleconferinţe între Gary, persoana respectivă şi mine. Conversaţia a fost înregistrată, apoi transcrisă. Eu şi Laurie Campbell am participat (individual) la acest test.

Citirea s-a desfăşurat în felul următor: am fost întrebată ce mesaje primesc despre persoana supusă citirii, în caz că primeam într-adevăr ceva. Am fost asaltată de o avalanşă de informaţii pe care i le-am comunicat clar persoanei respective. Acesteia nu i s-a permis să vorbească cu mine până când nu am terminat de transmis toate informaţiile.

Nu pot intra în detalii despre aspectele personale ale citirii realizate pentru clientul respectiv, deoarece este o persoană foarte cunoscută şi nu doreşte să i se dezvăluie identitatea. Ştiam că am de-a face cu cineva important, întrucât tatăl lui decedat îmi spusese că fiul său poartă pe umeri greutatea lumii întregi.

Ei bine, este într-adevăr o responsabilitate uriaşă! Am început să-l sfătuiesc ce trebuie să facă pentru a avea grijă de sănătatea sa. I-am comunicat mesajele primite de la cei dragi lui din lumea de dincolo şi am realizat citirea ca pentru oricare alt client obişnuit. I-am vorbit despre cauzele morţii unor rude de-ale sale şi despre detalii personale din viaţa lor. Eram mulţumită de legătura pe care o stabilisem.

După ce am terminat, Gary m-a întrebat:

— Ştii cine e persoana căreia i-ai făcut citirea?

Am spus că nu.

— Allison, e vorba de Deepak Chopra!

Ulterior, dr. Chopra a evaluat informaţiile oferite de mine ca fiind exacte în proporţie de aproximativ 80%.

Majoritatea dintre dumneavoastră ştiu despre cine este vorba. Pentru cei care nu ştiu, Deepak Chopra este unul dintre cei mai cunoscuţi scriitori din lume şi o persoană deosebit de spirituală. Este ironic faptul că i-am dat sfaturi unui om înţelept înconjurat mereu de persoane, la rândul lor, înţelepte. A publicat numeroase cărţi de autoajutorare de mare succes. Consiliază şefi de state, celebrităţi, membri ai caselor regale, tot felul de oameni. Şi iată-mă pe mine pusă în situaţia de a-l ajuta pe Deepak Chopra!

I-am spus că a fost o onoare să realizez acea citire pentru el. M-am simţit bine să pot oferi ceva în schimb unui om care obişnuieşte să dăruiască atât de mult celorlalţi. Unii oameni dau, alţii primesc, iar majoritatea sunt undeva la mijloc. Când o persoană mai mult dă decât primeşte, rămâne goală pe dinăuntru. Când mai mult primeşte decât dă, îi goleşte pe ceilalţi. Pentru a se păstra un echilibru, energia dăruită trebuie primită înapoi. Sper că i-am dăruit lui Deepak Chopra ceva valoros. După câteva cuvinte schimbate cu el şi acompaniate de râsul lui Gary, testul a luat sfârşit. Nu voi uita niciodată această citire.

Emisiunea-pilot

În timp ce scriam această carte, mi s-a cerut să dau o probă pentru o emisiune-pilot. Producătorii doreau o mostră a harului meu prin intermediul unei citiri realizate la telefon pentru unul dintre angajaţii lor, pe nume Brian. De obicei, prefer să fac citirea cu clientul de faţă, aşa că eram puţin reticentă. A sosit şi dimineaţa în care trebuia să dau proba. Eram pregătită pentru teleconferinţă.

Prima observaţie pe care am reuşit să o fac a fost legată de un eveniment tragic suferit de sora lui Brian. O persoană dragă ei din lumea de dincolo mi-a arătat o maşină care pentru ea avea o semnificaţie. Am afirmat că persoana respectivă murise din cauza unei insuficienţe respiratorii. A fost un element esenţial pentru Brian, care a confirmat informaţia. Am continuat citirea oferind detalii personale din viaţa surorii lui Brian. Am reuşit să-i furnizez acesteia informaţii ce aveau să-i dovedească faptul că persoana dragă dispărută era prezentă acolo.

De asemenea, i-am spus lui Brian că sora lui se va căsători cu iubirea vieţii ei. Acest lucru i-a părut lipsit de sens, deoarece sora lui avea deja o relaţie aproape ideală. La o

lună după citire, sora clientului meu a fost la o întâlnire cu foşti colegi de şcoală şi apoi a început să iasă cu unul dintre ei. S-au căsătorit în octombrie 2002.

Apoi mi s-a arătat bunicul lui Brian, care a vorbit despre un acordeon. Brian mi-a spus că bunica şi fratele lui cântă amândoi la acordeon. Mi-a plăcut menţionarea acestui instrument pentru că nu este un obiect obişnuit într-o casă. Întotdeauna, un element neobişnuit îl convinge mai uşor pe clientul căruia i se face citirea. Partea bună a teleconferinţei a fost faptul că, ori de câte ori Brian îşi manifesta uimirea în legătură cu ceea ce îi spuneam, colega lui, Debbie, începea să râdă, destinzând astfel atmosfera.

După ce am închis telefonul, soţul meu m-a întrebat cum a decurs totul. Fusese o citire temeinică. Eram mulţumită. Ştiam că mi se va cere să mai fac o citire pentru un alt angajat de la televiziunea respectivă. Aşa a şi fost. În săptămâna următoare am fost invitată să realizez o citire pentru Karen, care lucrează cu Kelsey Grammer ca vicepreşedinte pe partea de dezvoltare a televiziunii în cadrul companiei Grammnet. Încă o citire la telefon! Uf! Dar să refuz eu aşa ceva? Niciodată!

După o săptămână m-a sunat Karen. Era plină de viaţă şi foarte simpatică. Am intrat în legătură cu un prieten de-al ei din lumea de dincolo. Acesta mi-a descris orăşelul în care crescuseră, precum şi casa – aşa cum arăta în interior şi la exterior – în care copilărise Karen şi în care obişnuiau să se joace amândoi. De asemenea, mi-a arătat un leagăn care atârna de un copac.

Citirea a decurs bine, dar nu am simţit că îmi merit renumele, fiind obişnuită să ofer informaţii care îi uimesc pe ceilalţi. Uneori sunt cel mai înverşunat critic al meu. Dar, spre sfârşitul citirii, am primit nişte imagini legate de Bugs Bunny şi WB. Am întrebat-o dacă a lucrat pentru Warner Brothers.

A rămas foarte surprinsă.

— Da! mi-a spus. Nu numai că am lucrat pentru ei, dar mâine am o întâlnire acolo.

Aceasta avea să fie prima ei vizită la Warner Brothers de când încetase să mai lucreze pentru ei. Coincidenţa a avut un impact foarte mare asupra lui Karen.

Am întrebat-o apoi despre călătoria în Europa pe care urma să o facă sau din care tocmai se întorsese. A confirmat şi această informaţie. Se pregătea într-adevăr pentru o excursie în Europa. Reuşisem să stabilesc o legătură cu clienta mea, iar aceasta era extrem de mulţumită.

Mi s-a cerut să merg la Los Angeles pentru a da o probă în cadrul emisiunii respective. Mai mult de o sută de persoane înzestrate cu acest har au fost luate iniţial în considerare. Am fost una dintre cele optsprezece selectate pentru a da proba în faţa camerelor de luat vederi din studiourile Paramount. Ne luptam pentru un loc între primii cinci.

Am fost prima care a dat proba. Am făcut trei citiri şi totul a mers bine. Mi-a plăcut foarte mult să mă aflu în studiourile Paramount; este un loc plin de istorie. Celelalte

probe s-au desfăşurat în următoarele două zile, timp în care am vizitat puţin oraşul împreună cu noii mei prieteni şi am vorbit cu ei despre enorma presiune din showbiz.

În acea după-amiază, două prietene de care mă apropiasem destul de mult au aflat că urmau să părăsească concursul. Era ultima noapte pe care o puteam petrece împreună. Am hotărât, împreună cu alţi patru prieteni, să luăm cina în oraş. Eram în compania lui Penny Thornton, cunoscută şi sub numele de Ducesa, cea care, timp de şase ani, a fost astrolog şi consilier pentru prinţesa Diana. Mai erau Ulrich Bold, un astrolog evoluţionist, Freya, specializată în citirea runelor, şi Joann, medium ca şi mine. Cina a fost minunată. Am stat până târziu şi am sporovăit ca nişte copii la o petrecere în pijama. Însă eram adulţi şi trebuia să ne trezim devreme a doua zi, aşa că, în cele din urmă, mica petrecere a luat sfârşit. În timpul şederii mele la Los Angeles mi-am apropiat nişte oameni deosebiţi, cărora le voi fi mereu recunoscătoare pentru prietenia lor.

După terminarea ostilităţilor, am aflat că mă număr printre cei cinci finalişti. Filmarea emisiunii-pilot a fost o experienţă pe care nu o voi uita niciodată. Mi-a plăcut foarte mult să lucrez alături de oameni din domeniul meu şi să descopăr la ei talente cu care nu eram familiarizată. Fiecare persoană de acolo m-a învăţat câte ceva despre mine însămi.

Înregistrarea emisiunii-pilot *Oracles* s-a dovedit a fi una dintre numeroasele întâmplări care m-au ajutat să devin ceea ce sunt acum. Am putut vedea că în fiecare profesie există, din când în când, dezacorduri în privinţa celui mai bun mod de a proceda la un moment dat şi că acest lucru nu este o problemă. Am învăţat cum să-mi stabilesc propriile limite într-o profesie despre care ştiam foarte puţin. Mi-am dat seama că îmi pasă foarte mult de persoanele necunoscute din jurul meu care au pierdut pe cineva drag. Nu voiam să mă îndepărtez de ele; voiam să contribui la vindecarea lor sufletească. Fiecare lecţie pe care am învăţat-o m-a ajutat să devin, pas cu pas, ceea ce am fost dintotdeauna: un medium.